

BIBLIATANULMÁNYOK

A zsoltárok könyve

Írta: *Dragoslava Santrac*

2024. január, február, március

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2023

Copyright © *Dragoslava Santrac*, 2023

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

A Bibliatanulmányokat a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombaticskolai Osztálya készíti, a Szombaticskolai Kéziratokat Elbíró Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2023 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Korrektor: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-88-9

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Hogyan olvassuk a Zsoltárokat?	6
2. tanulmány: Taníts minket imádkozni!	14
3. tanulmány: Isten uralkodik	22
4. tanulmány: Meghallgat és megszabadít az Úr	30
5. tanulmány: Ének az Úrról idegen földön	38
6. tanulmány: Felkelek!	46
7. tanulmány: Az egekig ér kegyelmed	54
8. tanulmány: Bölcsesség az igaz élethez	62
9. tanulmány: Áldott, ki jó az Úr nevében	70
10. tanulmány: A múlt tanulságai	78
11. tanulmány: Vágyódás Isten után a Sionon	86
12. tanulmány: Soha véget nem érő imádat	94
13. tanulmány: Várjad az Urat!	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Zsoltárok – ahol Isten és ember szíve találkozik

A Zsoltárok a Biblia legszebb imádságainak és énekeinek gyűjteménye, a hívők generációinak ima- és énekeskönyve. Szavait hívők, királyok, poéták, papok – igazak és megtérő bűnösök – dicsőítve, örömmel, szomorúan vagy elkeseredetten mondták és énekelték magányuk csendjében, vagy nyilvánosan.

A könyv különleges szerepe annak tulajdonítható, hogy míg a Biblia legtöbb része hozzánk szól, a Zsoltárok a *nevünkben, értünk, velünk* szólalnak meg. Áldás, reménység, megújulás forrása ez a könyv, önreflexióra vezet, ugyanakkor rácsodálkozunk Isten hatalmára általa. Felszabadít, amikor az ember a mélységből kiált fel, és magával ragadó, amikor újból átadja életét Istennek. Nem meglepő tehát, hogy sokan úgy érzik: a Zsoltárok a saját érzelmeikkel rezonálnak, a megélt tapasztalataikra emlékeztetnek, ezért személyes imájukként mondják el azokat. Luther elementáris erővel írt *A zsoltárok könyvéről*: „Hol találhatunk nemesebb szavakat az öröm kifejezésére, mint a dicsőítő és hálaadó zsoltárokbán? Átalluk bepillantunk a szentek szívébe, mintha egy csodaszép virágos parkot látnánk, vagy mintha betekintheznénk a mennybe... Vagy hol találni mélysegebb, a bűnbánatot jobban kifejező, szomorúbb szavakat, mint a fájdalmas panaszzsoltárokbán? Ezek révén betekintést nyerünk a szentek szívébe, mintha a halálba, a pokolba néznénk, olyan sötét és borús a kép, amit Isten haragjának váltakozó árnyai festenek... Érthető tehát, hogy miért is *A zsoltárok könyve* a szentek szeretett olvasmánya. Mindenki, bármilyen helyzetben találhat olyan zsoltárt, amire éppen szüksége van, amit annyira találónak érez, mintha pontosan az ő kedvéért született volna. Nincs még egy könyv, amelyben ehhez fogható vagy külön szavakra lelnénk” (Martin Luther: *Selection From His Writings*. szerk. John Dillenberger, New York, 1962, Anchor Books, 39-40. o.).

Énekeljük és imádkozzuk a Zsoltárokat, hogy mi is tapasztaljuk az életet átforgató erőt, mint a hívők számtalan más generációja, akik *A zsoltárok könyvének* szavaival dicsőítették Istent, mondták el kéréseiket, tettek bűnvallást, fejezték ki panaszukat és hálájukat a kegyelmes és igazságos Mindenható Istennek!

Vajon szükséges *tanulmányozni* is a Zsoltárokat? Mint a Szentírás többi részének, e könyv megírásának is vannak konkrét történelmi, teológiai és irodalmi összefüggései. Tanulmányunk célja, hogy *A zsoltárok könyvének* világát közelebb hozzuk a mai olvasóhoz. Figyelembe kell venni, hogy Isten népének, sőt magának Jézusnak, a testet öltött Úrnak az imáit találjuk benne, amelyek ugyanakkor *Jézusról* szóló imádságok is, Isten kijelentései az emberiségnek. A Zsoltárok vizsgálatának másik feladata, hogy Istennek azokról a tetteiről ta-

nuljunk, amelyeket végbevitt a viláért a múltban, tesz a jelenben, valamint a jövőben Jézus Krisztusban és általa.

A zsoltárok könyve százötven költeményből áll, de a gyűjtemény nem véletlenszerű válogatás, még ha annak is tűnhet. Bemutat egy lelki utat, amit Isten sok gyermeke végigjár. Az út az Isten mindenható hatalmában erősen gyökerező és az általa biztosított hittel kezdődik, amikor a jó jutalmat, a gonosz pedig büntetést kap. A tanulmányunkban előre haladva azonban látni fogjuk, mi történik, ha a hit rendezett világa kihívásokkal szembesül, ha rossz fenyegeti. Akkor is uralkodik Isten? Hogyan énekelhetnek a hívők az Úrnak idegen földön?

A vágyunk, hogy *A zsoltárok könyve* erősítsen az életutunkon, naponta találkozzunk általa Istennel, szív a szívvel, egészen addig a napig, amikor szemtől szemben láthatjuk majd Jézus Krisztust!

Dragoslava Santrac PhD. ószövetséges teológus, a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának központjában a *Hetednap Adventista Enciklopédia* főszerkesztője. Ő a szerzője a Hetednap Adventista Nemzetközi Bibliakommentárban a Zsoltárok 76-150 szakaszát feldolgozó kötetnek.

Clifford R. Goldstein főszerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli-bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdeemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White-idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgetéseket** és a **Misszió DVD-t**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában csütörtökönként 17.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videóüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

*Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője*

Hogyan olvassuk a Zsoltárokat?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Krónika 16:7; Nehémiás 12:8;
Zsoltárok 25:1-5; 33:1-3; 82:8; 121:7; Róma 8:26-27

„Majd azt mondta nekik: Erről beszéltem nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesednie mindannak, ami megíratott felőlem Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárookban. Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat” (Lk 24:44-45, ÚRK).

A zsoltárok könyve évezredek óta ima- és énekeskönyvül szolgál zsidóknak és keresztényeknek. Ugyan jellemzően a zsoltárosok Istennek szóló szavait találjuk benne, a tartalom mégsem halandóktól, hanem magától Istentől ered, aki megihlette gondolataikat.

Valóban az Úr indította a zsoltárosokat írásra, ezért mondjuk, hogy amint a Szentírás egészében (2Pt 1:21), úgy *A zsoltárok könyvében* is szolgálain keresztül és Lelke által szól hozzánk Isten. Jézus, az apostolok és az Újszövetség írói idézték a Zsoltárokat, szentírásként utalva rájuk (Mk 12:10; Jn 10:34-35; 13:18). *A zsoltárok könyve* is Isten Igéje, éppen annyira, mint *Mózes első könyve* vagy *Pál levele a rómaiakhoz*.

A Zsoltárokat a héber verselés szabályai szerint írták különböző ókori izraelita szerzők, így ez az irat az ó világukat tükrözi, miközben egyetemes üzeneteket közvetít. A mi korunktól több évezrednyi távolságban keletkezett könyv üzenetének megértése szempontjából alapvető, hogy Isten Igéjeként fogadjuk el, nagy figyelmet fordítva a Zsoltárok költői stílusának jellemzőire, valamint történelmi, teológiai és irodalmi összefüggéseire.

A ZSOLTÁROK AZ ŐSI IZRAELITA ISTENTISZTELETBEN

Olvassuk el 1Krn 16:7, Neh 12:8, Zsolt 18:1-2, 30:1-2, 92:1, 95:2, 105:2, Kol 3:16 és Jak 5:13 verseit! Milyen esetek, helyzetek váltották ki a nevezett zsoltárok megírását? Mikor olvasta/énekelte Isten népe a Zsoltárokat?

A Zsoltárokat az egyéni és közösségi áhítat alkalmaira szerezték. A templomi szertartásokon énekelték, amint utalnak rá azok a zenei jelzések, amelyek hangszert említenek (Zsolt 61:1-2), vagy éneklésre (Zsolt 9:1-2), illetve karmesterre (RÚF, ÚRK) utalnak (Zsolt 8:1-2).

A héber Bibliában *A zsoltárok könyvének* címe az, hogy *tehillim*, „dicséreték” – ami rámutat, mi a gyűjtemény fő célja: Isten dicsérete. A Septuagintában, a héber Biblia korai görög fordításában (Kr. e. 2-3. század) a görög *pszalmoi* szó szerepel, innen ered a könyv angol elnevezése.

Izrael vallási életének nélkülözhetetlen részét képezték a Zsoltárok, például a templomi felajánlások, vallási ünnepek, felvonulások idején és amikor a frigyládát Jeruzsálembe vitték.

A „Grádicsok éneke” szakaszt (Zsoltárok 120-134) zarándokénekeknek is nevezik. Hagyományosan ezeket énekelték az izraeliták, amikor a három fő éves fesztiválra Jeruzsálembe zarándokoltak (2Móz 23:14-17). Az „egyiptomi hallél-zsoltárokat” (Zsoltárok 113-118) és a „nagy hálazsoltárt” (Zsoltárok 136) a három fő éves ünnepen, újholdkor, valamint a templom felszentelésének idején énekelték. A páskaünnep szertartásában jelentős helye volt az egyiptomi hálazsoltároknak. A páskavacsora kezdetén a 113. és a 114. zsoltárokat énekelték, a végén pedig a 115-118. zsoltárokat (Mt 26:30). A „napi dicsőítő énekeket” (Zsoltárok 145-150) pedig a zsinagóga reggeli szertartásában a napi imádságok közé sorolták be.

A Zsoltárok nemcsak kísérő elemei voltak a közösségi istentiszteletnek, hanem tanították is a népet arra, hogyan kell Istent imádni a szent helyen. Jézus a 22. zsoltár szavait mondta imájában (Mt 27:46). A korai egyház életében is jelentős helyet kaptak a Zsoltárok (Ef 5:19; Kol 3:16).

Mi nem a földi szentélyben imádjuk Istent, mégis hogyan lehet része *A zsoltárok könyve* úgy az egyéni, mint a közösségi istentiszteletünknek?

A ZSOLTÁRÍRÓK

A legtöbb zsoltár címében benne van Dávid király neve, akinek aktív szerepe volt Izrael istentiszteleti liturgiájának megszervezésében. Úgy is nevezik, hogy „Izrael dalainak szerzője” (2Sám 23:1, SZIT). Az Újszövetség számos zsoltárt neki tulajdonít (Mt 22:43-45; ApCsel 2:25-29, 34-35; 4:25; Róm 4:6-8). Sok zsoltárt szereztek még a templomi zenészek, akik léviták voltak, pl. Zsoltárok 50 és 73-83 Ászáftól; Zsoltárok 42, 44-49, 84-85, 87-88 Kórah fiaitól; Zsoltárok 88 az ezráhi Hémántól; Zsoltárok 89 pedig az ezráhi Étántól származik. Rajtuk kívül szerzett még zsoltárt Salamon (Zsoltárok 72; 127) és Mózes (Zsoltárok 90) is.

Olvassuk el Zsolt 25:1-5, 42:2, 75:1, 77:1, 84:1-2, 88:2-4 és 89:2 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből az ígéből a szerzők élethelyzeteiről?

A Szentlélek ihlette a zsoltárosokat, Isten szolgálatában használta fel talentumaikat a hitközösségük javára. A zsoltárírók őszintén odaadó, mély hitű emberek voltak, akik azonban szintén elcsüggedhettek és kísértésekkel szembesültek, mint ahogy mi mindannyian. A réges-rég lejegyzett zsoltárokból bizonyosan tükröződnek hasonló dolgok, mint amilyeneket mi tapasztalunk ma.

„Jusson elődbe imádságom, hajtsad füled az én kiáltásomra! Mert betelt a lelkem nyomorúsággal, és életem a Seolig jutott” (Zsolt 88:3-4). A 21. században élő ember is felkiálthat éppen úgy, mint aki háromezer éve élt.

Egyes zsoltárok nehézségeket említenek, mások az öröme összpontosítanak. A zsoltárosok szabadításért kiáltottak Istenhez, tapasztalták meg nem érdemelt kegyelmét. Dicsőítették Istent hűségéért és szeretetéért, tántoríthatatlan hűséget fogadtak neki. A Zsoltárok tehát az isteni szabadításról tanúskodnak, az Úr kegyelmének és a reménységnek a jelei. Istentől jövő ígéretet közvetítenek mindenkinek, aki kész hit által elfogadni tőle a bűnbocsánat és az új élet ajándékát. Ugyanakkor nem próbálják elkendőzni, elrejtteni vagy kisebbiteni a bűnössé lett világban tapasztalt nehézségeket és szenvedést.

Hogyan találunk reményt és vigasztalást abban, hogy hasonló dolgokkal küzdöttek más hűséges emberek is, például a zsoltárírók?

ÉNEK MINDEN ALKALOMRA

Olvassuk el a következő szakaszokat: Zsoltárok 3; 33:1-3; 109:6-15! Az emberi tapasztalatok milyen különböző oldalait érzékeltetik ezek a zsoltárok?

A Zsoltárok leírják az emberi tapasztalatok teljes körét:

1) Isten hatalmát és teremtő erejét, uralmát, ítéletét és hűségét magasztaló énekek; 2) Hálaadó zsoltárok, amelyekben a zsoltáros Isten bőséges áldásaiért mond szívből jövő köszönetet. 3) Panaszzsoltárok, amelyekben a zsoltáros Istenhez kiált a bajból való szabadulásért; 4) A bölcsességirodalom körébe tartozó zsoltárok, amelyek az igaz élet gyakorlati irányelveit adják; 5) Királyzsoltárok, amelyek Krisztusra, Isten népének Királyára és Szabadítójára mutatnak; 6) Izrael múltját felidéző történelmi zsoltárok.

Ilyen költői eszközöket találunk:

1. *Párhuzamosság*: szavak, kifejezések vagy gondolatok szimmetrikusan megszerkesztett kombinációja, ami a hasonló részek jelentését segít megérteni. Pl. „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét” (Zsolt 103:1). Ebben a versben a „lelkem” párhuzamban áll azzal, hogy „egész bensőm” – azaz teljes valóm.
2. *Jelképek*: jelképes nyelvezet, ami erősen hat az olvasó érzékeire, felfogására, pl. így írja le az Istennél található menedéket: „szárnyaid árnyéka” (Zsolt 17:8).
3. *Merizmus* (retorikai kifejezés egy ellentétes szó- vagy kifejezéspár – pl. közel és távol, test és lélek, élet és halál – összességére vagy teljességére): „Éjjel-nappal hozzád kiáltok” (Zsolt 88:2, ÚRK), ez a szakadatlan kiáltást jelzi.
4. *Játék a szavakkal*: a lelki üzenet közvetítése a szavak hangzására épít, szójátékkal. A héberben Zsolt 96:4-5 verseiben az ’*élohím* (istenek) és ’*élilím* (bálványok) adnak lehetőséget szójátéokra, azt az üzenetet közvetítve, hogy a népek istenei csak úgy tűnnek, mintha ’*élohím* (istenek) volnának, valójában azonban csupán ’*élilím* (bálványok).

Végül pedig a *szelah* szó rövid közbevetést jelöl, ami vagy szünet tartására szólít, hogy a zsoltár egy bizonyos szakaszának üzenetén elgondolkozzanak a hallgatók, vagy a hangszerkíséret változását (Zsolt 61:5) jelzi.

IHLETETT IMÁDSÁGOK

Mit tanítanak az imádságról 2Sám 23:1-2 és Róm 8:26-27 versei?

A Zsoltárok Izrael népének ihletett imádságai és dicsőítő énekei, ennél fogva elegyedik bennük Istennek és népének a hangja, az Istennel való élnék kapcsolat dinamikájáról árulkodnak.

A zsolttárosok személyes módon szólítják meg Istent: „én Istenem”, „Uram” és „én Királyom” (lásd pl. Zsolt 5:2-3; 84:3). Gyakran így könyörögnek neki: „figyelmezz szavamra” (Zsolt 5:2), „halld meg... az én könyörgésemet” (Zsolt 39:13; 102:3), „lásd meg” (Zsolt 25:18), „mentsd meg életemet” (Zsolt 6:5, RÚF). Nyilvánvalóan az imádkozó ember szavai ezek.

Az adja *A zsolttárok könyve* imádságainak és dicsőítéseinek kimagasló szépségét, vonzerejét, hogy ez az irat Isten Igéje, a hívők buzgó imáinak és dicsőítő énekeinek formájában. Ebből fakadóan olyan bensőséges pillanatokat biztosít Isten népének, mint amiről Róm 8:26-27 verseiben olvashatunk: *„Hasonlatosképpen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek. Mert azt, amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk: de maga a Lélek eszedezik miérettünk kimondhatatlan fohászokodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint eszedezik a szentekért.”*

A Zsoltárokból Jézus is közvetlenül idézett, pl. Zsolt 110:1 verséből: *„Hiszen maga Dávid mondja a Zsoltárok könyvében: »Azt mondja az Úr az én Uramnak: ülj az én jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad alá nem vetem számolyul«*” (Lk 20:42-43, ÚRK)!

Egyes zsolttárok konkrét történelmi események kapcsán születtek és a zsolttárirók személyes, valamint Izrael népének közös tapasztalataira utalnak, az énekek lelki mélysége azonban vonatkoztatható különféle élethelyzetekre, átívelnek minden kulturális, vallási, etnikai határon, nőknek és férfiaknak egyaránt szólnak. Másként fogalmazva: a Zsoltárok reményt, dicsőítést, félelmet, haragot, szomorúságot, bánatot fejeznek ki, olyasmit, amit minden korban, körülmények között élnek meg az emberek. Mindannyiunkhoz szólnak, a saját tapasztalataink nyelvén.

Jézus idézett a Zsoltárokból. Ezek szerint mennyire fontos ez az irat a mi hitéletünkben is?

A ZSOLTÁROK VILÁGA

Olvassuk el Zsolt 16:8, 44:9, 46:2, 47:2, 8, 57:3, 62:9, 82:8 és 121:7 verseit! Milyen helyet foglal el Isten a zsoltáros életében?

A Zsoltárok világa istenközpontú, a kor embere imával és dicsőítéssel Isten elé akart vinni minden élethelyzetet, tapasztalatot. Isten a Mindenható Teremtő, az egész föld Királya és Bírója, Ő biztosít mindent gyermekeinek, ezért bízhatunk benne állandóan. Amikor népe elesni látszik, még az ellenségeik is azt kérdezik: „*Hol van a te Istened*” (Zsolt 42:11)? Övéinek folytonosan jelenlévő, soha cserben nem hagyó Istene az Úr, szüntelen előttük jár. Végül pedig *A zsoltárok könyve* előrevetíti azt az időt, amikor minden nép, az egész teremtett világ imádni fogja az Urat (Zsolt 47:2; 64:10).

Isten szerepe központi az egész életben, ebből következően az istentiszteletben is. A Zsoltárok keletkezésének korában alapvetően más volt az istentisztelet, mint amilyennek ma sokan gondolják, a bibliai időkben az egész közösség életének természetes és vitathatatlan központi eleme volt. Szükségszerűen istentiszteletben fejeztek ki mindent, ami a nép életében történt, úgy a jót, mint a rosszat. Isten bárhonnán meghallja a zsoltáros szavát, és a legjobb időben adja meg válaszát (Zsolt 3:5; 18:7; 20:7).

A zsoltáros tudatában volt, hogy Isten a mennyben lakozik, ugyanakkor a Sionon is, népe között a szentélyben. Egyszerre van a közelünkben és távol, mindenütt és a templomában (Zsolt 11:4), rejtőzködik (Zsolt 10:1), ugyanakkor bemutatja önmagát (Zsolt 41:13). Isten látszólag egymást kizáró tulajdonságai összekapcsolódnak a Zsoltárookban. A zsoltárirók értették, hogy valójában elválaszthatatlan egymástól Isten közelsége és távoliséga (Zsolt 24:7-10), értették ennek a lelki feszültségnek a dinamikáját. Bármit tapasztaltak is, az Úr jóságának és jelenvalóságának tudata erősítette bennük a reményt, úgy várták, hogy közbelépjen értük, ahogyan és amikor Ő jönnek látja.

Hogyan érzékeltetik a Zsoltárok, hogy Istent nem korlátozhatjuk csupán életünk bizonyos szegmenseire? Az életednek mely területeiről próbálsz távol tartani az Urat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „A templom és felszentelése” c. fejezet, 24-32. o.

A *Zsoltárok könyvének* százötven zsoltárát öt könyvbe rendezték: 1. könyv (Zsoltárok 1-41), 2. könyv (Zsoltárok 42-72), 3. könyv (Zsoltárok 73-89), 4. könyv (Zsoltárok 90-106) és 5. könyv (Zsoltárok 107-150). Az öt könyvre történő felosztás szerepel a korai zsidó tradícióban, és ez párhuzamos Mózes öt könyvével.

Az irat belső bizonyítékai rámutatnak már korábban meglévő gyűjteményekre: Kórah fiainak zsoltárai (Zsoltárok 42-49, 84-85, 87-88), Aszáf zsoltárai (Zsoltárok 73-83), Grádicsok énekei (Zsoltárok 120-134) és a hálazsoltárok (Zsoltárok 111-118, 146-150). Zsolt 72:20 verse arról tanúskodik, hogy már megvolt Dávid zsoltárainak kisebb gyűjteménye. A legtöbb zsoltár Dávid királyhoz és a királyság korának korai szakaszához (Kr. e. 10. sz.) kötődik, de a gyűjtemény tovább nőtt a következő századokban, a kettészakadt királyság, a fogság és a fogság utáni korokban. Elképzelhető, hogy Ezsdrás vezetésével a héber írnokok állították össze a zsoltárok kisebb gyűjteményeit és rendezték egy könyvbe, amikor az új templom szolgálatának rendszerét szervezték meg. Nem csökkenti *A zsoltárok könyvének* isteni ihletettségét az, hogy szerkesztését írnokok végezték, hiszen a zsoltárirókhhoz hasonlóan ők is Isten őszinte szolgálói voltak, a munkájukat Ő irányította (Ezsd 7:6, 10). A Zsoltárok isteni-emberi természete a testté lett Úr Jézus isteni és emberi természetének egységéhez hasonlítható. „A Biblia emberi nyelven kifejezett, de Istentől származó igazságai az isteni és az emberi egybefonódását tükrözik. Ugyanilyen összefonódásról tanúskodik Krisztus természete is, aki Isten Fia és ember Fia is volt. A Bibliára is érvényes az, ami Krisztusra, hogy »az Ige testté lett, és lakozék közöttünk« (Jn 1:14)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 9. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mi a jelentősége annak, hogy isteni-emberi eredetű imák és énekek gyűjteménye *A zsoltárok könyve*? Nem könnyű ezt valóban felfogni. Hogyan világít rá ez a gondolat is, hogy milyen szoros kapcsolatra vágyik Isten a népével? Mennyire van közel tehát Isten az emberiséghez - és egyénileg mindannyiunkhoz?
- 2) A csoportban beszéljünk arról, hogy sokszor olyasmit találtunk a Zsoltárokban, ami mintha éppen az adott helyzetünkről szólna! Hogyan adnak vigaszt és reményt ezek a zsoltárok?

BAJOR LÁSZLÓ: ÚJÉVKOR

Új évet írunk!
Álljunk meg hát egy percre.
S míg dáridózik
balga mámort keresve
a pusztulásra
már éretté vált világ,
mi elvonulva
mondjuk el csendes imánk.
Mert ki tudja, hogy
ez év mit hozhat reánk?

Most még sejtelmes,
titokzatos a holnap,
De remény és vágy
reggel köddé foszlanak,
s megmarad majd a
rút és csupasz valóság,
Lelkünkre szakad
válság után a válság!
Csak egy tart majd meg:
a szívbéli imádság!

Ne ábrándozz hát!
De készülj fel keményen
az Úr mellett, a
bűnöknek ellenében.
És határozd el,
mint ahogy én is teszem:
Jézusnak adom
át teljesen szívem.
S hogy megmenti, azt
gyermeki hittel hiszem!

Taníts minket imádkozni!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 13; 22; 44; 60:2-6; 105:5;
Kolossé 3:16; Jakab 5:13

„Egyszer, amikor egy helyen imádkozott, miután befejezte, azt mondta neki egyik tanítványa: Uram, taníts minket imádkozni, mint ahogy János is tanította a tanítványait” (Lk 11:1, ÚRK)!

Bizonyos keresztények között elterjedt nézet, miszerint csak a spontán, nem előre betanult imádság az igazi. Jézus tanítványai különleges áldásban részesültek, amikor kérték Jézust, hogy tanítsa őket imádkozni. Isten a Biblia közepébe helyezte *A zsoltárok könyvét*, egy imakönyvet, nemcsak azért, hogy bemutassa, miként imádkozott ókori népe, hanem ezzel bennünket is imádkozni tanít.

A Zsoltárok kezdettől fogva formálták Isten népének – és így Jézusnak is – az imádságait (1Krón 16:7, 9; Neh 12:8; Mt 27:46; Ef 5:19). Ezen a héten megvizsgáljuk a Zsoltárok szerepét abban, ahogyan Isten népe az életútján haladt előre és fejlődött vele való kapcsolatában. Észben kell tartanunk, hogy ezek imádságok, és ilyen szempontból felbecsülhetetlen értéket képvisznek, nemcsak a teológiai látás szempontjából, hanem azért is, mert gazdagítják és formálják egyéni, valamint közösségi imaéletünket.

A Zsoltárokat imádkozva sok hívő rendszeres és gazdagító imaéletet alakított ki, tartott fenn.

Ezen a héten folytatjuk *A zsoltárok könyvének* tanulmányozását, most főként azzal összefüggésben, ha a dolgok nem alakulnak fényesen a számunkra.

A ZSOLTÁROK SZEREPÉNEK ERŐSÍTÉSE AZ IMÁDSÁGBAN

Olvassuk el Zsolt 105:5, Kol 3:16 és Jak 5:13 verseit! Milyen helyet töltenek be a hívők áhítatában a Zsoltárok?

Naponta olvassunk el egy zsoltárt, az 1. zsoltárral kezdődően, majd haladjunk sorban! Egyszerű módja ez annak, hogy bevonjuk a mindennapjainkba a Zsoltárokat. Egy másik lehetőség, hogy mindig az adott helyzetünkhöz illő zsoltárt olvassunk el. Vannak panaszzsoltárok, gyülekezeti panaszzsoltárok, hálazsoltárok, énekek, bűnbánati zsoltárok és a bölcsességgel kapcsolatos zsoltárok (isteni bölcsességet és vezetést kérő zsoltárok), történelmi zsoltárok, haragról szóló, illetve zarándokzsoltárok is. A negyedév során több zsoltárt fogunk megvizsgálni, tekintetbe véve keletkezési körülményeiket is.

Hogyan olvassuk tehát a Zsoltárokat?

Először is, olvassunk el egy zsoltárt, szánjunk időt arra, hogy egyszerűen elgondolkozzunk róla, majd imádkozzunk! Az elmélkedés része, hogy fontolóra vesszük a zsoltár különböző aspektusait: ahogyan a zsoltáríró megszólítja Istent és azt, hogy mi készítette imára. Vegyük figyelembe, hol találunk egyezést a saját helyzetünk és a zsoltárosé között, illetve az adott zsoltár hogyan segít megfogalmazni a mi tapasztalatunkat. Csodálkozni fogunk, milyen gyakran rezdül bele a lelkünk abba, amit olvasunk, mennyire tudunk ahhoz kapcsolódni! Amennyiben valamit nehezebben értünk, gondolkozzunk el például azon, hogy az adott zsoltár kiigazít-e bennünk valamilyen hamis reménységet. Krisztus személyének és megváltó munkájának, illetve az általa biztosított messze ható reménységnek a fényében fontolgassuk az iratot. Mint tudjuk vagy tudnunk kellene, segít, ha a Bibliában mindent Krisztus és a keresztfényében látunk. Keressünk továbbá új motivációt az imádságra a Zsoltárokból! Gondolkozzunk el azon, hogy miért fontosak nekünk, a gyülekezetnek és a világnak! Kérjük Istent, hogy szívünkbe és elménkbe helyezze Igéjét! Akkor, ha egy zsoltár az egyik ismerősünk helyzetére illik, mondjunk érte közbenjáró imát! A lényeg, hogy a Zsoltárok az élet annyi területét érintik, és csak gazdagít bennünket, ha olvassuk ezt a könyvet és magunkba szívjuk mondanivalóját.

Mit jelent az, hogy „A Krisztusnak beszéde lakozzék tibennetek gazdagon” (Kol 3:16)? Miért az a legelső és legfontosabb lépés ennek érdekében, hogy olvassuk a Bibliát?

BIZALOM NEHÉZ IDŐKBEN

Minden keresztény tapasztalt már csüggesztő körülményeket, tudja, mi a szenvedés, amikor azt kérdezi, mit tesz az Úr, vagy miért engedi meg ezt vagy azt az életében. Hasonlókat éltek át a zsolnáírók is, és isteni ihletés hatására lejegyezték a tapasztalataikat.

Olvassuk el a 44. zsolnárt! Mit mond ez nekünk? Miért szól minden korban minden hívónék?

A gyülekezetekben az istentiszteleti zsolnárválasztás általában kizárólag a közösségi imáinkban kifejezett hangulatokat és szavakat tükrözi. Ez a szűkítés lehet annak a jele, hogy talán nem vagyunk képesek szembenézni az élet sötét valóságaival, esetleg kényelmetlenül érintenek. Talán néha úgy érezzük: Isten nem bánik velünk igazságosan, amikor szenvedés sújt le ránk, viszont nem tartjuk helyesnek, hogy hangot adjunk az efféle gondolatoknak az istentiszteleteken, sőt még egyéni imáinkban sem. Vonnakodásunk oda vezethet, hogy nem értjük meg az istentisztelet lényegét. Gyakran benne maradunk a saját érzelmeink általi megkötözöttségben, ha nem mondjuk el Istennek őszintén, nyíltan az érzéseinket és a nézeteinket imában. Így elzárkózunk a bizalomtól, amikor Istenhez fordulunk. Zsolnárokkal imádkozva biztosak lehetünk abban, hogy nem kell cenzúráznunk a saját szavainkat és az érzéseinket sem kell letagadnunk, amikor imádkozunk és istentiszteletet tartunk. A 44. zsolná példának okáért segíthet a hívónék szabadon és megfelelő módon kifejezni, hogy mit tapasztalnak, amikor ártatlanul szenvednek. A Zsolnárok imaként való elmondása segít az embernek tapasztalni a szolás szabadságát. Olyan szavakat ad az Ige, amelyek talán eszünkbe sem jutnának, vagy ki sem mernénk mondani azokat. „*Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésünk nem tért le a te ösvényedről: Noha kiűztél minket a sakálok helyére, és reánk borítottad a halál árnyékát*” (Zsolt 44:19-20). Azonban figyeljük meg, hogyan kezdődik a 44. zsolná! Az író arról beszél, milyen nagy dolgokat tett népéért Isten a múltban, tehát kifejezi: Istenben bízunk, „*nem az újamban*” (Zsolt 44:7, ÚRK). Ennek ellenére is érte baj a népet. A panaszok és sirámok listája hosszú, fájdalmas. Azonban mindeközben a zsolnáros Istenhez kiált szabadításért: „*ments meg minket a te kegyelmedért*” (Zsolt 44:27)! Vagyis a nehézségek között is tisztában van Isten létével és szeretetével.

Hogyan segít megbirkózni a nehézségekkel, ha felidézted a múltbeli tapasztalataidat, Isten közelségét, amikor Isten éppen távolinak tűnik?

A KÉTSÉGBEESÉS ZSOLTÁRA

Zsoltárokkal imádkozva a hívő nemcsak szabadon fejezheti ki az imáját, hanem Isten mércéje szerint vizsgálhatja meg a tapasztalatát, amit az Úr jelenlétéből fakadó reménység és megerősítés elviselhetővé is tesz.

Mit tanulhatunk a 22. zsoltárból az Isten iránti bizalomról a szenvedések között?

Zsolt 22:2 kesergő szavaival a szenvedők hangot adhatnak fájdalmuknak és a magány érzésének: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Távolság van segítségem jajszavamtól*” (ÚRK).

A keresztények között természetesen elhíresültek ezek a mondatok, mert szó szerint ezt mondta Jézus a kereszten. Ezzel bemutatta, hogy központi szerepe volt a Zsoltároknak a tapasztalatában (lásd Mt 27:46).

Azonban még a szenvedés és a megpróbáltatások között is ez hangzik: „*Hadd hirdessem nevedet testvéreimnek, és hadd dicsérjelek a gyülekezetben*” (Zsolt 22:23, ÚRK)!

Más szóval még ha ezek az érzések talán nem is esnek egybe a zsoltáros akkori nehéz helyzetével, de hangot ad Istenbe vetett hitének. Kijelenti, hogy dicsőíteni fogja Istent, történjék bármi.

A lényeg tehát, hogy *A zsoltárok könyve* az imádság szavait adja, ezzel megtanít túllátni jelen helyzetünkön és hit által előre tekinteni arra az időre, amikor kegyelméből Isten helyreállítja az életünket.

A Zsoltárokat imádságként elmondva a hívő új lelki magasságokba emelkedik, kifejezheti érzéseit, gondolatait, de nem marad ott, ahol éppen van. Isten előtt hagyhatja fájdalmának, csalódottságának, haragjának és kétségbeesésének terheit, bízva benne, bármilyen körülmények között is legyen.

Gyakran megfigyelhető, hogy a zsoltáros eljut a kesergéstől a dicsőítésig, ami a hívő lelki átformálódását érzékelteti, miközben imádkozva isteni kegyelmet és vigaszt nyer.

Hogyan tanulhatunk meg minden helyzetben túllátni az éppen tapasztalt megpróbáltatásokon és bízni Isten jóságában?

A CSÜGGEDÉSTŐL A REMÉNYSÉGIG

Valószínűleg mindannyian voltunk már olyan helyzetben, amikor úgy éreztük, mintha Isten nagyon távol lenne tőlünk. Ugyan ki ne gondolt volna valamikor ilyesmit: *Hogyan történhetett ez?*

A zsoldárírók emberek voltak, mint mi, és bizonyára velük is megesett hasonló. Időnként valóban a saját bűneink miatt kerülünk bajba, máskor azonban annyira igazságtalannak tűnik a helyzet. Úgy érezzük, hogy nem azt érdemeljük, ami velünk történik. Ki ne tapasztalta volna már ezt?

Olvassuk el a 13. zsoltárt! Mi az a kétféle lelkiállapot, amit megkülönböztethetünk benne? Milyen döntés idézett elő gyökeres változást a zsoldáros szemléletében?

„*Uram, meddig felejtkezel el rólam végképpen? Meddig rejtet el orcádat tőlem?*” (Zsolt 13:2)? Mégis ki ne értené meg ezeket az érzéseket, ha mégoly helytelenek is? (Elfeledkezik-e valaha Isten bármelyikünkről?)

A 13. zsoltár rámutat, hogyan kerülünk el egy másik gyakori hibát, azt, hogy ima közben csak önmagunkra és a saját problémáinkra koncentrálnunk. Ez a zsoltár átformálhatja az imádságunkat, mert rávezet, hogy újból megállapítsuk, mennyire hűségesen és változatlanul bánt Isten a népével.

A zsoltár valóban kesergéssel és panaszkodással kezdődik, de nem úgy végződik, és ez a lényeg! Elvezet oda, hogy tudatosan válasszuk a bizalmat Isten megmentő hatalmában (Zsolt 13:6), és így a félelmünk és aggodalmunk (Zsolt 13:2-5) fokozatosan teret engedjen az isteni szabadításnak. Így vált át a kesergés dicsőítésbe, a kétségbeesés reménységbe (Zsolt 13:6).

Viszont nem hozza meg a kívánt eredményt, ha egyszerűen csak elismételjük a Zsoltárok szavait anélkül, hogy komolyan megértenénk azok jelentését. A Zsoltárokkal imádkozva kérnünk kell a Szentlelket, hogy segítsen a zsoltár által javasolt módon cselekedni. A Zsoltárok Isten Igéjének részét képezik, átformálják a hívők jellemét és tetteit, nem pusztán információt közvetítenek. Isten kegyelméből az ígéretei láthatóvá váltak a hívők életében. Vagyis engedjük, hogy az Ige Isten akarata szerint formáljon át bennünket és egyesítsen Krisztussal, aki tökéletesen bemutatta Isten akaratát! Isten Fiaként Ő maga is imádkozott a Zsoltárokkal.

A megpróbáltatásaink hogyan vezethetnek közelebb Istenhez? Viszont ha nem vigyázunk, hogyan lökhetnek távolabb tőle?

ÁLLÍTS HELYRE MINKET!

Olvassuk el Zsolt 60:3-7 verseit! Melyik helyzetre időszerű éppen ez a zsoltár? Hogyan válnak hasznunkra a panaszzsoltárok még az életünk vidám szakaszaiban is?

A panaszzsoltárokat általában olyan emberek imádságainak tartják, akik valamilyen fizikai, pszichológiai vagy lelki megpróbáltatást tapasztalnak.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy a kellemes időkben kerülnünk kellene ezeket a zsoltárokat. Időnként szöges ellentétben áll a hívő pillanatnyi helyzete a zsoltár szavaival, vagyis a panaszzsoltárok azok számára is hasznosak, akik nincsenek bajban.

Először is, ezek a zsoltárok felhívják a figyelmet arra, hogy a szenvedés része minden ember életének, igazakénak és bűnösökének egyaránt. A *zsoltárok könyve* megerősíti, hogy Isten ura a helyzetnek, valamint erőt és megoldást ad a nehéz időkben. Ebben a zsoltárban a bajok között („*Megrendítetted ez országot, ketté szakasztottad*” [Zsolt 60:4]) a zsoltáríró mégis kifejezi, hogy legfőbb reménysége Isten szabadításában van. Másodszer pedig a panaszzsoltárok a szenvedők iránti együttérzésre tanítanak. Amikor örömről és hálaokról beszélünk Istennek, legfőképpen amikor nyilvánosan tesszük, gondolnunk kell azokra, akik nincsenek annyira jó helyzetben. Valóban remekül mehetnek éppen a dolgaink, de vajon ki ne ismerne a környezetében olyanokat, akik rettenetesen szenvednek? A panaszzsoltárok olvasása segíthet, hogy ne feledkezzünk meg azokról, akik nehéz időket élnek, erősíti bennünk az együttérzést és a jézusi szolgálat vágyát.

„A világ egy hatalmas szegényház, Krisztus azonban azért jött, hogy gyógyítsa a betegeket, szabadulást hirdessen Sátán foglyainak. Ő maga volt az egészség és az erő. Övé az élet, abból adott a betegeknek, a szenvedőknek, a démonok által megszállottaknak. Senkit nem küldött el, aki gyógyító erejéért fordult hozzá. Tudta, hogy akik segítséget kértek tőle, azok magukat tették beteggé, mégsem tagadta meg tőlük a gyógyítást. Amikor pedig a krisztusi erény áthatotta a szegény embereket, meggyőződtek bűnükről és sokan kigyógyultak lelki betegségükből, valamint fizikai bajaikból is. Az evangéliumban most is ugyanolyan erő van, miért ne látnánk tehát ma is éppen olyan eredményeket” (Ellen G. White: *Welfare Ministry*. 24-25. o.)?

Kit ismerünk, akiknek nemcsak az imáinkra, hanem a tevéleges segítségünkre is szüksége van?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés.* Budapest, 1992, Advent Kiadó, „Költészet és ének” c. fejezet, 158-168. o. Hogyan kapcsolódik egymáshoz az ima és az éneklés az ihletett írás szerint?

Ellen G. White azt írja Dávid bűnbánati zsoltáiról (pl. Zsoltárok 51), hogy a lelke mélyéről fakadó kiáltások és imák, amelyek a valódi bűnbánat jellegét mutatják be (lásd *Jézushoz vezető út.* Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 19. o.). Bátorít, hogy tanuljunk meg verseket a Zsoltárokból, ezzel ápolva magunkban Isten közelségének érzetét. Ellen G. White arra is rámutatott, hogy Jézus szokása szerint a Zsoltárokat idézte, amikor kísértésekkel és nyomasztó félelmekkel szembesült. „Milyen gyakran megismétlődik ez a történet lelki tapasztalatainkban! A szent énekek szavaira milyen gyakran felbuzognak a bűnbánat, a hit, a reménység és az öröm forrásai!... Sok ének valójában ima” (i. m. 162-168. o.).

A Zsoltárokat imádkozva és énekelve ránk is átragad a zsoltárirók kitartása, bátorsága és reménysége. Bátorítanak, hogy csak folytassuk lelki utunkat, vigasztalnak, hogy nem vagyunk egyedül. Hozzánk hasonlóan mások is átéltek nehéz időket, Isten kegyelme által azonban győztek. A Zsoltárok ugyanakkor azt is felvillantják, hogy milyen buzgón jár közben Krisztus értünk, hiszen mindenkor él, hogy imádkozzon értünk (lásd Zsid 7:25).

Zsoltárokat imádkozva és énekelve a hívő közösség számba veszi az emberi tapasztalatok teljes körét, és arra tanítja a hívőket, hogy áhítataikban gyakorolják annak különböző elemeit. A Zsoltárok isteni-emberi imák és énekek, ezért ha következetesen beépítjük azokat az istentiszteletünkbe, a hívők közössége Isten akaratának és erős gyógyító kegyelmének közepontjába jut.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért nem csak a spontán, előre nem megírt ima számít egyedül helyesnek? Miként javíthatja imaéletünket a bibliai imádságok gyűjteménye, *A zsoltárok könyve*?
- 2) Hogyan gazdagíthatják közösségi imáinkat a Zsoltárok? Beszéljük meg, hogy milyen konkrét lépésekkel vonhatja be jobban a gyülekezetünk a Zsoltárokat az istentiszteleti szolgálatokba!
- 3) Mit mutat be *A zsoltárok könyve* a hit zarándokútjának bonyolultságáról és Isten gyógyító kegyelméről?

DÁVID FELKENETÉSE

„Elküldött tehát érte, és elhozatta. Ő pedig pirosposztag volt, szép szemű és kedves tekintetű. Akkor azt mondta az ÚR: *Kelj föl, és kend föl, mert ő az*” (1Sám 16:12, ÚRK)!

„Jeruzsálemtől, a »nagy király városá«-tól pár kilométernyire délre fekszik Betlehem. Ebben a városban született – több, mint ezer esztendővel azelőtt, hogy a kisdéd Jézus bepólyálva feküdt a jászolban... – Dávid, Isai fia. Évszázadokkal a Megváltó eljövetele előtt zsenge ifjú korában ott legeltette nyáját Betlehem lankáin, és énekelte saját szerzeményű énekeit. Üde hangjához pedig hárfájának szelid pengése adta a kíséretet. Az Úr ezt az ifjút választotta ki magának és ott készítette elő a magányban, a nyája mellett arra a nagy feladatra, amelynek végzésével később megbízta őt... A magányos juhászortot igen meglepte az üzenet, hogy a próféta Betlehembe jött, és őerte küldött. Csodálkozva kérdezte magától, miért akarja őt látni Izrael prófétája és bírója. De azért haladéktalanul engedelmeskedett a hívásnak... Dávid hűségének és bátornak bizonyult a pásztorság szerény kötelességei közben, és imé most Izrael pásztoraül hívta őt el az Úr! *»Vevé azért Sámuel az olajos szarut, és felkenete őt testvérei között. És attól a naptól fogva az Úrnak Lelke Dávidra szálla, és azután is«* (1Sám 16:13)... A nagy kitüntetés nem tette elbizakodottá az ifjú pásztort. Annak ellenére, hogy magas tiszttség várományosa volt, nyugodtan legeltette nyáját, és várt, míg Isten terve a maga idejében, és az Ő akarata szerint kibontakozik. Felkenetése után ugyanolyan szerényen tért vissza Betlehem halmái közé, és ugyanolyan gyengéd figyelemmel őrizte a rábizott nyáját, mint azelőtt. Énekeit új lelkesedéssel énekelte. Gazdag szépségével terült el előtte a táj; köröskörül szőlőfürtök csillogtak a napsugárban... El-elnézte a körülötte merészen magasba szökő sziklákat és a szelid lankájú dombokat; a távolban Moáb kopár sziklabércei tűntek fel, és az egész kép fölött megnyugtatóan, mélykéen ragyogott az ég. Mindezek fölött pedig Isten, a hatalmas Teremtő... Nem láthatta Őt, de minden alkotása az Ő dicsőségét zengte... Isten hatalmának és fenségének mindennapi megnyilatkozása imádattal és örömmel töltötte el az ifjú költő szívét. Isten és az Ő műveinek szemlélése közben ereje, képességei itt fejlődtek ki és erősödtek meg a jövő kötelezettségeinek hordozásához. Napról napra meghittebb közösségbe került az Úrral. Istennel naponta érintkezve lelke mindig új mélységekbe hatolva állandóan új szépségeket talált, amelyek új énekre, új dalra hangolták... Az Istennel és a természettel való folytonos érintkezés, a nyájról való gondoskodás, a veszélyek, a szabadulások, szerény életének örömei és bánatai nemcsak arra hívtak, hogy jellemét formálják és életének további részét irányítsák, hanem hogy zsolttárok formájában Izrael szívében a hitet és az Isten iránti szeretetet felkeltsék, közelebb hozva őket örökké szerető Teremtőjükhöz” (Ellen G. White: *Pátáriárák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 593-596. o.).

Isten uralkodik

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 8; 25:10; 75; 97; 100; 105:7-10;
Galata 3:26-29

„Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon” (Zsolt 93:1).

A zsoltárok könyve rendületlenül hirdeti az Isten korlátlan uralmába vetett hitet. Az Úr teremtett meg minden létezőt, mindeneknek Ő a fenntartója, az egész világ Mindenható Királya, aki igazsággal és jogossággal kormányoz. Törvényei és rendeletei jók, éltetik megtartóit. Igaz Bíró, gondoskodik a világ rendjéről: az igazakat megjutalmazza, a gonoszokat pedig megbünteti, de a maga idejében, nem a miénkben.

Isten Izraellel kötött szövetsége különleges szerepet játszik a világ védelmében, mert a megváltást hirdeti. Az Úr drága kincseként magáévá fogadta Izraelt, minden nemzet közül a saját népévé tette. Hűséges a szövetségéhez, továbbra is gondoskodik nyájáról, hűtlenségük, sőt időnként nyílt lázadásuk dacára is.

Isten szuverén uralma tehát biztosítja a világ alapjait és biztonságát. A zsoltárirók ezt az alapvető igazságot akarják megértetni az olvasóval. Ennek a világgépnek a világitótoronya mellett törekszenek osztatlan hűséggel szolgálni Istent.

AZ ÚR TEREMTETT MINKET

Hogyan mutatja be a 8. és a 100. zsoltár Istent és az embereket? Mire mutatnak rá ezek a szakaszok Isten jellemét illetően?

A Zsoltárokból döntő a teremtés szerepe, Isten szuverén uralmát támasztja alá. Az ég *„kezének munkája”* (Zsolt 19:2-5, RÚF; 97:6), neve felséges az egész földön (Zsolt 8:2, 10). Mindent az Úr teremtett. Neki nincs kezdete (Zsolt 93:2), sem vége (Zsolt 102:26-28). Örökkévaló, nagyobb más népek isteneinél, azok csak *„emberi kéz munkái”* (Zsolt 115:4, ÚRK). A bálványoknak *„Van kezük, de nem tapintanak”* (Zsolt 115:7, ÚRK), míg az Úr *„kezeiben vannak a föld mélységei... a szárazföldet is az ő kezei formálták”* (Zsolt 95:4-5).

Több zsoltár is leírja, hogy Istennek hatalma van a természeti erők felett, amelyeket más népek istenként tisztelnek (pl. Zsoltárok 29; 93; 104). Ezek a részek is alátámasztják azt az állítást, hogy Isten uralma kiterjed az egész teremtett világra, hatalma és méltósága mindenek felett áll. Zsolt 100:3 a bálványimádás egy burkolt formájára, az öntelt magabizásra mér csapást, kiemelve, hogy *„ő alkotott minket és nem magunk”*.

A teremtés Isten szeretetéről is tanúskodik. Minden létező neki köszönheti a létét, Ő tart fenn minden életet (Zsolt 95:7; 147:4-9). Figyeljük meg, hogy életre hívta a népeket, az ókori Izraelt pedig saját népévé és legelőjének juhává, nyájává tette (Zsolt 100:3). A „nép” és „nyáj” képe rámutat, hogy közeli kapcsolatra vágyik népével.

Csak a Teremtőnek van hatalma áldást adni és népe növekedését biztosítani, ezért Ő az egyetlen, aki méltó az imádatukra és a bizalmukra. Számos zsoltár arra szólít minden élőt, sőt az egész földet, a tengert és mindent azokban, hogy örömmel kiáltsanak az Úr előtt.

Isten dicsősége meglátszik a teremtett világban, még a bűnössé lett földi teremtésben is, ezért mutatnak rá a Zsoltárok, mint aki egyedül méltó az imádatra.

„Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, és az ember fia, hogy gondod van rá” (Zsolt 8:5, ÚRK)? Mit felelünk Istennek, a Teremtőnek? Vajon mennyivel inkább gondoskodik rólunk Ő, aki néven nevezi az összes csillagot (Zsolt 147:4)?

URALKODIK AZ ÚR

Az Úr a Teremtő – ehhez szorosan, sőt elválaszthatatlanul kötődik mindenhatósága, uralma. „Uralkodik az Úr” hirdeti ünnepélyes komolysággal Zsolt 93:1, 96:10, 97:1, 99:1, és ez a kijelentés visszhangzik A zsoltárok könyve egészében.

Méltóság, fenség és erő az öltözete (Zsolt 93:1; 104:1). „Felhő és sűrű köd” (Zsolt 97:2, RÚF) övezi, de „körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel” (Zsolt 104:2). A Király erejét és tündöklő ragyogását magasztaló metaforákat nagy gonddal választották, hogy kellőképpen kifejezzék Isten egyedülálló, az emberi felfogást meghaladó hatalmasságát.

A 97. zsoltár szerint mi jellemzi Isten uralmát (Zsolt 97:2, 10)? Mire terjed ki az uralkodása (Zsolt 97:1, 5, 9)?

Isten uralmát bizonyítják teremtett munkái (Zsolt 96:5), a megváltás (Zsolt 98:2) és az ítélet (Zsolt 96:10). Megerősítette királyságát az egész világ felett (Zsolt 47:7-10). Isten országa örökkévaló, hatalma és fenséges volta páratlan (Zsolt 45:7; 93:1-2; 103:19). Uralmát kegyelemre, igazságra, jogosságra alapozta, rendet és stabilitást hoz a teremtett világnak (Zsolt 98:3; 99:4). Uralkodása összekapcsolja mennyei és földi imádóit a dicsőítésben (Zsolt 103:20-22; 148). Számos zsoltár azt a képet vetíti elénk, hogy az egész emberiség elismeri Isten legfőbb uralmát (Zsolt 96:10; 97:1; 99:1; 145:11-13).

Csakhogy nem minden nép, nem minden földi uralkodó teszi ezt, legalábbis egyelőre. A gonoszok folyamatosan dacolnak Isten uralmával, tagadják, csúfolják Őt és a népét sanyargatják (Zsolt 14:1; 74:3-22). A zsoltáros számára ugyan kihívást jelent a gonoszok jó szerencséje, nyugtalanítja Isten hosszútűrése, mégis bízik legfőbb uralmában, továbbra is nagy bizalommal gondol igazságos ítéleteire (Zsolt 68:22; 73:17-20). Az Úr népe örömmel, hittel gondol arra, amikor Krisztus megváltó szolgálata által megalapítja országát, az Ő érkezését várják a második advent idején (Mt 12:26-28; 1Kor 15:20-28).

„Akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt” (Zsolt 97:10)! Mi az oka annak, hogy Isten szeretete a gonoszság gyűlöletére késztet? Milyen kapcsolat van a kettő között?

ISTEN A BÍRÓ

Olvassuk el a 75. zsoltárt! Miért hiábavaló a gonoszok kérkedése?

A felséges Király a Törvényadó (Zsolt 99:7), a Bíró (Zsolt 97:2; 98:9). A gonoszok folyamatosan fenyegetik az általa alapított igazságos világrendet, de az Úr megítéli majd a világot és véget vet a rossz uralmának (Zsolt 75:9-11; 96:13).

A 75. zsoltárban több kép is ábrázolja a gonoszok visszafordíthatatlan pusztulását. A pohár vörösbor képe (Zsolt 75:9) Isten haragjának intenzitását érzékelteti (Jer 25:15; Jel 14:10). A gonoszok szarvainak letörése hatalmuk és uralmuk végét jelzi, miközben az igazak szarva felmagasztaltatik (Zsolt 75:11). Isten „állapítja meg” (RÚF), „jelöli ki” (ÚRK) ítéletének idejét (Zsolt 75:3), aminek végrehajtására nyilván az idők végén kerül sor (Zsolt 96:13; 1Kor 15:23-26).

Az ítélet részeként Isten megvizsgálja az emberek szívét. Zsolt 14:2 emlékeztet 1Móz 6:5, 8 verseire. Mindkét szövegből kitűnik, hogy az ítélet végrehajtása előtt Isten megvizsgálja az emberek életét, keresi, kit menthet meg. Ezt nevezik vizsgálati ítéletnek, amelynek során Isten megvédi az igazakat és eldönti a gonoszok sorsát.

Hogyan történik ez?

Először is Isten megszabadítja népét a gonoszoktól (Zsolt 97:10; 146:9), üdvösséggel koronázza meg az alázatosokat (Zsolt 149:4). Másodszor pedig a meg nem tért bűnösök örökre elpusztulnak (Zsolt 97:3). Egyes zsoltárok költői nyelvezettel ábrázolják az emberi fegyverek erőtlenségét az isteni Bíróval szemben (Zsolt 76:4-7). Ugyanakkor megbocsátó Isten az Úr, de megbünteti népét vétkei miatt (Zsolt 99:8). Nemcsak a gonoszoknak, hanem Isten népének is számot kell adnia az Úr előtt (Zsolt 50:4; 135:14).

A *zsoltárok könyve* ugyanazt a gondolatot közvetíti, mint más bibliai szakaszok, hogy az ítélet Isten népén kezdődik, majd az egész földre elér (5Móz 32:36; 1Pt 4:17). A zsoltáros Istenhez kiált, hogy ítélje meg, miközben az Ő igazságára hagyatkozik védelemért (Zsolt 7:9-12; 139:23-24).

A Zsoltárok arra szólítanak, hogy örüljünk Isten ítéletére várva (Zsolt 67:5; 96:10-13; 98:4-9). Miért jó hír az ítélet azoknak, akiket befedez Krisztus vére?

A SZÖVETSÉG SZELLEMÉBEN

Isten ítéletének témája fontos kérdést vet fel: Hogyan lehet békében Istennel a népe az ítélet idején, hogyan lehet üdvbizonyosságuk (Zsolt 94:14; Zsolt 105:7-10; Dán 7:22)?

A nép biztonságban van, mert az Úr Sionba helyezte lakhelyét (Zsolt 76:2-3) és örök szövetséget kötött velük, mint drága kincseivel (Zsolt 94:14; 105:8-10). Nemcsak azt ígéri, hogy nem veti el szövetséges népét, hanem aktívan munkálja benne való biztonságukat. Megbocsátja bűneiket (Zsolt 103:3), tanítja, áldja és megerősíti őket (Zsolt 25:8-11; 29:11; 105:24). Az ítéletek célja, hogy Isten a helyes, igaz útra térítse népét és bemutassa, mennyire törődik velük.

A 105. zsoltár arról szól, hogy az Úr Izrael egész történelme során hűséges volt a szövetségéhez. Történt akár jó, akár rossz, Ő mindig ott volt. Gondviselése vezette Józsefet Egyiptomba, általa mentette meg népét és a környékbeli nemzeteket a súlyos éhínség idején (Zsolt 105:16-24). Az Úr elküldte Mózeszt, hogy kivezesse népét az egyiptomi rabságból, amit jelekkel és csodákkal vitt végbe (Zsolt 105:25-38).

Ő adta népének az ígért földjét (Zsolt 105:11, 44), folyamatos védelmet biztosított nekik (Zsolt 105:12-15). Megsokasította övéit (Zsolt 105:24), megszabadította elnyomóiktól (Zsolt 105:37-38), kirendelte napi szükségleteiket (Zsolt 105:39-41). Minden kétséget kizáróan kézben tartotta mindazt, ami népét érintette, ezt az igazságot akarta az emlékezetükbe vésni a zsoltáros.

Az Úr megemlékezik szövetségéről - ez többet jelent pusztán az elméleti ismeretnél, mert mindig cselekvéshez vezet (1Móz 8:1; 1Sám 1:19; Zsolt 98:3; 105:42-44). Hasonlóképpen pedig, amikor a népnek kell megemlékezni Isten csodáiról és ítéleteiről, ez azt jelenti: úgy éljenek, hogy a cselekedeteik Isten tiszteletét fejezzék ki.

Izrael elsődleges elhívása arra vonatkozott, hogy őrizzék meg a szövetségi hűséget Isten törvényeinek megtartásával (Zsolt 78:5-7; 105:45). Bizonyosságot kellett tenniük Istenről más népek előtt is, mert az Úr azt kívánja, hogy Izraelhez csatlakozzon minden nemzet (Zsolt 105:1-2). Így őrzi a világot a mindenható és könyörülő Isten a védelmező szövetsége által (Zsolt 89:29-35).

Mit tudhatunk a magunkénak Jézusban, ami azt mutatja, hogy az ókori Izraelnek tett ígéretek most ránk is vonatkozhatnak (lásd Gal 3:26-29)?

BIZONYSÁGAID IGAZAK

Milyen közös szál fut végig Zsolt 1:2, 6, 18:31, 19:8, 25:10, 93:5 és 119:165 versein?

Teológiai következtetések fakadnak abból bizonyosságai megbízhatóságát illetően, hogy az Úr mindenható Teremtőként, Királyként és Bíróként uralodik a világ felett. A „bizonyoságtételek” kifejezés (héberül *'edut*, vagyis „rendelkezés”, „törvény”) a törvények és rendelkezések gyűjteményére utal, amelyekkel az Úr kormányozza népe vallási és társadalmi életét (2Móz 32:15). „*A te bizonyosságaid igen bizonyosak*” (Zsolt 93:5), ez Isten trónjának és az általa teremtett, fenntartott világnak a stabilitását, folytonosságát tükrözi (Zsolt 93:1-2). A „bizonyos”-nak fordított héber szóból ered az *amen* szavunk, és a megbízhatóság, hűség és szilárd állhatatosság fogalmát közvetíti (2Sám 7:16; 1Krón 17:23). Isten törvényei változtathatatlanok és eltörölhetetlenek.

Isten szavatolja ígéreteinek és parancsolatainak sérthetetlenségét. Hűsége teljes mértékben megerősítő, abban az értelemben, hogy garantálja uralma változatlanosságát, de feltétlen igényt támaszt, amikor népetől bizalmat és engedelmességet kér.

Ugyanakkor nincs igazság a földön, amit az Ige költői eszközökkel így érzékeltet: megremeg a föld alapja (Zsolt 18:8; Ézs 24:18-21). Isten törvénye igaz élet útjára tanítja a népet, arra, ami nem esik ítélet alá. Ezért az igazak nem remegnek meg, szilárdan állnak Isten törvényének alapján, ami stabilitást és biztonságot ad, a szívük rendíthetetlen (héberül: *kun*, ami azt is jelenti, hogy „szilárd”, „biztos”) az Úrban (Zsolt 112:1, 6-7). A törvény megtartói nem botlanak meg (Zsolt 119:165), ami Isten védelmét és vezetését jelzi az életükben (Zsolt 1:2-3, 6).

A zsolttáros lába/ösvénye világosságaként utal az Igére, ez megóvja az ellenség rejtett csapdáitól (Zsolt 119:105, 110). Nagy a békességük Isten törvénye kedvelőinek (Zsolt 119:165), ami nyilván nem abból fakad, hogy teljes mértékben elkerülnék őket a bajok (Zsolt 119:161), hanem abból, hogy Isten közelségében maradnak, tartalmas kapcsolatot ápolnak vele.

Gyakorlati szempontból milyen segítséget jelent az életedben az, hogy ügyelsz Isten törvényeire, rendelkezéseire és bizonyosságaira? A kérdés másik oldala pedig az, hogy kellett-e már szenvedned ezek áthágása miatt?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Zsoltárok 86:5, 15; Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Isten szeretete az emberek iránt” c. fejezet, 7-12. o.

Az Isten szeretet. Hogyan segít jobban megérteni a Zsoltárookban az Istenre és tetteire utaló különböző leírásokat, ha tisztában vagyunk ezzel az igazsággal? E heti tanulmányunk Isten és tevékenysége néhány fő tulajdonságainak bemutatására összpontosít, amelyek megalapozzák, szilárdítják és biztossá teszik a világot. A zsoltárirók Istenhez, a Teremtőhöz, Királyhoz, Bíróhoz, velünk szövetséget kötő Megváltóhoz és Törvényadóhoz fordultak kéréseikkel. A világban betöltött további szerepeit különböző nevei és címei is tükrözik: Pásztor (Zsolt 23:1; 80:2), szabadítás Sziklája (Zsolt 95:1) és Atya (Zsolt 68:6; 89:27). Még a nagy küzdelem zűrzavarában is biztonságban lehetünk a világban, mert Istenünk mindenható Úr, minden cselekedetében és kijelentésében hűséges. Az itt felsorolt teológiai témák egyáltalán nem teljeskörűek, de utalnak rá, hogy hányféleképpen nyilatkoztatja ki magát Isten *A zsoltárok könyvében*. A Zsoltárok tanulmányozását folytatva fontos észben tartani, hogy amikor olvassuk, mindig gondoljunk Isten jellemére, szeretetére és kegyelmére, illetve a világ megmentésére, helyreállítására vonatkozó tervére. „Minél többet foglalkozunk a kereszt fényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbeli részvétet, amely az anyának elveszett gyermeke utáni szerető sóvárgását is végtelenül felülmúlja” (i. m. 12. o.)! A Zsoltárookban hozzá fordulnak még azok is, akik a lázadásukért isteni ítélet alá kerültek, tudva, hogy haragja csak egy ideig tart, kegyelme azonban örökkévaló (Zsolt 103:8-9).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Isten a Mindenható Úr, csak hogy annyira zavaros a világ, olyan sok a szenvedés. Miért alapvetően fontos tisztán látni a nagy küzdelem valóságát, ha meg akarunk birkózni ezzel a kérdéssel? Hogyan nyújt ebben segítséget ez a téma?
- 2) Mi volt a baj a bibliai időkben más népek bálványaival (Zsolt 115:4-8)? Mi a helyzet a mai bálványokkal? Miért éppen olyan veszélyesek az Úrral való kapcsolatunkra nézve?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: HÁLAADÁS

A hálaadás szavát emelem magasba
hogy áldozzak neked Istenem.
Nézd, itt remeg bennem a könnyű röptű béke,
szárnyakat bont éppen a szívemen.

Áhítatos gyönyörbe ringat,
szebb érzést a földön nem ismerek.
A nagy csendben, mi szívemet bírja,
ezerszer is elsóhajtom neved.

Újra látom a hitvita hegyén
mint Illés, azt a piciny felleget,
hallom benne az eső zúgását,
s ígéreted, hogy kellek még neked.

Óh Uram most, míg bennem él az emlék
és itt vagyok a Kármel oldalán,
taníts visszanézni, ha messzire mennék,
hogy ne felejtsek majd az évek során.

Ezen az oltáron, mit most állítottam,
égjen szívemben mindig az a tűz,
mit a Lelked gyújt fel égő lobogással,
és minden mást tőlem messze űz.

S ha az utam lejtőre vinne is,
rajtam a félelem erőt ne vegyen,
mert sokszor hittem, hogy a mélyben járok
s éppen akkor voltam a hegyen.

- Hatalmadat, erődet áldom
és áldalak, hogy Istenem lettél:
s egy véget nem érő, forró imádságban
köszönöm, hogy oly nagyon szerettél!

Meghallgat és megszabadít az Úr

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 17:8; 121; 139:1-18; Máté 23:37;
1Korinthus 10:1-4; Zsidókhöz 4:15-16

„Ha az igazak kiáltanak, az ÚR meghallgatja és minden bajukból kimenti őket” (Zsolt 34:18, ÚRK).

Újból és újból rávilágítanak a Zsoltárok, hogy a mindenható Úr, aki megteremtette és fenntartja a világmindenséget, személyes Istenként mutatja meg magát, Ő kezdeményezi, őrzi a kapcsolatot népével.

Isten közel van népéhez és égen-földön minden teremtményéhez (Zsolt 73:23, 25). „Az ÚR a mennyekbe helyezte trónját” (Zsolt 103:19, ÚRK), „a felhők fölött” (Zsolt 68:5, SZIT) száguld, ugyanakkor „Közel van... mindenőt hívóhoz; mindenkihez, aki hűséggel hívja őt” (Zsolt 145:18). A zsoltárok könyve egyöntetűen azt az igazságot képviseli, hogy az Úr az élő Isten, aki a hozzá forduló érdekeiben cselekszik (Zsolt 55:17-23). Azért olyan nagy a jelentősége ennek a könyvnek, mert verseit az élő Isten sugalmazta, neki szólnak, aki hallja imáinkat és válaszol is rájuk.

Nem feledkezhetünk meg arról, hogy az Úr közelségének belé vetett hitet és parancsolatai iránti engedelmességet kell kiváltania belőlünk, ennél nem fogad el kevesebbet, amint ez oly gyakran megmutatkozott Izrael történelmében.

„FORMÁM NEM VOLT ELREJTVE ELŐLED”

Olvassuk el Zsolt 139:1-18 verseit! Milyen költői nyelvezettel festi le Isten hatalmát (1-6. vers), jelenlétét (7-12. vers) és jóságát (13-18. vers) ez a szakasz? Mit árul el mindez Isten ígéreteiről?

Előfordult már, hogy segíteni akartál valakinek, de nem volt rá lehetőség? Vagy talán mások segítettek volna neked, csak nem tudták, mire van szükséged? Még a legjobb szívű és szándékú emberek sem olyanok, mint Isten, aki egyrészt tökéletesen ismer bennünket és a körülményeinket, másrészt minden lehetősége, ereje is megvan ahhoz, hogy segítsen. Ezért a segítségre, szabadításra vonatkozó ígéretei nem üres szavak csupán, hanem szilárd biztosítékok. Isten annyira jól és különlegesen ismeri a zsoldárt, hogy még az anyaméh sem rejtheti el előle (Zsolt 139:13, 15). Az isteni ismeret kiterjed az időtöltésre (Zsolt 139:2), a legbensőbb gondolatokra (Zsolt 139:2, 4) és a térre (Zsolt 139:3), a zsoldáríró egész lényére. Mindez a csodálatos tudás abból adódik, hogy Isten a Teremtő, aki jól ismeri népét, és ez megmutatkozik gondoskodásában. Ne rémüljünk meg attól, hogy Isten ilyen mélyrehatóan ismer bennünket, inkább vezessen Jézus karjába, késztesse hálára azért, amit értünk tett a kereszten! Hiszen Jézusba vetett hittel részesülhetünk az Ő igazságában, ami „*az Istennek igazsága*” (Róm 3:5, 21). A zsoldár úgy ábrázolja Istent, mint aki mindenhová él: „*a Seolba*”, azaz a sírba és a sötétségbe is (Zsolt 139:8, 11-12), olyan helyekre, amelyeket általában nem Isten lakhelyeként említ az Írás (Zsolt 56:14). Mindenütt jelenvaló voltát azzal is érzékelteti, hogy „*a hajnal szárnyaira*” kelve – keletről – eljut „*a tenger túlsó szélére*” (Zsolt 139:9) – nyugatra. Ezek a képek azt fejezik ki, hogy az egész világmindenségben nincs olyan hely, ahová Isten ne érne el. Nem része az univerzumnak, mint ahogy némelyek gondolják, de közel van annak egészéhez, mivel mindent Ő teremtett és tart is fenn (Zsid 1:3).

Isten mindent tud rólunk, ezért segíthet nekünk és helyreállíthat. Hatalmas voltára ismét rácsodálkozva a zsoldárosból feltör a dicsőítés, bizalma megújul. Örömmel veszi, hogy Isten megvizsgálja, hiszen így távolíthatja el az életéből mindazt, ami zavarná a vele való kapcsolatát.

Némelyek talán félelmetesnek találják azt, hogy Isten annyi mindent tud róluk, még a legsötétebb titkaikat is. Miért olyan fontos tehát, hogy az evangélium az egyetlen reményünk?

ISTEN A GONDOSKODÁSÁRÓL BIZTOSÍT

Olvassuk el Zsolt 40:2-4, 50:15, 55:23 verseit és a 121. zsoltárt! Ezek szerint mennyire vesz részt Isten a napi ügyeinkben?

Az Úr a Szentírásban kinyilatkoztatja, hogy Ő az élő Isten, aki fellép azokért, akik hozzá kiáltanak. A zsoltáros elmondja: „Az ÚRra nézek szüntelen” (Zsolt 16:8, ÚRK). Bízunk benne, ezért hozzá fordul (Zsolt 7:2; 9:11). Meghallja az Úr, még ha a „mélységből” kiált is (Zsolt 130:1-2), ami azt az üzenetet közvetíti, hogy az életben nincs olyan körülmény, ami kívül esne uralmánának fennhatóságán. Ezért a zsoltáros kérése sosem reménytelen, ha mégoly sürgető is.

A 121. zsoltár annak örömét fejezi ki, hogy milyen erővel jelenik meg Isten a hűséges hívő életében.

„Nem engedi, hogy lábad inogjon” (Zsolt 121:3). A „láb” gyakran az ember életútjára utal (Zsolt 66:9; 119:105; Péld 3:23). A héberben az a szó, ami a magyar fordításban „inogjon” azt a biztonságot fejezi ki, amit Isten ad a világnak (Zsolt 93:1) és Sionnak (Zsolt 125:1).

Az Úr Izrael őrizője, aki nem szunnyad, nem alszik el. Ez a kép kiemeli, hogy Isten folyamatosan éberrel figyel, tette kész gyermekei érdekében (Zsolt 121:3-4).

Az Úr „a te árnyékod” (Zsolt 125:5-6), ez a kivonulás idejéből a felhőszlopot (2Móz 13:21-22) idézi. Az Úr fizikai és lelki védelmet is ad népének. Isten a hívő jobbán van (Zsolt 121:5). A jobb kéz jellemzően az ember erősebb keze, amivel cselekszik (Zsolt 74:11; 89:14). Itt Isten közelségére és jóindulatára utal (Zsolt 16:8; 109:31; 110:5).

Zsolt 121:6-8 egyértelműen megerősíti, hogy Isten védelmezi népét. Őrzi gyermekeit a gonosztól, sem a „nap”, sem a „hold” nem árt nekik. „Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet” (ÚRK). Ezek a költői képek Isten mindenre kiterjedő, szüntelen védelmét emelik ki.

Mi a lényege mindennek? A zsoltáríró bízott Isten szeretetteljes gondoskodásában, és természetesen nekünk is ezt kell tennünk.

Hogyan tapasztalhatjuk még inkább Isten gondoskodását a gyakorlatban? Hogyan működhetünk jobban együtt vele, hogy cselekedhessen bennünk és értünk?

AZ ÚR MENEDÉK A BAJBAN

Olvassuk el Zsolt 17:7-9, 31:2-4 és 91:2-7 verseit! Mit tesz a zsoltáros a megpróbáltatás idején?

A zsoltáríró különféle bajokkal szembesül, amelyek között az Úrhoz fordul, Ő a menedéke minden nehézségben. A bizalom tudatos választás, amivel az ember minden körülmények között elfogadja Isten uralmát az élete felett. Amennyiben nincs bizalom a bajban, akkor sosem lesz!

„Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem őbenne bízom!” - hangzik a zsoltáros bizonyosságtétele, ami az Istennel szerzett múltbeli tapasztalataiból fakad. Most ez erősíti a hitét a jövőre nézve. A Felséges Istenhez, a Mindenhatóhoz kiált (Zsolt 91:1-2), mindent felülmúló jóságára gondol.

A zsoltáríró az Istenben található biztonságról is szól: Isten a népének „rejteke”, „árnyéka” (Zsolt 91:1), elmondja, hogy Ő az „oltalmam, váram” (Zsolt 91:2), „szárnyai” védelmeznek, mint „pajzs és páncél” (Zsolt 91:4, ÚRK). Majd hozzáteszi: a Felséges a „hajlékod” (Zsolt 91:9). Az akkori kor kultúrájában ezek a képek a biztonságos menedék fogalmának a jelképei voltak. Gondoljunk csak a nap elviselhetetlen, perzselő forróságára azon a földrészén, hogy igazán értékelni tudjuk az árnyékot, vagy pedig Izrael történelmének háborúira, amelyek a pajzs vagy a vár biztosította menedék értékét emelik ki!

Milyen képet találunk Zsolt 17:8 és Mt 23:37 verseiben? Mire utal ez a hasonlat?

Az egyik legbensőségebb metafora az, hogy: „szárnyaid árnyéka” (Zsolt 17:8; 57:2; 63:8), vigasztalást és biztonságot közvetít, az anyamadár biztosította védelemre utal. Az Urat a fiókait szárnyaival óvó sashoz hasonlítja (2Móz 19:4; 5Móz 32:11), vagy tyúkhoz, ami a kiscsirkéit a szárnyai alá gyűjti (Mt 23:37).

Hogyan birkózunk meg azzal, ha súlyos csapások érnek bennünket és mintha nem látnánk az Úr védelmét? Miért nem azt jelentik ezek a traumák, hogy elhagyott minket Isten?

VÉDELMEZŐ ÉS SZABADÍTÓ

Hogyan ír Pál a kivonulás történetéről 1Kor 10:1-4 verseiben? Milyen lelki tanulságot akar ezzel átadni?

Olvassuk el a 114. zsolttárt! Milyen költői eszközökkel érzékelteti a zsolttáros azt, ahogyan Isten kiszabadította Izraelt Egyiptomból?

Gyönyörű költői nyelvezettel írja le ez a zsolttár, hogy csodálatos módon szabadította ki népét Isten az egyiptomi szolgaságból. Az egész Ószövetségben, de az Újszövetségben is megmentő hatalmának szimbólumaként jelenik meg az Egyiptomból való kivonulás. Pál a Korinthusi levélben is Jézus Krisztus megváltó tetteinek jelképeként utal erre az igaz történetre.

A 114. zsolttár is az isteni szabadítást emeli ki azzal, hogy a mindenható Teremtőnek hatalma van a természet erői felett, így mentette meg népét a kivonulás idején. A tenger, a Jordán folyó és a hegyek meg a halmok költői képekkel utalnak a természeti és emberi erőkre, amelyek szembeállnak az ígéret földje felé tartó Izrael népével (5Móz 1:44; Józ 3:14-17). Az egész föld fölött Isten uralkodik.

Isten gyermekeinek a mennyei Jeruzsálem felé vezető útja minden korban és helyen veszélyekkel teli. A Zsolttárosok bátorítanak, hogy nézzünk túl a hegyeken, a menny és a föld Teremtője felé (Zsolt 121:1).

A 114. zsolttár által bemutatott jelenet érzékelteti annak a történetnek is a hangulatát, amikor Jézus lecsendesítette a viharzó tengert, amivel azt hirdette, hogy az egyháznak nem kell félnie semmitől, mert Ő meggyőzte a világot (Mt 8:23-27; Jn 16:33).

Az Úrnak a népéért végbevitt hatalmas tettei következtében az egész föld megremeg (Zsolt 114:7). Ezen inkább elismerést és imádatot értsünk, mint rettegést (Zsolt 96:9; 99:1). Istennel az oldalukon a hívőknek semmitől nem kell félniük.

Milyen lelki veszélyek fenyegetik a hívőket? Hogyan tanulhatunk meg az Úr hatalmára hagyatkozni, nehogy teret engedjünk a leselkedő veszélyeknek, amelyek éppannyira valóságosak most, mint amilyenekkel a zsolttárirók szembesültek?

SEGÍTSÉG A SZENTHELYRŐL

Olvassuk el Zsolt 3:5, 14:7, 20:2-4, 27:5, 36:9, 61:5 és 68:6, 36 verseit! E szövegek értelmében tehát honnan jön a segítség?

A lelki és fizikai menedék, segítség motívuma figyelemre méltó módon jelenik meg a szentély összefüggésében, ami a segítség, a biztonság és a szabadulás helyszíne. Menedéket nyújt a bajban lévőknek, Isten onnan védelmezi az árvákat, az özvegyeket és ad erőt népének. Amikor „*A tökéletes szépségű Sionról ragyog föl az Isten*” (Zsolt 50:2, ÚRK), hirdetik Isten igazsága ítéleteit és árad az Úr áldása (Zsolt 84:5; 128:5; 134:3).

A szentély menedéke felülmúlja a világ bármely más helyén tapasztalható biztonságot, mert Isten személyesen ott lakozik. Nem csupán a templom szilárd építménye, hanem az Ő jelenléte ad biztonságot. Hasonlóképpen a Sion hegye (ami valójában inkább egy domb) minden hegy felett áll, mivel ott lakozik az Úr (Zsolt 68:16-17; Ézs 2:2).

„Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyengeségeinken, hanem aki hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk idejében jövő segítségül” (Zsid 4:15-16, ÚRK). Milyen szempontból állítható párhuzamba ez azzal, amit a zsoltáros mond a szentélyről?

Isten templomának szentsége készíteti a zsoltárírókat arra, hogy elismerje: minden ember bűnös, egyáltalán nem vagyunk méltók a kegyelemre. Kijelenti továbbá, hogy a szabadítás kizárólag az Isten hűségén és kegyelmén alapszik (Zsolt 143:2, 9-12). Nincs semmi érdemünk előtte. Az ember csak akkor könyöröghet a szabadítás bizonyosságáért, ha bűnbánatot gyakorolva, Isten kegyelmét és megbocsátását elfogadva megfelelő a kapcsolata vele. A szentélyszolgálat a Jézus általi üdvösséget jelképezte.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A küzdelem éjszakája” c. fejezet, 156-162. o.

Mit tanulhatunk Jákób esetéből a kitartó imádságról és az Isten iránti feltétlen bizalomról? A Zsoltárok erősítik a hitünket Istenben. Ő igen biztos menedéke azoknak, akik erős kezébe helyezik az életüket. „Isten hatalmas dolgokat akar cselekedni a benne bízókért. Ma Isten népének azért nincs nagyobb ereje, mert saját bölcsességében bízuk és nem ad alkalmat Istennek, hogy hatalmát érette kinyilatkoztassa. Ő minden szükségben segít a benne hívő gyermekein, ha teljes bizalmukat belé helyezik és híven engedelmeskednek neki” (i. m. 459. o.). Ugyanakkor egyes zsoltárok komoly kihívást jelentenek számunkra, ha az adott helyzetünkkel nem egyeznek a bennük foglalt ígéretek. Ilyenkor egyszerűen meg kell tanulnunk bízni Isten jóságában, ami a legerőteljesebben a kereszten mutatkozott meg. Bizonyos zsoltárokkal időnként hamis reményt is lehet kelteni. Amikor Sátán gonosz módon Zsolt 91:11-12 verseit idézte, Jézus a válaszában rámutatott, hogy az Isten iránti bizalom nem téveszthető össze az istenkísértéssel (Mt 4:5-7), és nem is szabad szemtelen módon olyat kérni Istentől, ami akaratával ellenkezik.

„Krisztus egyházának és a keresztyén embernek nem azok a legnagyobb győzelmei, amelyeket tehetséggel vagy műveltséggel, gazdagsággal vagy az emberek jóindulatával elér, hanem amelyeket Isten fogadótermében arat, amikor komoly, küzdő hite belekapaszkodik Isten hatalmának erős karjába” (i. m. 162. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljük meg a csoportban a keddi rész utolsó kérdését: Hogyan bízhatunk Istenben a nehézségek között, amikor rettenetesen rosszul alakulnak a dolgok? Hogyan érthetjük meg ezt? Miért történhetnek rossz dolgok az emberekkel, amikor annyi gyönyörű ígélet van a Zsoltárokból Isten védelmével kapcsolatban? Gondolkodjunk el azon is, hogy a csodaszép ígéretek lejegyző zsoltárirók vajon nem kerültek bajba, vagy nem hallottak olyanokról, akikkel ilyesmi történt?
- 2) Hogyan erősödhet meg a hitünk, maradhat minden helyzetben fenntartások nélküli (pl. Zsolt 91:14; 143:8, 10; 145:18-20)? Mi lehet az oka annak, ha az ember elveszíti a bizalmat? Miért az a titka a nehéz időben is kitartó hitnek, ha a kellemes időben megtanulunk bízni Istenben?

SZALACSY-RÁCZ IMRE:
IMÁDSÁG AZ IMÁDKOZÁS KEGYELMÉÉRT

Szavakat morzsolunk ajkaink között,
De az elme valahol messze kószál,
Mi Atyánk... és nincs több a szónál.

Kérünk ajakkal, nem a szívvel,
És mégis úgy várjuk, várjuk Tőled,
Hogy ránk is egyszer jobb napok jőnek.

Szenteltessék meg a Te neved...
És nekünk más gond jár a fejünkben,
Bár mondjuk az imát egyre, szüntelen.

Legyen meg a Te akaratod!
De ha csapást mérsz ránk, feljajdulunk,
S a fájdalom már mardossa szívünket.
Add meg a mindennapi kenyerünket!...
- Ó Uram! Még ezt sem tudjuk kérni méltón.

És bocsásd meg a mi vétkeinket!
De mindenekelőtt taníts meg,
Taníts meg Uram - imádkozni minket!

Ének az Úrról idegen földön

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 22:2; 69:2-4; 73:1-20; 77; 79:5-13; 88:4-13; 1Péter 1:17

„*Hogyan énekelnénk az ÚR énekét idegen földön*” (Zsolt 137:4, ÚRK)?

Nem is kell mélyre ásni *A zsoltárok könyvében*, hogy meglássuk: ezek az énekek nem tökéletes körülmények között hangzanak el, hanem a bűn, a gonoszság, a szenvedés és a halál világában. A rossz folyamatosan veszélyezteti a mindenható Úr és igazságos törvényei által fenntartott stabil teremtettséget. Amint egyre jobban megmérgezi a bűn a világot, Isten népe számára az mindinkább „idegen földdé” lesz. Ez okoz problémát a zsoltárosnak. Hogyan lehet tehát hittel élni idegen földön?

Amint már láttuk, a zsoltárosok elismerik Isten legfőbb uralmát, erejét, valamint azt is, hogy döntései igazságosak. Tudják, hogy Ő az örök menedék és segítség a nehéz időkben, aki soha nem hagy el. Éppen ezért időnként összezavarodnak (ugyan ki ne tenné?) Isten látszólagos távolléte miatt, amikor tapasztalják a mindenható, jó Úrral szembeszegülő gonoszság virágzását. A Zsoltárok imáinak paradox jellegét mutatja az is, ahogyan az írók Isten látszólagos hallgatását fogadják, vagyis reagálnak az Úr vélt távollására, mint ahogy jelenlétére is.

A GONOSZSÁG NAPJAI

Olvassuk el Zsolt 74:18-22 és 79:5-13 verseit! Mi forog kockán a szakaszok szerint?

A zsoltáros igyekszik megérteni az Isten és a gonoszság erői közötti nagy küzdelmet, rámutat az Úr felfoghatatlanul hatalmas hosszútűrésére, valamint végtelen bölcsességére és erejére.

A *zsoltárok könyvében* a gonoszság problémája elsősorban teológiai jellegű, kikerülhetetlenül érint Istennel kapcsolatos kérdéseket. Tehát Jeruzsálem és a templom lerombolását főként azért tekinti Istenre nézve rossz hírnék, mert a pogányoknak alkalmat adott a gyalázására. Isten öröksége (Izrael népe) a jele a meg nem szűnő isteni kiválasztásnak és szövetségnek (5Móz 4:32-38; 32:8-9). Végidei dimenziója is van az „Isten öröksége” fogalmának, ugyanis egy nap minden nép Isten öröksége lesz, Őt követik majd. A népek megszállták Isten örökségét, az Úr ígéreteit veszélyeztetve.

A zsoltáríró vitathatatlanul elismeri, hogy a bűneik megrontották az Istennel való szövetséges kapcsolatukat, ők szabadították magukra a következményeket (Zsolt 79:8-9). Túlélésük kizárólag Isten kegyelmes közbelépésétől függ, attól, hogy a bűnért való engesztelés által helyreállítja velük a szövetséges kapcsolatot. Az Úr a „szabadító Istenünk” (Zsolt 79:9), ez is a szövetségi ígéreteihez való hűségét fejezi ki.

Azonban Izrael jólétének helyreállításánál sokkal fontosabb Isten jellemének megvédése a világ előtt (Zsolt 97:9). Amennyiben a népek gonosz tettei büntetlenül maradnak, úgy tűnik, mintha Istent elhagyta volna az ereje (Zsolt 74:18-23; 83:17-19; 106:47). A nevét csak az igazolja és emeli fel, ha megmenti népét.

Ma is ugyanaz az elv működik, mint akkoriban. A bűnünk, a visszaesésünk, a gonoszságunk nemcsak miránk hoz szégyent, hanem a legrosszabb, hogy Istenre is, akihez tartozónak valljuk magunkat. Helytelen cselekedeteink a bizonyágtételünket és a misszióinkat is gyengítik. Hány embert fordítottak már el a hittől a magukat kereszténynek tartók tettei?!

„Isten tisztelete, Krisztus tisztelete elválaszthatatlanul össze van kötve Isten népe feddhetetlen jellemének fejlődésével” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 578. o.). Hogyan értsük ezt a fontos igazságot? Mit jelent a keresztény életünkre nézve?

A HALÁL KAPUJÁBAN

Olvassuk el Zsolt 41:2-5, 88:4-13, 102:4-6, 12, 24-25 verseit! Milyen tapasztalatokat írnak le ezek a szakaszok? Mennyire tudjuk átérezni ezt a helyzetet?

A betegségtől és a haláltól való szabadulásért könyörgő imák azt mutatják, hogy Isten gyermekei sem mentesek a világ szenvedéseitől. Ezekből a zsoltárokból is látszik az író szörnyű kínládása. Elhagyta az ereje, elszáradt, mint a fű, nem tudott enni, a holtak közé számlálták, mintha a sírban fekvő volt, még a barátai is elfordultak tőle, szenvedett, elcsüggedt, bőre a csontjaihoz tapadt.

Sok zsoltár feltételezi, hogy az Úr engedte meg a bajokat, méghozzá Izrael engedetlensége miatt. A zsoltáríró tudja, hogy a bűn megbetegíthet, ezért utal a gyógyulás előtt érkező bűnbocsánatra (Zsolt 41:4-5). Azonban más zsoltárok megerősítik, mint pl. a 88. és a 102., hogy az élet valóságának része az ártatlanok szenvedése is, bármennyire nehéz ezt megérteni.

A 88. zsoltár szerint Isten vetette a halál küszöbére a zsoltárost (Zsolt 88:7-9). Azonban figyeljük meg, hogy még a legmerészebb panaszszavak elhangzásakor is egyértelműen hitből fakad a kesergés, mert ha a mindenható Úr megengedte a bajt, Ő képes helyre is állítani gyermeke helyzetét.

A halál küszöbén a zsoltáros felidézi Isten csodatetteit, jóságát, hűségét és igazságát (Zsolt 88:11-13). Úgy érzi, Isten ítélete sújtotta, mégis belé kapaszkodik. Szened, de nem tagadja Isten szeretetét, tudja, hogy egyedül Ő szabadíthatja meg. A zsoltáros fohászai azt mutatják, hogy nemcsak a szenvedést ismeri, hanem mélységes tapasztalatokat szerzett Isten kegyelmével is, és a kettő nem zárja ki szükségképpen egymást.

Röviden: Isten mindenható voltát mutatja be a szenvedés megengedése, mint ahogy a szabadítás is. Reménységet ébreszt, hogy Isten mindent kézben tart. Krisztus szenvedésének fényében olvasva a 88. zsoltárt egészen elcsodálkozunk szeretetének mélységén, hiszen kész volt az emberiségért átlépni a halál kapuját.

Gondoljunk a kereszten függő Jézusra, arra, amit a bűn miatt szenvedett! Hogyan segíthet a szenvedés és megpróbáltatás idején megőrizni a hitünket az, hogy Krisztusban Isten mindannyiunknál jobban szenvedett?

HOL VAN ISTEN?

Olvassuk el Zsolt 42:2-4, 63:2, 69:2-4 és 102:2-8 verseit! Mi okoz nagy szenvedést a zsoltárosnak?

A zsoltárost nemcsak a saját és a közössége szenvedései gyöttrik, hanem talán az még ezeknél is jobban, hogy mintha Isten nem törődne szolgáló nehézségeivel. Isten vélt hiánya olyan számára, mint csillapíthatatlan szomjúság a szárazságban (Zsolt 42:2-4; 63:2), vagy mint a halálos gyötrelém (Zsolt 102:3-5). Úgy érzi, hogy elszakadt Istentől, olyan lett, mint egy árva madár. *„Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyan lettem, mint a bagoly a romok közt. Virrasztok, és olyan magányos vagyok, mint a madár a háztetőn”* (Zsolt 102:7-8, ÚRK).

A pusztaság említése kiemeli az Istentől való elszakadás érzetét. A *„madár a háztetőn”* nem a nyughelyén, a fészekben ül, hanem azon kívül. A zsoltáros *„a mélységből”* kiált Istenhez, mintha mindenhol elárasztaná a víz, vagy *„mély sárba”* esett volna (Zsolt 69:2-4; 130:1). Ezek a képek nyomasztó helyzetet ábrázolnak, amiből nincs menekvés, csak Isten adhat szabadulást.

Olvassuk el Zsolt 10:12, 22:2, 27:9, 39:13 verseit! Mit tesz a zsoltáros, amikor Istent olyan távolinak érzi?

Figyelemre méltó, hogy a zsoltáros nem akar elhallgatni, amikor Isten csendben van. Meginaghatatlanul hisz az élő, kegyelmes Istenhez folyamodó imában. Isten akkor is ott van, ha távolinak tűnik, ugyanaz, aki meghallgatta a múltban, tehát bizik benne, hogy most is meghallja a szavát.

Isten hallgatása önvizsgálatra, az Úr keresésére készítette a zsoltárírókat, méghozzá bűnvallással és alázatos könyörgésekkel. Tudták, hogy nem hallgat örökké. *A zsoltárok könyve* azt mutatja be, hogy az életkörülményektől függetlenül fenn kell tartani a párbeszédet Istennel.

Mit tanulhatunk abból, ahogy a zsoltáros reagál Isten látszólagos távolságára? Mit teszünk, ha úgy érezzük, hogy Isten hallgat? Mi tartja meg a hitünket?

ÍGÉRETEI ÖRÖKRE ELVESZTEK?

Olvassuk el a 77. zsoltárt! Mit tapasztalt a zsoltáros?

A 77. zsoltár elején a zsoltáros Isten segítségét kéri, panaszkodik és fájdalmasan emlékezik vissza a múltra (Zsolt 77:2-7), szíve mélyéből keseregve fordul hozzá. Semmi nem vigasztalhatja, csak az, ami az Úrtól érkezik.

Csakhogy az Istennel kapcsolatos emlékek tovább fokozzák gyötrelmét: „Istenről emlékezem és sóhajtok” (Zsolt 77:4). A héber *hámáh* („sóhajt”, „nyög”) szó jelöli még a víz zúgását is (Zsolt 46:4). A zsoltáros egész lényé nyugtalan.

Hogyan válthat ki ekkora fájdalmat az emberben az, ha Istenre emlékezik? Nyugtalanító kérdések sorozata sejteti, hogy mi lehet a zsoltáros aggodalmának az oka (Zsolt 77:8-10). *Megváltozott volna Isten? Vajon hűtlenné válna a szövetségéhez?*

Az Isten múltbeli szabadító tettei és jelenlegi látszólagos távolléte közötti éles ellentét miatt érzi úgy a zsoltáros, hogy Isten elhagyta. Ha megváltozott az Úr, a zsoltárosnak semmi reménye nincs, és nem tudja egykönnyen elvetni ezt a következtetést. Közben azért nem tud aludni, mert az Úr ébren tartja (Zsolt 77:5). Erről más bibliai szereplők is eszünkbe juthatnak, akiknek az álmatlanságát gondviseléséből arra használta fel Isten, hogy szándékait előmozdítsa (1Móz 41:1-8; Eszt 6:1; Dán 2:1-3). A hosszú álmatlan éjszakákon a zsoltáros felidézi Isten múltbeli szabadító tetteit, és ez új erőt ébreszt benne (Zsolt 77:6, 12).

A zsoltáros megerősítést kap Istentől, anélkül, hogy az adott helyzetére magyarázat jönné, viszont meggyőződik Isten hűségéről és megbízhatóságáról (mint Jób). Bátorságot nyer, hogy hittel várjon az Úrra. Már tudja, hogy Isten nem változik, Ő az, aki csodákat tett Izrael történelmében (Zsolt 77:12-19). Megérti, hogy „nem látszik lépteid nyoma” (Zsolt 77:20, ÚRK). Visszatekintve felismeri Isten vezetését még azokban a helyzetekben is, amikor jelenléte nem volt nyilvánvaló az ember számára. Megerősíti, hogy Isten kinyilatkoztatja önmagát, ugyanakkor rejtve is marad, és ezért dicsőíti titokzatos, felséges tetteit.

Gondoljunk vissza azokra a történetekre, amikor az Úr különösen cselekedett az életünkben! Hogyan segíthet ez megbirkózni a mostani gondjainkkal?

NEHOGY MEGINOGJON AZ IGAZ

Olvassuk el Zsolt 37:1, 8, 49:6-8, 94:3-7 és 125:3 verseit! Milyen küzdelmekbe került a zsoltáríró?

Ezek a zsoltárok a gonoszok jó szerencséje felett keseregnek, illetve amiatt, hogy ez milyen kihívást jelent az igazaknak. A gonoszoknak nemcsak egyszerűen jól megy a soruk, hanem időnként még nyíltan gyalázzák is Istent és elnyomják az embereket. Zavarba ejtő helyzet, hogy míg „a gonoszság pálcája” (Zsolt 125:3) uralja a világot, az „igazságnak pálcája” (Zsolt 45:7) hanyatlani látszik. Miért ne adnánk hát fel, miért ne fogadnánk el a gonoszságot, mint mások?

Olvassuk el Zsolt 73:1-20, 27 verseit! Mi segíti át a krízisen a zsoltárost? Mi végre jutnak azok, akik hiábavaló dolgokban bíznak (lásd még 1Pt 1:17)?

Amíg a 73. zsoltár írója a világban tapasztalható gonoszságra fókuszált, nem láthatta a teljes képet Isten nézőpontjából. Lehengerlő volt számára a gonoszok sikerességének a problémája, azt is elhitte, hogy van valóság-alapja annak az érvnek, miszerint hiábavaló hinni.

Azonban a 73. zsoltár bemutatja, hogy „ezek a dolgok megtévesztik azokat, akik figyelmen kívül hagyják az 1. verset, ami az egész zsoltár összefoglalása: »Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, akik tiszta szívéük«” (Johannes Bugenhagen: *Reformation Commentary on Scripture*. Downers Grove, IL, 2018, InterVarsity Press, 11. o.).

A zsoltáros belépett Isten uralmának szentélyébe, és ott emlékezett arra, hogy a „ma” a mozaiknak csupán egy darabkája, és figyelembe kell vennie a „véget” is, amikor Isten ítélete eléri a gonoszokat. A zsoltáros a szentélyben értette meg ennek igazságát, majd megbánta korábbi balgaságát. Ez is azt mutatja, hogy a valóságot nem az emberi logika mentén, hanem csak lelki látással érthetjük meg.

Most annyi szörnyűség büntetlen marad! Mégis hogyan vigasztal Istennek az az ígérete, hogy meg fogja ítélni a világot, minden gonoszságát?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Zsoltárok 56; Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Öröm az Ūrban” c. fejezet, 85-93. o.

Néha felvetődik bennünk a gondolat, hogy valóban kézben tart-e mindent az Ūr, tényleg olyan hatalmas és jó-e, mint amilyennek a Szentírás mondja? A bibliai hitben gyakran van bizonyos mértékű bizonytalanság és várakozás, ez éppúgy része, mint a bizalom és a bizonyosság. Időnként szinte elviselhetetlennek tűnhet a bizonytalanság és a várakozás, különösen a gonosszággal szemben, amikor Isten mintha távol lenne. Azonban sosem maradhatunk bizonytalanságban Istent, szeretetteljes és igazságos jellemét, megbízhatóságát illetően! A zsoltárirók talán bizonytalannak látták a jövőt, ugyanakkor gyakran hivatkoztak az Ūr rendíthetetlen szeretetére, hűségére (Zsolt 36:6-11; 89:3, 9). Mi is kövessük a példájukat!

„Minden erődöt összeszedve nézz felfelé, és ne lefelé, a nehézségeidre tekints, akkor nem tántorodsz meg az úton! Hamarosan meglátod Jézust a felhőn túl, aki feléd nyújtja kezét, hogy segítsen. Csak azt kell tenned, hogy egyszerű hittel neki nyújtsd a kezed, hagyd, hogy vezessen. Miközben Jézusba vetett hittel bizakodsz, reménységed megerősödik” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 578-579. o.).

„A hit erősödik, miközben kétségekkel és ellentétes irányú hatásokkal kell megküzdenie. A megpróbáltatások között szerzett tapasztalat becsesebb a legértékesebb drágakőnél is” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt. 555. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Milyen feszültségekkel birkóztak a zsoltárirók, amikor gonosszággal szembesültek? Milyen hasonló tapasztalataink voltak már nekünk is? Mihez kezdtünk akkoriban? Hogyan őrizhetjük meg a hitünket ilyen helyzetekben?
- 2) Hol keressünk válaszokat, amikor próbára teszik a hitünket a nehézségek, vagy azok az emberek, akik a saját szenvedéseik miatt kétségbe vonják Isten jóságát és hatalmát?
- 3) Mit felelsz a gyakran elhangzó kérdésre, hogy miért van rossz, gonosság a mindenható, szerető Isten által teremtett és fenntartott világban? A nagy küzdelem fogalma hogyan segít legalább részben választ találni erre?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: AHOGY SZERETNÉD, AHOGY AKARTAD

Tudom, hogy a hűségre nézel,
a tiszta szívet szereted.
Tudom, hogy az kedves előtted,
aki útjában egyenes.

Tudom, tiszta vagy, mint a fény,
a törvényed előttem ragyog.
De én úgy vagyok-e ember,
ahogy kívántad, ahogy akarsz?

Ahogy gondoltad, ahogy szeretnéd,
ahogy terved volt énvelem:
- én tudom, hogy nem olyan vagyok,
nem így akartad, Istenem!

Erősnek kellene lennem
mozdíthatatlan, mint a szikla,
és a lelkem tiszta tükrének
a lényed ragyogni vissza.

A vigasztalás kellene lennem,
ott, ahol az öröm véget ért,
és meg kellene fűszerezni
mások izetlen életét.

Egy nagy hangos kiáltással
süket fülekbe csengeni,
az életem kis rövid útján
a Te nevedet zengeni

S ez mind-mind hiányzik belőlem,
üresen jár életem malma,
s a tompa zúgásban napjaim,
mint kalász nélküli szalma,

csomóban tornyosulnak már
haszontalan, gyümölcstelen:
- én tudom, hogy nem így akartad,
nem így akartad, Istenem!

- Kérlek, könyörülj meg rajtam,
s ahogy terved volt énvelem:
ahogy szeretnéd, ahogy akartad,
úgy formáld át az életem.

Felkelek!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 15:7-11; Zsoltárok 18:4-19; 41:2-4; 82; 96:6-10; 99:1-4; Róma 8:34

„A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr; biztosságra helyezem azt, aki arra vágyik” (Zsolt 12:6).

Nem egyedül a mi korunkban tombol a gonoszság, az igazságtalanság és az elnyomás, a zsoltárosok is olyan időkben éltek. A *zsoltárok könyve* mindenek mellett kifejezi Isten tiltakozását is a világban – a miénkben és a zsoltárírókéban is – történő kegyetlenségekkel és elnyomással szemben.

Igen, hosszútűró az Úr, nagy türelmével visszatartja haragját, mert nem akarja, hogy valaki is elveszen, hanem inkább megtérjen és más irányba fordítsa az életét (2Pt 3:9-15). Ugyan nem esik mindig az emberi váradalmakkal egybe az, amit Isten megfelelő időnek tart a közbelépésre, de eljön ítéletének napja (Zsolt 96:13; 98:9). Egyszerűen csak bízunk kell benne és ígéreteiben, amíg az a nap elérkezik. Kizárólag a Teremtő képes igaz ítéletet, stabilitást és jólétet biztosítani a világnak, mert trónjának alapja igazság és jogosság (Zsolt 89:15; 97:2). Az isteni ítélet két oldala az, hogy az elnyomottaknak szabadulást, a gonoszoknak pedig pusztulást hoz (Zsolt 7:7-18).

Ezt az ígéretet kapjuk a Bibliában, ez az, ami egy nap majd valóra válik, de az Isten szerinti időben, nem akkor, amikor mi szeretnénk. Ezt a pontot emeli ki a zsoltáros.

RETTENETES HARCOS

Olvassuk el Zsolt 18:4-19, 76:4-10, 13 és 144:5-7 verseit? Milyenek mutatják be az Urat a nevezett szakaszok? Mennyire akarja megszabadítani népét Isten?

Ezek az énekek dicsőítik az Urat, mert lehengerlő hatalommal bír a népet fenyegető gonoszság erői felett. Fenséges képet festenek róla, mint aki Harcos és Bíró is. A zsoltárok könyvében gyakran találkozunk azzal, hogy harcoként jelenik meg, ami azt emeli ki, hogy szigorúan és gyorsan reagál népe kiáltására, szenvedésére.

„Dörgött az ÚR az egekben, zengett a Magasságos; jégeső hullt és izzó parázs. Kیلőtte nyilait, és szétszórta őket, villámokat rőpített mindenfelé. Előtűnt a vizek medre, és megmutatkoztak a világ alapjai a te feddésedtől, URam, orrod leheletének szelétől” (Zsolt 18:14-16, ÚRK).

Az isteni tettek hatalmasságának és pusztá említésének minden kétséget el kell oszlatnia azzal kapcsolatban, hogy törődik-e a szenvedőkkel, könyörületese-e irántuk, vagy képes-e legyőzni a gonoszt. Csak ki kell várni, míg megteszi. Végeredményben amikor Isten emberei harcba indultak, mint például Dávid, a szabadulás nem emberi eszköz által történt. A népe elleneségeivel vívott sok harcában Dávid király az Urat dicsőítette, mivel egyedül Ő adta a győzelmet. Dávid könnyen magának tulajdoníthatta volna a történeteket, számtalan sikerét és diadalát, de ő nem így gondolkodott. Tudta, hol volt erejének a forrása. Még ha azt is mondta, hogy az Úr tanítja kezét a harcra (Zsolt 18:35), a Zsoltárokból nyoma sincs annak, hogy saját katonai tapasztalatára hagyatkozott volna. Arról olvasunk, hogy az Úr harcol Dávidért, Ő szabadítja meg (Zsolt 18:48-49).

A győztes harcoként ismert Dávid király a Zsoltárokból tehetséges muzsikusként jelenik meg, dicsőíti az Urat, népe egyedüli Szabadítóját és Megtartóját (Zsolt 144:10-15). Erejének forrása az, hogy magasztalja az Urat, hozzá imádkozik, és ebben minden fegyvernél nagyobb erő rejlik. Egyedül Istenben kell bízni, Őt kell imádni!

Bármilyen ajándékokkal, képességekkel rendelkezünk is, lehetnek sikereink az életben, de miért fontos mindig tudatában lennünk annak, hogy mindez honnan ered? Milyen veszély leselkedik ránk, ha erről elfeledkezünk?

IGAZSÁGOT SZOLGÁLTAT AZ ELYNOMOTTAKNAK

Olvassuk el Zsolt 9:19, 12:6, 40:18, 41:2-4, 113:7 és 146:6-10 szakaszait! Milyen üzenet hangzik ebből a mai korra vonatkozóan is?

Isten külön gonddal és figyelemmel tekint a különböző sebezhető csoportokkal, a szegényekkel, szükségben lévőkkel, elnyomottakkal, árvákkal, özvegyekkel, idegenekkel való igazságos bánásmódra. A *Zsoltárok könyve* a törvényhez és a prófétákhoz hasonlóan szintén világosan kifejezi ezt (2Móz 22:21-27; Ézs 3:13-15).

Több zsoltárban előfordul a „szegény és nyomorult” szókapcsolat, de az elnyomottakra nem kizárólag etnikai és vallási értelemben utalnak. Isten egyetemesen törődik az egész emberiséggel. A „szegény és nyomorult” kifejezés nemcsak az anyagi jellegű szegénységre korlátozódik, hanem jelzi a sebezhetőséget és a gyámoltalanságot is. Már ez a megfogalmazás is érzékelteti az Isten könyörületéért folyamodást, kifejezi, hogy a szenvedő egyedül van, csak Isten a segítsége. Vonatkozik ez az ember jóhiszeműségére, megbízhatóságára és Isten iránti szeretetére is, amikor megvallja, hogy teljes mértékben az Úrra hagyatkozik, elzárkózik az önteltség, a magabizás legkisebb mértékétől is. A nélkülözőkről való gondoskodás (Zsolt 41:2-4) az ember Isten iránti hűségét bizonyítja. A bibliai korokban különösen gyalázatos bűnnek számított a sebezhetőkkal szemben elkövetett gonoszság (5Móz 15:7-11). A Zsoltárok azt sugallják a hűségeseknek, hogy emeljenek szót az elnyomás minden formája ellen. A *Zsoltárok könyve* szintén kiemeli, mennyire hiábavaló ideig-óráig tartó emberi eszközökbe vetni a bizalmunkat, azokat tekinteni a bölcsesség és biztonság legfőbb forrásainak. Isten népe álljon ellen a kísértésnek, hogy emberi vezetőktől, intézményektől várja az üdvösséget, főként ha azok eltérnek az isteni úttól!

Kegyelméből az Úr azonosult a szegényekkel, Ő is szegénnyé lett, hogy mi gazdaggá váljunk (2Kor 8:9). A Krisztus által biztosított gazdagság része, hogy szabadulást ad a bűn okozta elnyomás minden formájától, valamint örök életet ígér Isten országában (Jel 21:4). Jézus Krisztus, az isteni Bíró teljesíti a Zsoltárok ígéreteit, megítél a hátrányos helyzetűekkel szembeni minden helytelen bánásmódot, illetve a velük kapcsolatos kötelességek elhanyagolását (Mt 25:31-46).

Mennyit gondolunk a köztünk lévő „szegényekre és nyomorultakra”, mennyit teszünk értük?

„MEDDIG ÍTÉLTEK MÉG HAMISAN?”

Az Úr hatalmat adott Izrael vezetőinek, hogy az országban őrizzék az igazságot (Zsolt 72:1-7, 12-14). A királyoktól elvárta, hogy akarata szerint gyakorolják hatalmukat. A vezetők számára központi kérdésnek kellett volna lennie annak, hogy az országban fenntartsák a békét és az igazságot, valamint gondoskodjanak a társadalom perifériájára szorultakról, csak akkor virágozhatott az ország és az egész nép. A király trónját nem emberi hatalom, hanem az Istenhez való hűség erősíti.

Olvassuk el a 82. zsoltárt! Mi a következménye annak, ha a vezetők elferdítik az igazságot és elnyomják az embereket, akiknek a védelmét kapták feladatul?

A 82. zsoltárban Isten ítéletet hirdet Izrael korrupt bírái felett. Az „istenek” (Zsolt 82:1, 6) itt nyilván nem pogány bálványok, nem is angyalok, akik sosem kapták azt a feladatot, hogy szolgáltsanak igazságot Isten népének, tehát nem kerülhetnek ítélet alá azért, mert nem tették meg. A Zsolt 82:2-4 szakaszának vádjában a Tóra törvényei visszhangzanak, Izrael vezetőire „istenekként” utalva (5Móz 1:16-18; 16:18-20; Jn 10:33-35). Isten kérdőre vonta „az emberek fiait”, hogy igazságosan ítélnék-e, és kihirdeti büntetésüket, mert igazságtalannak találta őket. A vezetők oktanul botorkáltak a sötétben (Zsolt 82:5), mert elhagyták Isten törvényét, a világosságot (Zsolt 119:105). A Szentírás megintgathatatlanul kitart amellett, hogy egyedül az Úr az Isten, aki képviselőiként bevont a kormányzásba kijelölt emberi vezetőket is (Róm 13:1). Azonban milyen gyakran előfordult a történelemben, hogy emberek visszaéltek a nekik adott hatalommal, és ez most is megcsúszott! A 82. zsoltár ironikus hangnemben elítéli bizonyos vezetők hitehagyását, akik „isteneknek” képzelték magukat a többi ember felett. Isten tekintélyt és kiváltságot adott az izraelita vezetőknek, úgy nevezték őket, hogy „a Felségesnek fiai”, Őt képviselhették, de az Úr megtagadta ezeket a gonosz vezetőket. Emlékezteti őket, hogy csupán halandó emberek, rájuk éppúgy vonatkoznak az erkölcsi törvények, mint a nép többi tagjára. Senki nem áll Isten törvénye felett (Zsolt 82:6-8).

Isten megítéli majd az egész világot, népe is számot fog adni neki. A vezetőknek és minden embernek követniük kell az isteni Bíró példáját, belévetve legfőbb reménységüket.

Milyen hatalmad van mások felett? Mennyire élsz azzal igazságosan, helyesen? Jól gondold meg, mit teszel!

A HARAG SZAVA

Milyen érzéseknek adnak hangot Zsolt 58:7-9, 69:23-29, 83:10-18, 94:1-2 és 137:7-9 versei? Ezek szerint ki hajtja végre az ítéletet?

Bizonyos zsoltárok írói azért könyörögtek Istennek, hogy álljon bosszút embereken, népeken, akik bántani akarják, vagy már bántották őket, esetleg a népet. Igencsak zavarba ejthetnek ezek a szakaszok a durva kifejezések miatt, és mert szöges ellentétben állnak az ellenségek szeretetének (Mt 5:44) bibliai elvével. Ugyanakkor érthető a zsoltárosok felháborodása a szorult helyzetben, vagyis ők sok más embernél jóval komolyabban vették, hogy mi a jó és mi a rossz. Komolyan figyeltek a világban elkövetett gonoszságokra, nemcsak arra, amit ellenük, hanem amit másokkal is tettek. Viszont a zsoltárosok sehol nem utaltak arra, hogy ők maguk lennének a bosszú eszközei, hanem teljes egészében Isten kezében hagyták a megtorlást. A szövetség átkaira utaltak (5Móz 27:9-16), és Istentől kérték, hogy cselekedjen ígérete szerint. A Zsoltárok egyben prófétai kijelentések is Isten közelgő ítéletéről, nem csupán a zsoltárirók imái. A 137. zsoltárban tükröződik a Babilon feletti isteni ítélet bejelentése, ami a prófétáknál is megtalálható. A babiloniakra visszafordul a más népek ellen elkövetett pusztítás. A Zsoltárok isteni figyelmeztetéseket közvetítenek, hogy nem marad örökké büntetlen a gonoszság.

A büntetést Isten igazsággal és kegyelemmel szabja ki. Gyermeküknek imádkozniuk kell azokért, akik rosszul bánnak velük, még a megtérésüket is remélve (Zsolt 83:19; Jer 29:7).

Miközben azonban igyekszünk az ellenségek bibliai szeretetének normáihoz illeszteni ezeket a zsoltárokat, vigyázzunk, nehogy alábecsüljük a bennük leírt gyötrelmeket! Isten tud gyermekei szenvedéséről, és biztosítja őket, hogy „Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála” (Zsolt 116:15). Az isteni ítélet kötelezi népét, hogy emeljenek szót a gonoszság minden fajtája ellen és teljes szívükből várják Isten országának eljövését. A Zsoltárok megszólaltatják a szenvedőket, és azt is tudatják, hogy Isten látja szenvedésüket, egy nap eljön majd az igazság.

Ki az, akiben időnként ne támadna fel a bosszú gondolata azok miatt, akik rettenetes módon ártottak neki vagy szeretteinek? Hogyan segíthetnek ezek a zsoltárok megfelelő perspektívába helyezni az efféle érzéseket?

AZ ÚR ÍTÉLETE ÉS A SZENTÉLY

Olvassuk el Zsolt 96:6-10, 99:1-4, 132:7-9, 13-18 verseit! Hol történik meg Isten ítélete? Mi következik ebből ránk nézve? Miért lehet a szentély által jobban megérteni, hogyan fogja Isten elrendezni a gonoszság problémáját?

Az Úr ítélete szorosan kapcsolódik a szentélyhez, ott változott meg az is, ahogyan a zsoltáros a bűn lerendezésére tekintett (Zsolt 73:17-20). Isten a szentélyt jelölte ki az ítélet színhelyéül, amint az urim általi ítélet (4Móz 27:21), illetve a „*az ítélet hősené*” – a főpapi ruha mellrésze – (2Móz 28:15, 28-30, ÚRK) is mutatja. Tehát számos zsoltár úgy jeleníti meg Istent, mint aki a szentélyben ül a trónján, és megítéli a világot bűneiért, gonoszságáért.

A szentélyben nyilatkoztatta ki Isten a megváltási tervet. A pogányság körében úgy értelmezték a bűnt, mint ami elsősorban fizikai szennyeződés, és varázslás szertartásaival lehet eltüntetni. A Biblia ezzel szemben Isten erkölcsi törvénye megszegésének nevezi a bűnt. Isten szentsége azt jelenti, hogy Ő szereti az igazságot és a jogosságot, tehát népének is törekednie kell az igazságra, a jogosságra, a szent Istent imádvá. Ez akkor történik meg, ha megtartják törvényét, szentségének kifejeződését.

A szentély tehát a bűnbocsátnak és az igazság helyreállításának a színhelye, amint a kegyelem királyi széke – Isten trónja – és az „*Igazságnak áldozata*” (5Móz 33:19; Zsolt 4:6) is jelzi.

Azonban a „*kegyelmes Isten*” bosszút áll a meg nem tért emberek gonosz-tetteiért (Zsolt 99:8). A szentély az isteni ítélet színtere, és ennek gyakorlati következményei meglátszanak abban, hogy a nép állandóan tudatában volt Isten szentségének, illetve a szövetségi előírások szerinti igaz élet követelményeinek.

Az Úr a Sionon ítél – ebből következik az igazak jóléte és a gonoszok veresége (Zsolt 132:13-18). A szentély erősítette a nép körében az Úr, a Bíró visszatérésének örömteli várását, kiváltképp a nagy engesztelési napon. A *zsoltárok könyve* szintén hangsúlyozta az isteni Bíró küszöbön álló érkezésének bizonyosságát (Zsolt 96:13; 98:9). Ő Jézus Krisztus a mennyei szentélyben (Jel 11:15-19).

Hogyan mutatja be Róm 8:34, hogy amit Krisztus a mennyei szentélyben tesz, az jó hír népe számára?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Gondolatok a Hegybeszédről*. Budapest, Élet és Egészség Kiadás, „Kik a boldogok?” c. fejezetből 11-18. és 32-39. o.

A *Zsoltárok* könyve tiltakozik az ellen, hogy közömbösen tekintsünk az igazságtalanságokra és elfogadjuk a gonoszságot. Nem a bosszúállás, hanem Isten nevének megdicsőítése a motiváció mögötte. Helyénvaló, ha az igazak örömmel tekintenek arra, amikor Isten bosszút áll a gonoszság felett, mert így Isten neve és igazsága a világ szemében visszakapja jogos helyét (Zsolt 58:11-12). A Zsoltárok arra szólítják az embereket, hogy emeljenek szót az igazságtalanságok ellen és várják Isten országának eljövetelét, ugyanakkor a vigasztalásról és a szabadításról is biztosítanak. Felkel az Úr!

„*Ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, örüljete és örvendezzete*» – mondja Jézus, és például állítja elénk a prófétákat, akik az Úr nevében beszéltek és példát nyújtottak *»a szenvedésben és béketűrésben«* (Jak 5:10). Ábel – Ádám gyermekei közül a legelső hívő – vértanúhalált halt; Énok Istennel járt, a világ pedig nem ismerte; Noét fanatikus riogató gyanánt kigúnyolták. *»Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is;«* *»mások kínpadra vonattak, visszautasítva a szabadulást, hogy becselebb feltámadásban részesüljenek«* (Zsid 11:36, 35)” (i. m. 36-37. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A világban történő gonoszságok láttán felvetődhet a kérdés az emberekben, hogy valóban uralkodik-e Isten. Mit tehetünk, hogy a hitünk rendíthetetlen, erős maradjon még a kísértések között is? Vagyis mire kell összpontosítanunk, hogy megőrizzük a hitünket Isten szeretetét, jóságát és hatalmát illetően? Mit árul el a keresztség Istenről és a jelleméről?
- 2) Miért fontos, hogy ne emberi eszközökre (vezetőkre, intézményekre és társadalmi mozgalmakra) hagyatkozzunk, mint akik irányadók a bölcsesség tekintetében, vagy megoldást adnának a világ igazságtalanságaira, hanem kizárólag Isten Igéjére és ítéletére támaszkodjunk?
- 3) Gyakorlatilag mi minden következik abból, hogy a szentély az isteni ítélet színtere?
- 4) Hogyan értsük bizonyos zsoltárok éles kijelentéseit? A zsoltárosok is emberek voltak. Mennyire tudunk így viszonyulni hozzájuk?

FRIEDRICH TRAUB: BIZALOM

Mindenen át hogyan segít?
Még nem tudom, hogyan,
csak: hogy ígérete szerint
és csodálatosan.

Elúzi-e az éjszakát,
s hogyan? csak azt tudom,
hogy egy lépéshez mindig ad
elég fényt az úton.

Szívem, ha Ő kezébe vett,
békében nyugoszik.
Hogyan hordoz, hogyan vezet,
az csak rá tartozik.

fordította: Túrmezei Erzsébet

Az egekig ér kegyelmed

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 51; 113; 123; 130; 136

„Hálát adok neked, Uram, a népek között, és zengedezek neked a nemzetek között. Mert az egekig ér a te kegyelmed és a felhőkig a te hűséged” (Zsolt 57:10-11, ÚRK).

A zsoltárosok belátják lelki szegénységüket, semmit sem ajánlhatnak fel Istennek, vagyis nincs bennük semmi, amire hivatkozhatnának szent trónja előtt (Zsolt 40:18). Felmérik, hogy szükségük van Isten kegyelmére, mint ahogy mindannyiunknak.

Röviden: szükségük van az evangéliumra.

A Zsoltárok hangsúlyozzák, hogy emberként teljes egészében Isten kegyelmétől függünk. Hálásak lehetünk azért, hogy kegyelme örök, amint a teremtés és Izrael népének történelme is bizonyítja (Zsoltárok 136). Az örökkévaló Isten szemében múlandó az emberi élet, mint a fű, de Ő megkönyörül rajtunk és megújítja erőnket (Zsolt 103:3, 5, 15), benne ígéretet kapunk az örök életre.

Isten népe számára vigaszt jelent, hogy az Úr hűséges a szövetségéhez. Bármennyire sürgetőek időnként a nép könyörgései, reménnyel is teljeseek, hiszen a könyörülő Mennyei Atyához szólnak (Zsolt 68:6; 89:27; 103:13). Kegyelmének és szeretetének friss tapasztalatai erősítik elhatározásukat, hogy Istent fogják imádni és szolgálni, senki és semmi mást.

KEGYELME ÖRÖKKÉ TART

Olvassuk el a 136. zsoltárt! Milyen gondolat emelkedik itt ki? Hol talál rá bizonyítékot a zsoltáros?

A 136. zsoltár arra szólítja Isten népét, hogy dicsőítsék az Urat kegyelméért, ami megnyilvánul a teremtésben (Zsolt 136:4-9) és Izrael történelmében (Zsolt 136:10-22). A „kegyelem” (héberül *hesed*, a jelentése: „állhatatos szeretet”) Istennek a teremtényei és Izraellel való szövetsége iránti jószágát, hűségét fejezi ki. A zsoltár rámutat, hogy felmérhetetlen hatalma és nagylelkűsége a kitartó szeretetében gyökerezik.

Az Úr „*az istenek Istene*” és „*uraknak Ura*”, ennek a héber idiómának az a jelentése, hogy Ő „a leghatalmasabb Isten” (Zsolt 136:1-3), azaz az egyetlen, hiszen más istenek nem léteznek.

Uralmának tagadhatatlan bizonyosságai a nagyszerű csodák, amelyeket más nem képes végbevenni (Zsolt 136:4). Ő teremtette az eget, a földet és az égitesteket, mindazt, amit a pogányok bálványként imádnak (5Móz 4:19). *A zsoltárok könyve* nem tulajdonít hatalmat a pogány isteneknek, következőképpen más emberi eredetű dolognak sem, amelyekben sokan bíznak, hiszen mindezek csupán teremtett dolgok, alapvetően különböznek a Teremtőtől. Az Úr hatalmas kezének és kinyújtott karjának képe (Zsolt 136:12) Isten erejének és kegyelme határtalan voltának fennhatóságát emeli ki. Istennek a teremtésben és a történelemben megmutatkozó kegyelme ébresszen bizalmat népében, maradjanak hűségesek szövetségéhez! Az „*örökkévaló az ő kegyelme*” refrén huszonhat alkalommal ismétlődik meg a 136. zsoltárban, ezzel is erősítve a hívőket, hogy nem változik az Úr, minden új nemzedék körében újból megcselekszi múltbeli kegyelmes tetteit. Megemlékezik népéről (Zsolt 136:23) és hűséges kegyelmi szövetségéhez. Az Isten kitartó kegyelmében való bizalom a bibliai hit lényege, ennek része az örömteli imádat, a tisztelet és a bűnbánat.

A 136. zsoltár azzal zárul, hogy Isten az egész világról gondot visel (23-25. vers), kegyelmében nemcsak Izraelt, hanem a teremtettség egészét részesíti. Ez a zsoltár tehát Isten megmentő kegyelmének egyetemességét hirdeti, az egész világot arra biztatja, hogy Izraelhez csatlakozva dicsőítsék az Urat (lásd még Lk 2:10; Jn 3:16; ApCsel 15:17).

Jézus Helyettesünként halt meg a kereszten. Milyen képet ad ez Istenről, akinek örökkévaló a kegyelme?

„TISZTA SZÍVET TEREMTS BENNEM”

Olvassuk el Zsolt 51:3-7 verseit! Miért hivatkozik a zsoltáros Isten kegyelmére?

Dávid király kiönti szívét az Úr előtt, élete lelkileg legsötétebb pillanataiban könyörög bűnbocsánatért (2Sámuel 12. fejezet). A bűnök megbocsátása Isten különleges kegyelmi ajándéka, amit „irgalmasságának sokasága” (Zsolt 51:3) eredményez. A király azt kéri Istentől, hogy ne a bűnei szerint bánjon vele (Zsolt 103:10), hanem az Őt jellemző kegyelemmel, hűséggel, könyörülettel (2Móz 34:6-7; Zsolt 51:3).

Olvassuk el Zsolt 51:8-21 szakaszát! Hogyan mutatja be ez a rész a bűnbocsánatot? Mi Isten célja a megbocsátással?

Amikor Isten megbocsát, az többet jelent az ember ártatlanságának törvényes kijelentésénél, mert a lélek legmélyéig elérő, mélyreható változás eredményez (Zsolt 51:8; Zsid 4:12). Újjáteremt (Zsolt 51:12; Jn 3:3-8). A héber *bárá'* ige fordítása az, hogy „teremt”, ez Isten teremtő hatalmát írja le (1Móz 1:1). Egyedül Isten képes teremteni, csakis Ő tud gyökeres, tartós változást előidézni a bűnbánó ember szívében (2Kor 4:6).

Dávid azt kéri, hogy Isten tisztítsa meg izsóppal (3Móz 14:2-8; Zsolt 51:9), mert úgy érzi, hogy vétke miatt nem léphet az Úr színe elé (Zsolt 51:13), mint a leprások, akiket tisztátalanságuk idejére kitiltottak a közösségből. Attól fél, hogy az áldozatok bemutatása sem állíthatja teljesen helyre, mert nincs olyan áldozat, ami engesztelést szerezhetne előre kitervelt bűneire, a házasságtörésre és a gyilkosságra (2Móz 21:14; 3Móz 20:10).

Csak a feltétel nélküli isteni kegyelem fogadhatja el Dávid „töredelmes és bűnbánó” szívét áldozatul, állíthatja helyre az összhangot Dávid és Isten között (Zsolt 51:18-19). Amikor a király azt kéri, hogy Isten tisztítsa meg izsóppal, Istenhez akar visszatérni.

Isten meg tudta bocsátani Dávid házasságtörését, csalását és gyilkosságát, tehát milyen reményt táplálhat ez bennünk?

„HA A BŰNÖKET SZÁMON TARTOD”

Olvassuk el a 130. zsoltárt! Milyen képet ad ez a szakasz a bűn súlyáról és a bűnösök reménységéről?

A zsoltáriró a saját és népe bűnei miatt került nyomorúságos helyzetbe (Zsolt 130:3, 8). A nép vétkei olyan rettenetesek, hogy szinte örökre elszakíthatnák őket Istentől (Zsolt 130:3). A Szentírásban szó esik arról, hogy a bűnökről készült feljegyzéseket az ítélet napjára őrzik (Dán 7:10; Jel 20:12), illetve a bűnösök nevét kihúzzák az élet könyvéből (2Móz 32:32; Zsolt 69:29; Jel 13:8). Ezért a zsoltáriró Isten bűnbocsánatát, a bűneiről szóló feljegyzés eltörlését kéri (Zsolt 51:3, 11; Jer 31:34; Mik 7:19). Tudja, hogy „Isten nem haragvó természetű, a szeretete örök. »Haragját« csak az váltja ki, ha az ember nem értékeli szeretetét... Haragjával nem akarja megsebezni, inkább meg akarja gyógyítani az embert, nem kívánja elpusztítani, hanem meg akarja menteni szövetségés népét (lásd Hós 6:1-2)” (Hans K. LaRondelle: *Deliverance in the Psalms*. Berrien Springs, MI., 1983, First Impression, 180-181. o.). Figyelemre méltó, hogy Isten készséges megbocsátása, nem pedig a bűnök megbüntetése váltja ki a mély tiszteletet iránta (Zsolt 130:4; Róm 2:4). Az igazi istentiszteletnek nem a büntetéstől való félelem az alapja, hanem az, ha az ember csodálattal tekint Isten jellemére, a szeretetre.

A Zsoltárok bátorítják Isten gyermekeit, hogy várjanak az Úrra (Zsolt 27:14; 37:34). A héber *qávah* („vár”) szó azt a jelentést is hordozza, hogy „előretekint” vagy „nyúlik”, és ebből ered a „remény” héber megfelelője. Tehát az Úrra való várakozás nem azt jelenti, hogy az ember passzívan megadja magát a nyomorúságos körülményeknek, hanem reménykedve tekint előre közbelépésére. A zsoltáros reménysége nem a saját optimizmusában gyökerezik, hanem Isten Igéjében (Zsolt 130:5). Nem hiábavaló a hűséges várakozás, mert a sötét éjszaka után eljön az isteni szabadulás hajnala.

Figyeljük meg, hogy a zsoltáros személyes könyörgését az egész közösség is magáévá teszi (Zsolt 130:7-8)! Az egyes ember jóléte elválaszthatatlan az egész népétől, ezért a zsoltáriró nemcsak magáért, hanem a közösségéért is imádkozik. Hívókként egy közösség részei vagyunk, és ami hat annak egy részére, az mindenkit érint.

„Ha a bűnöket számon tartod Uram: Uram, kicsoda maradhat meg” (Zsolt 130:3)? Gondolkozzunk el ezen! Mit jelent ez neked? Mi lenne veled, ha az Úr számon tartaná a vétkeidet?

DICSŐSÉG A FENSÉGES ÉS KEGYELMES ISTENNEK!

Olvassuk el a 113. és a 123. zsoltárt! Isten jellemének melyik két vetületét mutatják be ezek a szakaszok?

Ez a két zsoltár az Úr fenségét és kegyelmét is dicséri. Fenséges volta megmutatkozik hatalmas nevében, trónusa kiemelt helyében, hiszen felette áll minden népnek és az egeknek is (Zsolt 113:4-5; 123:1). *„Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz?”* (Zsolt 113:5) – ez hitvallomás arról, hogy nincs olyan hatalom a világon, sőt azon kívül sem, amely dacolhatna Izrael Istenével.

Megközelíthetetlen magasságban lakozik az Úr, amit az is érzékeltet, hogy *„magát megalázva tekint szét mennyen és földön”* (Zsolt 113:6). Isten a magasságban lakozik, ám ez nem gátolja abban, hogy lássa az alant történeteket. Könyörületessége megmutatkozik abban, hogy kegyelmesen kész bekapcsolódni a világ dolgaiba, megmenteni bajából a szegényt és nyomorultat. Nagylelkűsége nyilván nem marad rejtve szolgálai előtt, még ha lakhelye a távoli mennyben van is.

A transzcendens Isten hatalmasságát és gondoskodását innen képtelenség teljes mértékben felfogni, ám ez megmutatkozik kegyelmes, könyörületes tetteiben. A szűkölködők, a szegények és az elnyomottak saját tapasztalatot szerezhetnek mindenek feletti hatalmával, amikor lélegzetelállító fordulatot hoz az érdekükben. A magasztos Isten úgy mutatja be erejét, hogy felemeli az elnyomottakat. A nép szabadon közelíthet az Úrhoz, mert hatalmas fensége, mindenek felett való lénye mit sem változtat azon, hogy Ő a kegyelmes Teremtő és Fenntartó, aki népében szolgálait, szeretett gyermekeit látja.

Isten tiszteletére tehát nemcsak ragyogó volta motivál, hanem jósága is. A dicsőítést nem korlátozza sem idő, sem tér (Zsolt 113:2-3). Nagysága és könyörülete Jézus Krisztusban mutatkozik meg a leginkább, aki kész volt a mennyből ilyen mélyre lehajolni, egészen a kereszthalálig, hogy felemelje a bűnbe süllyedt emberiséget (Fil 2:6-8). A kereszten találjuk a legfőbb okát annak, hogy miért imádjuk és dicsőítsük Istent.

Gondolkozzunk még el a keresztről, hogy az ott történtek mit jelentenek személyesen nekünk! Mitől mentett meg Jézus? Miért különösen fontos mindig gondolni a kereszt jelentőségére?

EL NE FELEDKEZZ JÓTETTEIRŐL!

Hogyan mutatja be Isten kegyelmét a 103. zsoltár?

A 103. zsoltár számba veszi az Úr sokféle áldását, „jótéteményét” (Zsolt 103:2), ami virágzóvá teszi az életet (Zsolt 103:3-6). Az áldások Isten kegyelméből és Izraellel kötött szövetségéből fakadnak (Zsolt 103:7-18). Az Úr „megemlékezik” az emberi gyengeségekről, az élet mulandóságáról, és könyörülettel fordul népéhez (Zsolt 103:13-17).

A „megemlékezés” több a puszta ismeretnél, annál, hogy tud valamiről. Tettekben kifejezett elköteleződést is jelent: Isten megszabadítja és megtartja népét (Zsolt 103:3-13). Zsolt 103:11-16 erőteljes képei érzékeltetik kegyelmének felmérhetetlen nagyságát, ami csak az eget végtelenségéhez hasonlítható (Ézs 55:9).

Hogyan feleljen tehát az ember Isten jóságára, szeretetére?

Először is áldja az Urat (Zsolt 103:1-2). Az áldás alatt általában anyagi és lelki javak kiárasztását értjük (1Móz 49:25; Zsolt 5:13). Minden áldás forrása Isten, hogyan áldhatja tehát az ember Istent? Aki alacsonyabb sorú, az úgy áldhatja a nálánál magasabb rendűt, ha köszönetet mond neki, dicséri (1Kir 8:66; Jób 29:13). Isten jót ad az embernek, ezzel áldja meg, az ember pedig úgy áldja Istent, ha dicséri Őt jóságáért, vagyis tiszteli kegyelmességéért.

Másodszor pedig emlékezzen minden jótettére és szövetségére (Zsolt 103:2, 18-22), ahogy az Úr is megemlékezik az ember gyengeségéről és népével kötött szövetségéről (Zsolt 103:3-13). Az emlékezés döntően fontos Isten és népe kapcsolatában. Isten megemlékezik népének tett ígéreteiről, ezért a nép tartozik azzal, hogy emlékezzen hűségére, szeretettel és engedelmességgel felelve Istennek.

Annyira illenek ehhez a gondolathoz Ellen G. White híres szavai: „Jól tenénk, ha mindennap elmélkednénk Krisztus életéről. Vegyük át pontról pontra, képzeljünk el minden jelenetet, különösen a végsőket! Ha így időzünk értünk hozott áldozatánál, benne való bizalmunk állandósul, szeretetünk elmélyül, Lelke mélyebben áthat bennünket. Ha üdvözülni akarunk, meg kell tanulnunk a bűnbánat és az alázat leckéjét a kereszt lábánál” (*Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 61. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „A bűnösnek Krisztusra van szüksége” c. fejezet, 13-17. o.

A Zsoltárookban Isten népének hangja egy kórusba csatlakozva hirdeti: „örökkévaló az ő kegyelme” (Zsolt 106:1; 107:1; 118:1-4, 29; Zsoltárok 136). Ha nem dicsőítjük Istent, elfeledkezünk áldásairól, nem értékeljük ajándékait. Csak azok nem felejtenek, akik dicsőítést mondanak. Istenre gondolni, róla beszélni nem egyenértékű a dicsőítéssel. Azzal kezdődik Isten dicsőrete, hogy elismerjük fenséges voltát, tetteit. Ez váltja ki belőlünk, hogy csodáljuk Őt jóságaért, kegyelméért és bölcsességéért” (Hans K. LaRondelle: *Deliverance in the Psalms*. Berrien Springs, MI., 1983, First Impression, 178. o.). Még mélyebb a jelentősége annak, ha arra emlékezve ismerjük el ünnepélyesen örök kegyelmét, hogy az isteni *hesed* (kegyelem) – azaz a szövetségében megnyilvánuló jósága és hűsége – szilárdan és változatlanul megáll az ellene elkövetett emberi bűnök és lázadások között is.

„Vétkezünk ellene, és nem érdemeljük meg, hogy kedvezzen nekünk. De Ő maga tanít a legcsodálatosabb könyörgésre: »A te nevedért kérünk, ne utáld meg, ne engedd, hogy meggyalázzák dicső trónodat! Gondolj ránk, ne bontsd fel a velünk kötött szövetséget« (Jer 14:21, RÚF)! Megígérte, hogy ha méltatlanságunk és bűneink beismerésével hozzá fordulunk, figyelmez kiáltásunkra. Trónja becsülete múlik szava beváltásán” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 98. o.).

A zsoltáros tapasztalta Isten kegyelmét (Zsolt 103:2), ezért meri kijelenteni: „Igazságosan cselekszik az ÚR, és igazságot szolgáltat minden elnyomottnak” (Zsolt 103:6, ÚRK). Ezért a zsoltáros személyes bizonyoságtételének és az életében tapasztalt isteni kegyelem dicsőítésének az a végső célja, hogy másokat is megerősítsen Isten jóságát illetően, így ők is kitarják szívüket előtte és elfogadják megmentő kegyelmét, dicsőítve az Urat (Zsolt 9:12-13; 22:23-28; 66:16).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Milyen gyakorlati következményei vannak annak, hogy Isten üdvözítő kegyelme örök? Miért nem azt jelenti ez, hogy az ember folyamatosan bűnben élhet?
- 2) Hogyan érthetjük meg azt, hogy Isten megbocsátja a bűnöket, de el is ítéli a bűnt?
- 3) Hogyan illeszkednek a Zsoltárokhoz az Isten kegyelméről szóló újszövetségi kijelentések (Ef 2:4-5; 1Tim 1:16; Tit 3:5; Zsid 4:16)?

LUKÁTSI VILMA: ÉBEN HÁÉZER!

1Sámuel 7:12

Életünkben észrevétlenül
kitartóan kúszik az idő,
szakadatlan spirálvonala
fordulóit nem jegyzi elő...

Önmagamnak, ahogyan nőttem,
éveket raktam - emlékoszlopul,
a fordulókat úgy jelöltem:
„megsegített mindeddig az Úr!”

Eszmélésem óta vezetett,
vele vándoroltam hegytetőt,
minden léptemen éreztem: szeret!
visszarántott szakadék előtt!

Ha bálványaim összetörte,
még ha sirtam is keservesen,
azzal, hogy lelkem meggyötörte,
látóvá tette megvakult szemem!

Múltra nézni csak így érdemes,
mert a jelen bárhogy alakul,
emlékezésnek annyi elég, hogy
„megsegített mindeddig az Úr!”

Bölcsesség az igaz élethez

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 90; 95:7-11; 119:1-16; 128; 141;
János 3:16

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk” (Zsolt 90:12).

Amint láttuk, a kegyelmes Isten bűnbocsánatot ad a megtérő bűnösnek, új szívet teremt benne, hogy hit által éljen.

Az Ige utat is mutat az igaz élethez (Zsolt 119:9-16). A törvény megtartása semmiképpen nem törvényeskedő szabálykövetés, hanem meghitt kapcsolat Istennel és áldásokkal teljes élet (Zsolt 119:1-2; Zsoltárok 128).

Azonban az igaz ember élete sem mentes a kísértésektől. A bűn fondorlatos módon környékezi meg az igazakat (Zsolt 141:2-4), és bele is eshetnek csapdájába. Isten megenged próbaidőket gyermekei életében, hogy hűségük (vagy hűtlenségük) világosan megmutatkozzon. Amennyiben a hívő hallgat a tanításra és intésre, hite megtisztul, megerősödik bizalma az Úrban. A kellő bölcsességet az Istennel kapcsolatban maradó élet dinamikája által nyerjük, kísértések és kihívások között. Amikor kérjük Istent: tanítson bennünket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk (Zsolt 90:12), ez tükrözi folyamatos elköteleződésünket az Úrhoz hűséges élet iránt.

SZÍVEMBE REJTETTEM IGÉDET

Olvassuk el Zsolt 119:1-16 és 161-168 verseit! Hogyan kell megtartani Isten parancsolatait? Milyen áldások származnak ebből?

A Biblia úgy ábrázolja a hitéletet, mint ami Istennel való zarándoklás („járás”) az igazság ösvényén. Ez akkor tartható fenn, ha a hívők „az Úr törvényében járnak” (Zsolt 119:1), „orcád világosságában” (Zsolt 89:16, RÚF). Nem két különböző dologról van itt szó. Az Isten orcájának világosságában járás magában foglalja a törvény megtartását. Az Úr törvényében való járásnak része az is, hogy az ember teljes szívéből keresi Istent (Zsolt 119:1-2, 10).

A zsoltárok könyve az igaz élet bemutatására használja azt a fordulatot is, hogy „akiknek útja feddhetetlen” (Zsolt 119:1, ÚRK). A „feddhetetlen” vagy „tökéletes” (RÚF) szó az Isten által elfogadható, „hibátlan” (2Móz 12:5, RÚF) áldozatra utal. Hasonlóképpen nem ejtethet foltot a bűn szeretete az igaz ember életén, ami élő áldozat (Róm 12:1). A „tökéletes út” vagy „tökéletesség útja” (Zsolt 101:2, 6; lásd még 18:33) azt jelenti, hogy az ember élete helyes, Istennek tetsző irányban halad.

A parancsolatok megtartása nem az isteni rendszabályok törvényeskedő betartását jelenti. Ellenkezőleg, „jó belátása van mindenkinek, aki ezt gyakorolja” (Zsolt 111:10), vagyis „józan eszű” (ÚRK; lásd még 1Krn 22:12). Az egész emberre vonatkozik, nem csupán a külsőséges cselekedeteire. Az életben egymástól elválaszthatatlan hozzáállást ír le a „feddhetetlenség”: a parancsolatok megtartása és Isten teljes szívből való keresése (Zsolt 119:1-2).

Isten parancsolatai a világra vonatkozó akaratának kinyilatkoztatásai. Bölcsességre tanítják az embert, hogyan éljen szabadságban és békében (Zsolt 119:7-11, 133). A zsoltáros gyönyörködik a törvényben, mert az biztosítja Isten hűségéről (Zsolt 119:77, 174).

„Nagy a békessége a törvényedet szeretőknek, és nem botlanak el” (Zsolt 119:165, ÚRK). A botlás képe az erkölcsi romlást írja le. Isten Igéje olyan a zsoltáros számára, mint a mécses (Zsolt 119:105, ÚRK), véd a kísértésektől (Zsolt 119:110).

Krisztus mivel példázta Isten Igéjének erejét (Mt 4:1-11)? Milyen erőt jelent tehát, ha valaki eltökéli a szívében, hogy engedelmeskedik Isten törvényének?

„TANÍTS MINKET ÚGY SZÁMLÁLNI NAPJAINKAT”

Olvassuk el a 90. zsoltárt, valamint Zsolt 102:12 és 103:14-16 verseit! Mi az ember sorsa?

A bűn következtében a párához lett hasonló az ember élete az örökkévalósághoz viszonyítva. Ezer esztendő Isten szemében olyan, „*mint egy őrjárársnyi idő éjjel*” (Zsolt 90:4). Az örökkévalósághoz képest az emberi élet szinte elreptül (Zsolt 90:10). A legerősebb embert a leggyengébb növényhez hasonlítja az Ige (Zsolt 90:5-6; 103:15-16). Ráadásul ez a rövid élet is fáradással és szomorúsággal teli (Zsolt 90:10). Azok is siránkoznak, keseregnek az élet rövidsége miatt, akik nem hisznek Istenben, szekulárisok, különösen az örökkévalóságra gondolva, amiről tudnak, de ami nélkülük halad tovább.

A 90. zsoltár az emberi sorsot a Teremtő Isten gondviselésével hozza összefüggésbe. Az Úr volt népének hajléka minden nemzedék idejében (Zsolt 90:1-2). A „hajlék”-nak fordított héber *má'on* szó úgy utal az Úrra, mint aki népének oltalma, menedéke (Zsolt 91:9). Isten visszafogja jogos haragját, újból kegyelmet ad. A zsoltáros felkiált: „*Ki mérheti föl haragod erejét*” (Zsolt 90:11, ÚRK), amiben az is benne foglaltatik, hogy soha senki nem tapasztalta a maga teljességében Istennek a bűn miatti haragját, ezért még van remény az emberek megtérésére, még szerezhetnek az igaz élethez kellő bölcsességet. A Bibliában a bölcsesség nem csupán az intelligenciára vonatkozik, hanem Isten tiszteletére is. Bölcsességre van szükségünk, hogy tudjuk, hogyan „számláljuk a napjainkat” (Zsolt 90:12). Napjaink száma véges, ezért tudjuk megszámlálni azokat, amivel tisztában is vagyunk. A bölcs élet azt jelenti, hogy az ember tudatában van az élet múlandóságának, ez vezeti hitre és engedelmességre. Csak a megtéréssel tehetünk szert ilyen bölcsességre (Zsolt 90:8, 12), Isten bűnbocsánatának, könyörületének és kegyelmének ajándéka által (Zsolt 90:13-14). Alapvető problémánk nem abból fakad, hogy Isten embernek teremtett bennünket, hanem a bűnből és abból, amit az a világunkban okozott. Pusztító hatásai mindenben és mindenkinben meglátszanak.

Jézusnak köszönhetően azonban van kiút az ember nehéz helyzetéből (Jn 1:29; 3:14-21), máskülönben semmi reményünk nem lenne.

Gyorsan tovaszáll az életünk, de minek a reményét kapjuk Jézusban (lásd Jn 3:16)? Milyen reménységünk lehetne nélküle?

PRÓBA AZ ÚRTÓL

Olvassuk el Zsolt 81:8-9, 95:7-11 és 105:17-22 verseit! Mi minden képezte részét a próbának?

Izrael Meribánál próbára tette Istent, amikor megkérdőjelezték hűségét és azt, hogy van ereje gondoskodni róluk (2Móz 17:1-7; Zsolt 95:8-9). A 81. zsoltár mesterien megfordítva úgy magyarázza ezt az esetet, hogy Isten próbálta meg Izraelt (Zsolt 81:8), a nép pedig engedetlensége és bizalmatlansága miatt elbukott a próbában (Zsolt 81:12). A Meribára tett utalásnak kettős üzenete van. Először is, Isten népe ne essen a korábbi nemzedékek hibáiba, bízzanak Istenben, az Ő útján járjanak (Zsolt 81:14)! A második pedig az, hogy Izrael nem állta ki a próbát, Isten mégis kimentette őket a bajból (Zsolt 81:8). Múltbeli megmentő kegyelme bizonyosság az új nemzedékeknek is a kegyelméről. A 105. zsoltár rámutat, hogy a nehézségekkel Isten próbára tette Józsefet, mennyire bízunk szavában a jövőjét illetően (1Móz 37:5-10; Zsolt 105:19). A 19. versben a héber *cárap* szó („megpróbál”) még azt is jelenti, hogy „megtisztít”, „finomít”. Isten tehát azért tette próbára József hitét, hogy minden kételyt eltávolítson belőle ígéretével kapcsolatban, megerősítse bizalmát az isteni vezetésben.

Az isteni fegyelmezés célja, hogy megerősítse gyermekeit és felkészítse őket az ígéret beteljesedésére, amint József példája is mutatja (Zsolt 105:20-22). Azonban aki csökönyszeren elutasítja az Úr tanácsát, annak szíve egyre macskább, mind keményebb lesz.

„Isten megkívánja, hogy azonnal és feltétel nélkül engedelmeskedjünk törvényének, de az embereket elaltatták és megbénították Sátán csalásai, aki mentségekkel és kifogásokkal legyőzi lelkiismereti aggályait, azt súgja, amit Évának is mondott a kertben: »Bizony nem haltok meg« (1Móz 3:4). Az engedetlenség miatt nemcsak a vétkes szíve és lelkiismerete keményedik meg, hanem általában mások hite is meggyengül. Ami először különösen rossznak tűnt a számukra, fokozatosan elveszíti azt a jellegét a szemükben, mivel állandóan előttük van, míg végül megkérdőjelezzik, hogy valóban bűn-e, és gondolkodás nélkül ugyanabba a hibába esnek” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 4. köt. 146. o.).

Miként tapasztaltuk már, hogy a bűn valóban megkeményíti a szívet? Miért fordít ez is a kereszthez, ahol az ember erőt kaphat az engedelmességhez?

CSALÁRD A GONOSZSÁG ÚTJA

Olvassuk el a 141. zsoltárt! Miért imádkozik a zsoltáros?

A 141. zsoltár védelmet kérő ima a kívülről és a belülről támadó kísértések ellen. A zsoltárost nemcsak a gonoszok csapdái fenyegetik (Zsolt 141:9-10), hanem az is megkísérti, hogy ugyanazt tegye, mint a gonoszok. Az első gyenge pont a beszédben gyakorolt önuralom hiánya, ezért kéri a zsoltáríró az Urat, hogy tegyen závárt (zárat, ÚRK) a szájára (Zsolt 141:3). Ez a kép a bibliai időkben a városokat védő városkapuk őrzését idézi.

Az is kísértést jelent, hogy Isten gyermeke vajon az igazak tanácsára hallgat, vagy pedig a gonoszok csábításának enged (Zsolt 141:4-5). A zsoltáros szerint elsősorban a szíve van veszélyben, hiszen ott dül az igazi csata. Csak úgy állhat meg a hívő a kísértésben, ha szakadatlanul imádkozik, Isten iránti teljes bizalommal, tisztelettel (Zsolt 141:1-2).

Olvassuk el Zsolt 1:1 és 141:4 verseit! Ezek szerint mennyire épül fel fokozatosan, milyen alattomos a kísértések támadása?

Zsolt 141:4 úgy ír a kísértésről, mint ami fokról fokra halad. Először az ember szíve hajlik a rossz felé, másodsor következnek a gonosz tettek (a héberben ennek a jelentése kiemeli a cselekedet ismétlődését). Harmadszor az ember már a bűnösök kedvelt ételeiből is eszik, vagyis kívánatos dologként fogadja el gonosz szokásaikat.

Hasonlót látunk Zsolt 1:1 versében is: a kísértés akadályozza Isten gyermekét abban, hogy az Úr útján járjon, inkább a gonoszokkal tart, majd a bűnösök útjára áll át és végül a csúfalkodók székébe ül. Bűnösök, gonoszok, csúfalkodók: ne legyünk olyanok, mint ők, ne engedjük, hogy eltérítsenek az Úrtól!

A Zsoltárok bemutatják a kísértés fokozatosságát, csábítását, ravaszágát, és ez is alátámasztja, hogy csak akkor győzhetünk, ha teljes mértékben az Úrra támaszkodunk. Hangsúlyozzák, hogy milyen fontos, mit mond, hallgat meg az ember a kísértések között. A gonoszok és az igazak vége szolgáljon okulásunkra, hogy keressük az Istentől származó bölcsességet (Zsolt 1:4-6; 141:8-10)! Azonban mindkét zsoltár szerint a jövőben történik meg Isten gyermekeinek végső igazolása. Ez azt jelenti, hogy a hívők türelmesen bízzanak Istenben, várjanak rá!

AZ IGAZ ÉLET ÁLDÁSAI

Olvassuk el Zsolt 1:1-3, 112:1-9 verseit és a 128. zsoltárt! Milyen áldásokat ígérnek ezek a szakaszok az Úr tisztelőinek?

Az Urat tisztelőknak ígért sokféle áldás közül talán a békeség a legfontosabb. Az 1. zsoltár a folyóvíz mellé ültetett fa hasonlatával ábrázolja az igaz embert, ami a maga idejében meghozza gyümölcsét és levele nem hervad el (Zsolt 1:3; Jer 17:7; Ez 47:12). Ez a hasonlat rámutat minden áldás forrására, nevezetesen arra, hogy az ember Isten jelenlétében maradjon a szentélyben, töretlen, szeretetteljes kapcsolatban éljen vele. A polyvával jelképezett gonoszoktól eltérően, akik nem élveznek stabilitást, akiknek nincs helyük, jövőjük, az igazak olyanok, mint a gazdagon gyümölcsöző fák, gyökereik mélyre futnak, van helyük Istennél, az örök életben.

Zsolt 128:2-3 a Messiás országának áldásait idézi. A béke és jólét szimbóluma az, ha az ember a saját szőlője és fügefája alatt ül (Mik 4:4). A Jeruzsálemnek békét hirdető áldás (Zsolt 122:6-8; 128:5-6) annak reményét fejezi ki, hogy a Messiás véget vet majd a gonoszságnak és helyreállítja a békét a földön.

„A Biblia »hazá«-nak nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14-16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásához vezet nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytiszta vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép otthonra talál” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 575. o.).

Az Újszövetség leírja, hogy ez a reménységünk Krisztus második adventjekor és a föld újjáteremtésekor válik valóra (Mt 26:29; Jelenések 21. fejezet). Tehát az igazak sok áldást kapnak már ebben az életben is, de Isten kegyelmének teljességét akkor tapasztalják, amikor az idők végén helyreáll Isten országa.

Miért a kereszt a garancia arra, hogy valóra válnak az Újszövetség ígéretei? Hogyan találunk vigaszt ezekben az ígéretekben már most?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: A mai korban a bölcsesség megszerzését sokan nem tartják olyan kívánatosnak, mint a boldogság biztosítását, inkább boldogok akarnak lenni, mint bölcsek. Azonban lehetünk vajon igazán boldogok, élhetünk valóban teljes életet isteni bölcsesség nélkül? A Zsoltárok világosan nemet mondanak erre. Jó hír viszont, hogy nem is kell választanunk a bölcsesség és a boldogság között. Az Istentől jövő bölcsesség igazi boldogságot ad.

A héber nyelvből vett egyszerű példa jól illusztrálja ezt a pontot. A héberben a „lépés” szó (*'ásúr*) hangzása nagyon hasonlít a boldog szóhoz (*'ásár*). A fordításban ez ugyan nem jön át, azonban fontos az üzenete: „lépéseink” az Isten útján „boldog” élethez vezetnek (Zsolt 1:1; 17:5; 37:31; 44:19; 89:16; 119:1). A Bibliában sem a bölcsesség, sem a boldogság nem elvont fogalom, hanem valóságos tapasztalat, ami az Istennel való kapcsolatban található, ha a hívő tiszteli, dicsóítja Istent, erőt kap tőle és bízik benne. *„Az ÚR titka azoknál van, akik őt félik; és szövetségével oktatja őket”* (Zsolt 25:14, ÚRK).

„Hála legyen az Úrnak a szemünk elé tárt kellemes és barátságos emlékéért! Úgy gyűjtjük egybe szeretetből fakadó ígéreteit, hogy azok minden időben a szemünk előtt legyenek. Isten Fia elhagyja Atyja trónját, és istenségét emberi alakba öltözteti, hogy az embert Sátán hatalmából megválthassa; győzelme megnyitja számunkra az egeket, és bepillantást enged az isteni dicsőség birodalmába; az elbukott emberiség megmenekülése az örvényből, amely bűnbe sodorta; Istennel való közösségének újbóli visszaállítása, amikor a Megváltóba vetett hit által kiállja a hit próbáját, Krisztus igazságát ölti magára, és trónjához emeltetik fel... mindezek olyan képek, amelyeket Isten azért tár a szemünk elé, hogy ezekről gondolkodjunk” (Ellen G. White: *Jézus-hoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 87. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan érhetjük el, hogy Isten Igéje gyönyörűség legyen a számunkra, nem csak tanítások gyűjteménye? Az Isten Igéjéből való táplálkozás hogyan kapcsolódik ahhoz, hogy meg tudjunk maradni Jézus Krisztusban, az Igében (Jn 1:1; 15:5, 7).
- 2) Mi történik, ha az ember tudatosan, folyamatosan elutasítja az isteni tanítást (Zsoltárok 81; 95)? Miért van ez?
- 3) Mi az oka, hogy a gonoszság útja időnként vonzóbbnak tűnik az igazak tanácsánál (Zsoltárok 141)? Vagyis mit kezdünk azzal, hogy a gonoszok gyakran sikeresnek tűnnek?

BAJOR LÁSZLÓ: FOHÁSZ

Örök, nagy Isten
segíts meg engem!
Hisz oly gyarló vagyok.
Emelj fel, kérlek,
mert elpusztulok.
Szerető szívvel
vígy, magasba törve,
hol minden óriás
megannyi kicsi törpe.
Mert egyedül Te vagy,
ki nagy vagy s végtelen,
kinek szépsége mellett
minden oly éktelen.
E földön csak küzdünk,
minden nap fájdalom.
Letört virág éltünk.
Benned a bizalom!
Jöjj, s fogj meg a küzdelem
lejtőjén, hogy álljak!
Ne sodorjanak el
a rohanó vágyak!
Emelj fel kérlek,
mert elpusztulok.
Bocsáss meg nékem,
hisz oly bűnös vagyok.
Engedd, hogy fáradt
fejemet öledbe
lehajthassam, minden
bánatom feledve.

Áldott, ki jó az Úr nevében

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 2; 22; 23; 89:28-33;
János 10:11-15; Kolossé 1:16; Zsidókhöz 7:20-28

„A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett! Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemünk előtt” (Zsolt 118:22-23)!

A zsoltárok könyve tanúságot tesz Krisztus személyéről és szolgálatáról, a megváltási terv szerint végzett munkájának szinte minden aspektusát láthatjuk benne. Életének és munkájának előképeit, az arra vonatkozó bámulatos pontosságú jövendöléseket találjuk ebben az iratban.

A Zsoltárokból kinyilatkoztatott témák között van Krisztus istensége, fiúsága, engedelmissége, Isten temploma iránti féltő szeretete, az, hogy Ő a Jó Pásztor, elárultatása, szenvedése, a csontját nem törik meg, halála, feltámadása, mennybemenetele, papsága és királyi uralma. Mindez benne van a Zsoltárokból, hosszú évszázadokkal azelőtti jövendölésként, mielőtt testben megjelent volna.

Nem is csoda például, hogy amikor az emmausi úton Jézus a szolgálatáról beszélt a tanítványoknak, visszautalt a Zsoltárokra (Lk 24:44). Azt akarta, hogy bizonyítékot találjanak arra, ki is Ő valójában.

Íme néhány zsoltár, amelyek előképe Krisztusban teljesedett: Zsoltárok 24, 45, 72, 101 (a tökéletes Király és Bíró), Zsoltárok 88 és 102 (Isten szenvedő Szolgájának imái).

A zsoltárosok panaszaiban, hálaadásában, dicsőítésében, valamint igazságtételért és szabadulásért esdő kiáltásaiban visszhangzanak Krisztus imái, amelyeket a világ megmentéséért mondott.

AZ ÖNFELÁLDOZÓ ISTENI PÁSZTOR

Olvassuk el a 23. zsoltárt, valamint Zsolt 28:9, 78:52-53, 79:13, 80:2 és 100:3 verseit! Hogyan mutatják be ezek a részek az Úr és népe kapcsolatát?

Isten vezetését és megtartó gondoskodását, valamint a nép Istenre hagyatkozását emeli ki az a kép, hogy az Úr a Jó Pásztor, népének tagjai pedig legelőjének juhai. Közelségüket érzékelteti ez a hasonlat, ugyanis a pásztorok a nyájukkal együtt éltek, gondot viseltek minden egyes bárányról. Fontos, hogy a nyáj Istené, amit két szoros kötelék is biztosít: a teremtés (Zsolt 95:6-7; 100:3), valamint a szövetség (Zsolt 28:9; Zsid 13:20).

A Józsefet nyájaként vezető isteni Pásztor képe (Zsolt 80:2) talán Jákób áldására utal, miszerint Izrael Pásztora Isten, ezért hivatkozik hatalmas ígéreteire és áldásaira (1Móz 49:24).

A királyokat népük pásztorainak tekintették (2Sám 5:2), de valójában egyedül Isten méltó erre a címre, mert a legtöbb uralkodó nem ért fel a megbízatásához. Csak Jézus bizonyult méltónak, ezért nevezzük Jó Pásztornak.

Olvassuk el Jn 10:11-15 szakaszát! Mit mond itt Jézus önmagáról, mint Jó Pásztorról?

Az isteni Pásztor és nyája közötti meghitt kapcsolat abban is látszik, hogy a nyáj ismeri a Pásztor hangját (Jn 10:4, 27). A Közel-Keleten a pásztorok még ma is egyszerűen csak szólítják a bárányaikat, hogy különválassák az összekeveredett nyájukat. Mindegyik állat felismeri és követi saját pásztor hangját.

Isten nyája időnként különböző megpróbáltatások miatt szenved, ezeket Isten nemtetszése, elfordulása jeleként értik, ám a Jó Pásztor sosem hagyja magukra eltévelyedett bárányait, hanem megkeresi és megmenti őket. Nagyszerű képet ad ez Istennek a népével való kapcsolatáról. Meghalni is kész juhaiért (Jn 10:11, 15), de paradox módon Ő lett az áldozati Bárány is (Jn 1:29). Jézus kijelentette, hogy más akolból is kihívja bárányait, egy nyájba gyűjti őket (Jn 10:16).

Hogyan élvezhetjük naponta annak az előnyeit, hogy Jézus a Jó Pásztor?

A SZENVEDŐ MESSIÁS

Olvassuk el a 22. zsoltárt és Zsolt 118:22 versét! Hogyan bántak a Messiással éppen azok, akiknek a megmentéséért jött el?

Több zsoltár is megszólaltatja a szenvedő Messiás teljes elhagyatottságának gyötrő érzéseit (pl. Zsoltárok 42, 88, 102). A 22. zsoltár kifejezetten messiási prófécia, ugyanis több részletét nem lehet történelmileg Dávid királyhoz kötni, viszont tökéletesen illenek Krisztus halálának körülményeire. Krisztus Zsolt 22:2 szavaival imádkozott a kereszten (Mt 27:46). Magára vette az egész világ bűneit, ezért szakadt el Atyjától, ami hatalmas gyötrelmet jelentett számára. Ez csak a szoros kapcsolatuk, példa nélküli egységük mértékével mérhető (Jn 1:1-2; 10:30). Azonban még a felfoghatatlan szenvedés mélysége sem törhette meg az Atya és a Fiú egységét. Teljes elhagyatottságában Krisztus feltétel nélkül Atyjára bízta magát, legmélyebb kétségbeesése dacára is. „Isten Krisztusra, mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. »A bűnösök közé számáltatott« (Ézs 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának a bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének féltelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 660. o.). A fenyegető állatok, erős bivalyok, ordító oroszlánok, ebek képeivel érzékelteti a zsoltáros az emberek kegyetlenségét és gyűlöletét, amivel utolsó óráiban Krisztusra törtek, akit a 22. zsoltár az ártalmatlan és védtelen féreghez hasonlít. Ez a szakasz bámulatos pontossággal jövendölte meg a gúnyolódó tömeg gonosz megjegyzéseit, amelyekkel csúfolták Jézus Atyjához szóló szavait (Zsolt 22:2, 9; Mt 27:43), valamint azt is, hogy a katonák megosztottak ruháin (Zsolt 22:19; Mt 27:35). Aligha értették az emberek, hogy a „féreg”, akit el akartak taposni lesz a Templom „szegletköve”, ami megtartja annak alapját (Zsolt 118:22). A megvetett Messiás azonban a halálból való feltámadása után Isten népének Megváltója lett (Mt 21:42; ApCsel 4:10-12). Krisztus elszenvedte az emberek elutasítását, Isten azonban megdicsőítette a Fiát, Őt tette lelki temploma élő Szegletkövévé (Ef 2:20-22; 1Pt 2:4-8). Akik megvetik ezt a Követ, az üdvösség Isten által kijelölt módját, azok számára az ítélet eszköze lesz (Ézs 8:14; Mt 21:44).

A kereszten Jézus minden egyes bűnért megfizetett, amit valaha elköveltél. Érted szenvedett. Hogyan kell ennek az életedre hatnia?

HŰSÉGES A SZÖVETSÉGÉHEZ

Olvassuk el Zsolt 89:28-33, 39-47 és 132:10-12 verseit! Mi a dávidi szövetség lényege? Mi fenyegette?

A szövetségben Isten örök támogatást ígért Dávid vonalának, valamint népének jólétet (2Sám 7:5-16; Zsolt 89:2-5, 20-38; 132:12-18). Isten ünneplés fogadalma és a király Isten iránti hűsége volt az alapja a szövetség tartósságának. Csakhogy még az istenfelő királyok, mint Dávid sem voltak mindig hűségesek az Úrhoz. A 89. zsoltár kesereg a szomorú valóság felett, ami látszólag arra mutat, hogy oda lettek a dávidi szövetség dicsőséges ígéretei. Vajon Isten egészen elhagyta volna Izraelt? Minden remény elveszett? A válasz természetesen az, hogy *Nem!*

Isten haragja valóban kifejezi az isteni ítéletet (Zsolt 38:2; 74:1), de nem tart örökké, örök szeretetével az Úr megbocsátja az emberek bűneit, ha megtérnek. Azonban amíg tart haragja vétkező népe iránt, az igen komoly. Az emberek érzik engedetlenségük keserű következményeit, felméri bűneik súlyát (Zsolt 89:39-47), mégis azt kérdezik: „*Meddig?*” Ezzel arra utalnak, hogy Isten haragja nem állandó (Zsolt 89:47). Új remény fakad abból, hogy újólag megbizonyosodnak Isten hűségéről, aki „megemlékezik” kegyelméről (Zsolt 89:48, 51). Röviden tehát: ugyan a szövetség emberi oldala megbukott, a nép mégis megnyugodhatott Isten szándékainak változatlansága ígéretében a Messiás miatt, aki megtestesíti Izrael és az egész világ igazságát, üdvösségét. Vagyis végül Isten győzedelmeskedik, örökre megalapítja országát, de csakis Jézus, nem pedig a nép miatt. Jézus Krisztus a Messiás, Dávid Fia (Mt 1:1; Zsid 1:8), „*az elsőszülött minden teremtmény előtt*” (Kol 1:15, RÚF). Ez utalás Zsolt 89:28 versére: „*Én meg elsőszülöttemé teszem őt, és feljebbvalóvá a föld királyainál*” (ÚRK). Dávidot, Krisztus előképét nevezi ez a vers Isten elsőszülöttének.

Világos, hogy az „elsőszülöttség” nem Dávid biológiai státuszára utal, hiszen a szülei nyolcadik fia volt (1Sám 16:10-11). Hasonló a helyzet Jézus esetében is. Ez a cím különleges megtiszteltetését és tekintélyét jelzi (Kol 1:16, 20-22). Isten királlyá tette az egész világ felett, amikor a halálból feltámasztotta (ApCsel 2:30-31).

Olvassuk el Kol 1:16, 20-22 verseit! Mit tanít ez a szakasz Jézusról, arról, amit értünk tett? Milyen ígéretet találunk ebben személyesen magunkra nézve?

PÁRATLAN HATALMÚ, ÖRÖK KIRÁLY

Olvassuk el a 2. zsolnárt, továbbá Zsolt 89:5, 14-18, 110:5-6 verseit! Mit tudunk meg ezekből a részekből Krisztusról, mint Királyról?

Isten bemutatása a Messiás Atyjaként a király megkoronázását idézi, amikor Isten a szövetségébe fogadta a királyt (Zsolt 2:7; 89:27-29). Zsolt 2:7 előre tekint Krisztus feltámadására és felmagasztaltatására, mint az új, örök szövetségnek és Krisztus királyi papságának hajnalára (ApCsel 13:33-39; Zsid 1:5; 5:5). A Messiás Isten jobbján ül, páratlan tisztelet és tekintély övezi (Zsolt 110:1; ApCsel 7:55-56). „Továbbá az Úr és a »felkent« (a Messiás) közötti kapcsolat még arra is utal, hogy az Úrral kívánják azonosítani a dávidi Messiást... Amennyiben az Úr foglal helyet az Atya jobbján, akkor Ő a Messiás, aki szintén a jobb oldalon jelenik meg [lásd Zsolt 110:1, 5]” (Jacques Doukhan: *On the Way to Emmaus*. Clarksville, MD, 2012, Lederer Books, 26-27. o.).

Végül Krisztus abszolút győzelmet arat ellenségei felett. Az ellenségek „számmollyá” tételének képe ókori közel-keleti királyok szokását tükrözi, amikor legyőzött ellenségeik nyakára tették a lábukat, ezzel mutatva teljes uralmukat felettük. Krisztus pálcája azonban itt nem a megfélemlítés eszköze (Zsolt 2:9; 110:2).

A botot (vesszőt) eredetileg a törzsi vezetők vitték, törzsük szimbólumaként (4Móz 17:2-10). Krisztusnál Sion pálcája van, mert Sion népét képviseli. Pálcája az isteni ítélet jelképe, amely véget vet a gonoszság uralmának, Krisztus egyeduralmát ábrázolja (Jel 2:27; 12:5). Még a gonosz királyok is kapnak lehetőséget, hogy megtérjenek és behódoljanak a Messiás előtt (Zsolt 2:10-12). Krisztus végső győzelmének szemléltető leírását Dániel 7. fejezetének advent előtti jelenetében találjuk, ami leírja: utána következik az ítélet, „*hogy igazságot szolgáltasson a Magasságos szentjeinek*” (Dán 7:22, ÚRK). Krisztus megalapítja országát, „*Királysága örökkévaló királyság lesz*” (Dán 7:27, ÚRK), a kereszt miatt ennek az ígérete biztos. Áldás hangzik mindenkinek, aki a Királyban bíz, a nép örül a Messiás korlátlan, igazságos uralmának (Zsolt 2:12; 89:16-18).

Milyen jó tudni, hogy igen, végül a jó legyőzi a gonoszságot, igazságot szolgált, örökre eltűnik a fájdalom és a szenvedés! Hogyan vigasztal ez az igazság most, amikor emberi szemszögből nézve úgy látszik, hogy virul a gonoszság?

ÖRÖKÖS PAPSÁG MELKISÉDEK RENDJE SZERINT

Olvassuk el Zsolt 110:4-7 verseit! Miért egyedülálló Krisztus papsága? Minek a reményét adja?

Isten örökké tartó királysággal (Zsolt 110:1-3) és mindennek felett álló, Melkisédek rendje szerinti papsággal (Zsolt 110:4-7) ruházta fel a Messiást. Szavát ünnepélyes ígérettel pecsételi meg (Zsid 6:18). Megesküszik, hogy nem tér el ígéretétől, miszerint kegyelme jeleként tökéletes papot ad nekünk. Bűneivel és nyílt lázadásával a nép folyamatosan ingerli Istent, hogy hagyja magukra őket, de esküje változhatatlan, garantálja kegyelmét, ezért visszavonja a megtérő népre kimondott ítéletét (2Móz 32:14; Zsolt 106:45).

Az isteni eskü egy újszerű elemet ad a dávidi szövetséghez azzal a kijelentéssel, hogy a Messiás egyben Király és Pap is (Zsolt 110:4). Izrael királyai soha nem tölthettek be lévita papi tisztet (4Móz 8:19; 2Krón 26:16-21). Amikor a Szentírásban királyok vagy mások áldozatot mutattak be, ez azt jelenti, hogy paphoz vitték az áldozatukat, aki azután bemutatta azt. A 110. zsoltár különválasztja a Messiás Királyt Izrael többi királyától és papjától. Krisztus örök papsága Melkisédek rendje szerint való, aki Sálem királya és „a Magasságos Istennek papja” volt (1Móz 14:18-20). Az Ószövetség másutt nem tesz említést arról, hogy Dávid vagy más izraelita király pap is lett volna Melkisédek rendje szerint, csak a 110. zsoltár. Világos, hogy ez a zsoltár egy különleges királyra utal Izrael történelmében, aki egyben pap is.

Zsid 7:20-28 szakasza értelmében mi a jelentősége Krisztus mindennek felett álló papságának?

Krisztus az isteni Király és örökkévaló Pap minden emberi pap és király felett áll, ezért lehet reménységünk. Az Ő szövetsége különb, mert Isten esküje az alapja, nem emberi ígéret. A mennyei szentélyben végzi szolgálatát, a bűn és a halál nem fog rajta, mint az emberi papokon, ezért örökké közbenjárhat népéért, képes megmenteni őket. A tökéletes és könyörülő Papnak, Krisztusnak a békéltető munkája állandó bizonyosság népe számára, hogy Isten színe előtt van (Zsid 6:19-20). Krisztus királyi papsága eltörli a gonoszság uralmát, nemcsak az emberi szívekben, hanem az egész világon. Isten megtartja a 2. zsoltár ígéretét, miszerint Krisztus Jézus királyi ítélete alá rendel minden nemzetet és királyt (Zsolt 2:6-9; 110:1-2, 5-6). Maradékalan engedelmisséggel és bizalommal tartozunk Jézusnak, a nagy-szerű királyi papnak!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Velünk az Isten” c. fejezet, 11-18. o.

A *zsoltárok könyve* Krisztus imáival és a róla szóló imádságokkal egyedülálló kinyilatkoztatást ad annak személyéről és megváltói szolgálatáról, aki „*Velünk az Isten*” (Mt 1:23). Jézus „*Velünk az Isten*”, amikor az elhagyatottság és szenvedés küzdelmes imáit mondja, amikor igazságért és szabadságért kiált. Jézus „*Velünk az Isten*”, mert nem hagy magunkra elveszettségünkben és kétségbeesésünkben, hanem megmutatja a diadalmas hit útját. Örökkévaló Pap és Király lett az érdeklődésünkben, hogy megszabadítson a bűn örök kárhozataától. Krisztusban, a tökéletes dávidi Királyban új módon teljesülnek Isten komoly ígéretei a megváltásra vonatkozóan (2Kor 1:20).

„Ember volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lényé pedig Isten trónjához kapcsolta. Mint ember Fia, példát adott az engedelmességre; mint Isten Fia, erőt ad, hogy engedelmelkedni tudjunk. Krisztus volt az, aki a Hóreb-hegyi csipkebokorból így szólt Mózeshez: *»VAGYOK AKI VAGYOK«*... *»Így szólj Izrael fiaihoz: A VAGYOK küldött engem tihozzátok«* (2Móz 3:14). Ez volt Izrael szabadulásának záloga. Amikor mint *»emberekhez hasonló«* (Fil 2:7) jelent meg, ugyancsak ezt mondta magáról: *VAGYOK*. A betlehemi gyermek, a szelíd és alázatos Üdvözítő: Isten, aki *»megjelent testben«* (1Tim 3:16). Nekünk pedig ezt mondja: *»Én vagyok a jó Pásztor«* (Jn 10:11). *»Én VAGYOK amaz élő Kenyér«* (Jn 6:51). *»Én VAGYOK az út, az igazság és az élet«* (Jn 14:6). *»Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön«* (Mt 28:18). Én VAGYOK minden ígéret biztosítója. Én VAGYOK, ne féljete!” (i. m. 16. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan mutatta be Isten megingathatatlan szövetségi hűségét a nép hűtlensége dacára is? Milyen megerősítést jelent ez küzdő gyermekeinek ma?
- 2) Krisztus egyedi, Melkisédek rendje szerinti különb papsága hogyan erősíti az üdvbizonyosságot Isten népe körében?
- 3) Az evangéliumokból látjuk, hogy Jézus Krisztusban teljesült a Zsoltárok számos messiási proféciája. Hogyan példázza ez is Isten Igéjének megbízhatóságát? Miért fontos ellenállni minden olyan nézetnek, ami gyengíti bizalmunkat a Szentírásban?
- 4) „*Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön*” (Mt 28:18). Milyen vigaszt találunk Krisztusnak ezekben a szavaiban? Hogyan vonatkoztatjuk ezt a saját helyzetünkre?

ZUBOR ISTVÁN:

IMA

Minden előtt és minden mögött,
kunyhók és paloták fölött,
Te mindenütt vagy, Uram!
Az én kicsi földi utam
látod-e? Hiszen fénytelen!
Látod-e Uram a szívem?

Láttad-e szürke éveim,
a bűneim, a vétkeim,
sok gyengéségemet?
Találhatsz-e mentségeket
számomra? Vétkeim nagyok,
de mit tegyek...? Ilyen vagyok...

Uram, most Hozzád fordulok!
Útkereszteződésnél vagyok,
Igazíts el Uram!
Hogy hátralévő kis utam
a Te szolgálatodra legyen,
És Téged dicsérjen énekem...!

Úgy kérlek Uram: most szeress!
Te teremtettél! Ó, keress
szívedben nékem helyet...!
S adj tiszta, boldog éveket,
hogy míg e földön élnem lehet,
dicsérhessem a Te neved!

A múlt tanulságai

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 4Mózes 6:22-27; Zsoltárok 78; 80; 105; 106; 135; Galata 3:29

„Amiket hallottunk és tudunk, amiket atyáink beszéltek el nekünk, nem titkoljuk fiaink előtt, a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az ÚR dicséretét, hatalmát és csodáit, amelyeket cselekedett” (Zsolt 78:3-4, ÚRK).

Számos zsoltár hatalmas, megszabadító tetteit elbeszélve dicsóíti az Urat, ezeket általában „üdv történeti” vagy „történelmi” zsoltároknak nevezzük. Vannak köztük olyanok, amelyek Isten népét szólítják meg, hogy tanuljanak a történelmükből, kiváltképp a saját és elődeik hibáiból. Egyes történelmi zsoltárok jellemzően énekek, amelyek Istennek a népéért végbevitt, csodálatos múltbeli tetteit emelik ki. Erősítik a bizalmat az Úr iránt, aki hűséges és képes megszabadítani jelen nehézségeinkből.

Az adja e zsoltárok különleges vonzerejét, hogy segítségükkel Isten népe történelmének részeként tekinthetünk a saját életünkre, a magunkénak érezhetjük a történelmüket. Krisztus által Isten befogadott minket múltbeli népének családjába (Róm 8:15; 9:24-26; Gal 4:6-7), az ókori Izrael történelmi öröksége valójában a lelki családjunk beszámolója. Ezért tanulhatunk múltjuktól, ami a miénk is, sőt tanulnunk is kell belőle!

A végső cél, hogy felismerjük: Isten népe minden nemzedékének kicsiny, ámde jelentős szerepe van abban, ahogyan a nagy küzdelem hatalmas történelmi eseményeiben kibontakoznak Isten legfőbb szándékai.

AZ ÚR VÉGTELEN HŰSÉGE

Melyik három meghatározó történelmi korszakot emeli ki a 78. zsoltár? Milyen ismétlődő tanulságokat von le Ászáf minden időszakból?

A zsoltáros Izrael múltját áttekintve kiemeli Isten hűségét és Izrael hűtlenségét. Arra is meg kell tanítani a következő nemzedékeket, hogy ne ismételjék meg elődeik hibáit, hanem bízzanak Istenben és maradjanak hűségesek szövetségéhez. A zsoltáriró példázatként említi a történelmet (Zsolt 78:2), ami azt jelenti, hogy a népnek mélyen el kellett gondolkodnia üzenetén, kutatva annak jelentését. Zsolt 78:2 prófécia arról, hogy Jézus módszeresen példabeszédekkel tanított (Mt 13:34-35). A zsoltár foglalkozik a kivonulás idejével (Zsolt 78:9-54), a Kánaánban való letelepedéssel (Zsolt 78:55-64), valamint Dávid korával (Zsolt 78:65-72). Bemutatja az Úr dicsőséges tetteit és azt, hogy milyen következményekkel járt, ha a nép megtörte a szövetséget Istennel. Izrael történelmét követve sorolja a nép hűtlenségének számos formáját, különösen a bálványimádást (Zsolt 78:58). A zsoltáriró kiemeli, hogy hűtlenségüknek mi volt a gyökere: elfeledték, amit az Úr tett értük, nem bíztak benne, kísértették Istent (Zsolt 78:18, 41, 56), fellázadtak ellene, nem tartották meg törvényét, szövetségét és bizonyosságait, intelmeit (Zsolt 78:10, 37, 56). A zsoltáros arra utal, kiemelve a nép hűtlenségének konkrét formáit, hogy amikor a történelem során Isten elvetette Izraelt, az mindig egyetlen gyökérből fakadó bűn miatt volt, nevezetesen az Úr iránti bizalom hiánya miatt (Zsolt 78:7-8). Ezt a zsoltárt olvasva lesújtónak találjuk a nép állandó makacsságát és lelki vakságát, szemben az Úr határtalan türelmével és kegyelmével. Mi okozhatta, hogy ennyire lassan tanult minden egyes generáció? Mielőtt túlzottan elítélnénk az előttünk járt nemzedékeket, gondoljunk magunkra! Vajon mi nem feledkezünk meg Isten múltbeli csodatetteiről, nem vesszük semmibe szövetségének előírásait? A zsoltár nem arra bátorítja az embereket, hogy a saját tetteikre hagyatkozzanak. Ellenkezőleg! Valójában bemutatja az emberi akarat hiábavalóságát, ha nem gyökerezik Isten hűségének és kegyelmes elfogadásának állandó tudatában. Isten népének sikertelen csatái (Zsolt 78:9, 62-64) megvilágítják a zsoltár tanulságát, hogy kudarcra vannak ítélve az emberi erőfeszítések, ha hiányzik az Isten iránti hűség.

Milyen tanulságokat szűrtél le, vagy kellett volna leszűrnöd a múltban elkövetett hibáidból?

ISTEN DICSÉRETE ÉS A TÖRTÉNELEM

Olvassuk el a 105. zsoltárt! Milyen történelmi eseményeket és tanulságokat emel ki ez a zsoltár?

A 105. zsoltár felidéz olyan meghatározó eseményeket, amelyek formálták az Úr és Izrael szövetségi kapcsolatát. Istennek Ábrahámmal kötött szövetségére összpontosít, amelynek keretében neki és utódainak adta az ígért földjét, majd rátér, miként teljesedett ez az Izsáknak, Jákóbnak is megerősített ígért gondviselészerűen József, Mózes és Áron által, valamint Kánaán elfoglalásának idején. A zsoltár reményt ad Isten népe minden generációjának, mert az Úr csodálatos múltbeli tettei minden korban garantálják népe iránti változatlan szeretetét (Zsolt 105:1-5, 7-8).

A 105. zsoltár emlékeztet a 78-ra (lásd a tegnapi tanulmányt), mivel Istennek a népe iránti hűségét hangsúlyozza a történelem során, ezzel dicsőítve az Urat és hűséget ébresztve a népben. A 78. zsoltártól eltérően azonban a 105. nem említi a nép múltbeli hibáit, mert más a célja.

A 105. zsoltár Izrael legnagyobb pátriákaának az életével idézi fel a történelmet, bemutatja Isten gondviselészerű vezetését, valamint azt, amilyen türelemmel állták ki az ősatyák a nehézségeket. Kitartásukkal és Istenhez való hűségükkel gazdag jutalmat nyertek. A 105. zsoltár arra szólítja a népet, hogy igyekezzenek követni a pátriárák hitét, bizakodva várják az Úr szabadítását. A hangvétele részben dicsőítő ének (Zsolt 105:1-7). Ez a szakasz bemutatja: Isten népének ismernie kell a történelmet, hogy igazán dicsőíthesse Őt. A történelem igazolja a hitünket, számtalan okot ad Isten dicséretére.

A hívőket Ábrahám magvának és Jákób fiainak (Zsolt 105:6) nevezi, akikben teljesedik az Ábrahámnak adott isteni ígért, miszerint nagy néppé teszi utódait (1Móz 15:3-6). A zsoltáríró kiemeli a folytonosságot a pátriárák és Isten népének következő nemzedékei között. Hangsúlyt kap, hogy „*az egész földre kihat az ő ítélete*” (Zsolt 105:7). Ezzel inti a hívőket, hogy ne feledjék: „a mi Istenünk” az egész világ mindenható Ura is egyben, jósága minden népre kiterjed (Zsolt 96:1; 97:1). Ez a felhívás nyilván minden nemzedék hívőinek szól.

Hetednapi adventistaként hogyan lássuk magunkat az ábrahái vonalban (lásd Gal 3:29)? Milyen tanulságot vonhatunk le a történelemből?

A TÖRTÉNELEM EMLÉKEZETE ÉS A MEGTÉRÉS

Mely történelmi eseményeket és azok tanulságait emeli ki a 106. zsoltár?

A 106. zsoltár szintén felidézi Izrael történelmének fontos eseményeit, így a kivonulást, a pusztai vándorlást és azt, hogy milyen volt az élet Kánaánban. Kiemeli az elődök égbekiáltó bűneit, amelyek a fogságba hurcolt nemzedék idejében kulminálódtak. Ezt a zsoltárt szinte biztosan akkor írták, amikor a nép Babilonban volt, vagy miután hazatértek. A Szentlélek ihletésére a zsoltáros újból számba vette a történelmi eseményeket és tanulságaikat, amelyeket le kellett volna szűrniük azokból.

A többi zsoltárhoz hasonlóan ez is Istennek a kegyelmi szövetsége iránti hűségére mutat, amivel megmentette népét a múltban (Zsolt 106:45). Kifejezi reményét, hogy újból kegyelmez majd bűnbánó népének, összegyűjti őket a nemzetek közül (Zsolt 106:47). Könnyörgése a szabadításért nem valamiféle vágyvezérelt gondolat, hanem a hit imája, Isten múltbeli szabadításainak bizonyosságára (Zsolt 106:1-3), illetve népével kötött szövetségéhez hű jellemére alapozva.

A 106. zsoltárban Izrael történelmi kudarcainak a felemlítése szerves része a nép bűnvallásának, annak elismerése, hogy nem jobbak atyáiknál. A jelen generáció bevallja, hogy valójában még rosszabbak elődeiknél, hiszen ismerték a korábbi nemzedékek bűneinek következményeit, illetve Isten nagy türelmét és kegyelmét, ahogyan megmentette őket, noha a múltban szánt szándékkal léptek a gonoszság útjára. Ez igaz volt rájuk nézve, akkor gondoljunk csak bele, mennyivel inkább igaz a mi esetünkben ma, hiszen mi már kinyilatkoztatást kaptunk Isten jelleméről és üdvözítő kegyelméről Jézusban és a kereszten!

A 106. zsoltár jó híre, hogy Isten kitartó szeretete mindig hatalmasabb a nép bűneinél (Zsolt 106:8-10, 30, 43-46). Mózes és Fineás kulcsszerepe Isten haragjának elfordításában arra mutat, hogy mekkora jelentősége van Krisztus közbenjárásának, amit a hívőkért végez. Egy múltbeli történet csak akkor válhat a *sajátunkká*, ha személyesen tapasztaljuk Isten kegyelmét.

„De hamar elfelejtették cselekedeteit, és nem igényelték tanácsát” (Zsolt 106:13, ÚRK). Miért fordulhat ez elő igen könnyen a mi életünkben is?

PÉLDÁZAT AZ ÚR SZŐLŐJÉRŐL

Hogyan ábrázolja Isten népét a 80. zsoltár? Mit remélnék, miért könyörögnek?

Ez a zsoltár szőlőhöz hasonlítja Izraelt, amit Isten Egyiptomból, az elnyomás földjéről hozott ki, majd elültetett a bőség országában, az ígért földjén. A szőlő Izrael kiválasztását és az isteni gondviselést jelképezi (lásd még 1Móz 49:11-12, 22; 5Móz 7:7-11).

A 80. zsoltár szerint azonban Isten megharagudott szőlőjére (Zsolt 80:13). A próféták az ítéletet jelezve szóltak a megromlott szőlő pusztulásáról (Ézs 5:1-7; Jer 2:21).

Ez a zsoltár azonban nem fontolgatja az isteni ítélet okait. Isten kegyelme mélységének ismeretében a zsoltáros azon tűnődik, hogyan fordulhat el az Úr ilyen hosszú ideig népétől. Az egyik oldalon ott van haragja, ítélete, a másikon pedig kegyelme és megbocsátása, és a kettő feszültsége miatt a zsoltáros attól tart, hogy az isteni harag kerekedik majd felül, teljes egészében felemészti a népet (Zsolt 80:17).

Olvassuk el 4Móz 6:22-27 verseit! Hogyan jelenik meg ez az áldás a 80. zsoltárban?

A refrénben a zsoltár idézi, amit Áron mondott Isten folyamatos áldásáról (4Móz 6:22-27), kiemeli a reményt, hogy Isten kegyelme legyőz majd mindent, ami népének nyomorúságot okoz: *„Istenem, állíts helyre minket, és ragyogtasd ránk arcodat, hogy megszabaduljunk”* (Zsolt 80:4, ÚRK; lásd még a 8. és 20. vers)

A „helyreállítást” jelölő héber szó egy olyan kifejezésből származik, aminek a jelentése: „visszatér”, újból és újból előfordul a Bibliában, amikor Isten visszahívja magához a tőle elpártolt népet. Szorosan kötődik a megtérés, a bűntől való elfordulás és az Istenhez való visszatérés gondolatához. *„És szívet adok nékik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr, és ők én népemmé lesznek, én pedig Istenökké leszek, mert teljes szívökből megtérnek hozzám”* (Jer 24:7).

Hogyan tapasztaltuk már mi magunk, hogy a megtérés az Istenhez való visszatérést jelenti?

AZ ÚR HATALMA A TÖRTÉNELEMBEN

Olvassuk el a 135. zsoltárt! Mely történelmi eseményekre világít rá ez a szakasz? Milyen tanulságokat szűr le a zsoltáros?

A 135. zsoltár arra szólítja Isten népét, hogy dicsérjék az Urat jóságáért és hűségéért, ami megmutatkozik a teremtésben (Zsolt 135:6-7), Izrael történelmében a kivonulás idején (Zsolt 135:8-9), valamint az ígélet földjének elfoglalásakor (Zsolt 135:10-12).

Isten demonstrálta kegyelmét, amikor „*saját örökségéül*” (KAR) vagy „ *tulajdonául*” (RÚF, ÚRK) választotta Izraelt (Zsolt 135:4). A „*saját örökség*” kifejezés az Úr és népe közötti különleges szövetségi kapcsolat jelentését hordozza (5Móz 7:6-11; 1Pt 2:9-10). Isten döntése volt Izrael kiválasztása, ezért a népnek semmi alapja nincs arra, hogy különbnek érezze magát másoknál. Zsolt 135:6-7 verseiből kitűnik, hogy nem Izraellel kezdődtek az Úrnak a világra vonatkozó tervei, hanem a teremtéssel, ennél fogva Izrael alázattal töltse be a neki kijelölt szerepet Isten üdvözítő akaratában, ami kihat az egész világra. A zsoltáros számba veszi Istennek a népéért végbevitt hatalmas tetteit (Zsolt 135:8-13), ezek csúcspontja pedig az ígélet, hogy „*igazságot szolgáltat népének az ÚR, és megkönyörül szolgálín*” (Zsolt 135:14, RÚF). Az ítélet itt azt jelenti, hogy Isten igazolja, megvédi az elnyomottakat és elhagyottakat (Zsolt 7:9; 9:5; 54:2; Dán 7:22). Megígéri, hogy támogatja népe ügyét, védelmezi őket (5Móz 32:36). A 135. zsoltár arra készíti a népet, hogy bízzanak az Úrban és maradjanak hűségesek szövetségéhez.

Isten hű a népéhez. Ez készíti a zsoltárost, hogy szóljon a bálványok erőtlenségéről, szemben az Úr páratlan hatalmával (Zsolt 135:15-18). Aki bálványokban bíz, reménytelen és erőtlen lesz, mint azok (Zsolt 135:18). A zsoltár felszólít, hogy dicsóítsuk Istent, a Teremtőt és népe Megváltóját. Csodálatosan megmutatkozik ez a gondolat a Tízparancsolat negyedik törvényének két változatában (2Móz 20:8-11; 5Móz 5:12-15). Nincs párja az egész világon a teremtésben és a történelemben megnyilvánuló isteni erőnek, ezért a nép mindig bizza magát az Úrra, csakis Őt imádj! Egyedül a Teremtőt és a Megváltót imádjuk, bármi vagy bárki más tisztelete bálványimádás.

Hogyan győződhetünk meg arról, hogy nekünk nincsenek bálványaink? Miért könnyebb beleesni a bálványimádás bűnébe, mint gondolnánk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el *Az apostolok cselekedetei* 7. és *A zsidókhoz írt levél* 11. fejezetét! Az Újszövetség szerint Istennek mi a legfőbb célja azzal, ahogyan népét vezette a történelemben?

A történelmi zsolttárok erős bizonyosságai Isten népe iránti hűségének. Történelmünk minden eseménye gondviselészerű lépés volt, amelyek Isten ígéretének végső beteljesülése felé vezettek, ahhoz, hogy megváltsa az egész világot a názáreti Jézus személyében. Mivel Isten a történelem hatalmas Ura, még azok a megpróbáltatások is mindenható uralma alatt voltak, gondviselése részeként, amelyeket a nép gyakran nem értett, amelyek miatt azt gondolták, hogy elhagyta őket az Úr. A zsolttárosok mesterien jelenítik meg azt az igazságot, hogy még a nép hűtlensége sem akadályozhatja meg Isten hűségét irántuk, sem ígéreteinek teljesítését. Azonban a meg nem térő bűnösök – egyénileg és csoportokként – ki lesznek rekesztve a szövetségi áldásokból. Rettenetes végük legyen állandó figyelmeztetés, hogy az Isten nélküli, vele szembehelyezkedő élet pusztulást hoz az emberrel! *A zsolttárok könyve* minden korban arra tanítja Isten népét, hogy bízzanak az Úrban és maradjanak hűek hozzá.

„Nem kell félnünk a jövőtől, ha nem feledjük, hogyan vezetett és tanított bennünket az Úr történelmünk során” (Ellen G. White: *Life Sketches of Ellen G. White*. 196. o.).

Fontos, hogy Isten népe ismerje a történelem tényeit, mert csak így haladhatnak előre félelem nélkül. Ellen G. White azt tanácsolja a hívőknek, hogy olvassák el a 105. és a 106. zsolttárt „legalább hetente egyszer” (*Testimonies to Ministers and Gospel Workers*. 98. o.).

Isten népének történelme azt bizonyítja, hogy Igéjében adott egyetlen ígérete sem marad beteljesületlen. Ezek között vannak a jelenre, az egyes emberek védelmére vonatkozó isteni ígéretetek éppúgy, mint a jövőt illető kijelentések, Krisztus második adventjével kapcsolatosak, amikor Isten megalapítja az igazság és béke országát az Új Földön.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

Hogyan tanítanak a Zsolttárok arra, hogy az életünkben Isten gondviselésének tetteit felismerve tudjunk türelemmel, bizalommal várni az Úrra, még ha nem is mindig könnyű megérteni, miért történnek bizonyos dolgok?

EZT KÍVÁNOM

Szent erőt, mely próba közt kitart,
Békét, csendet mely elűz vihart,
Érző szívet, mely enyhít nyomort,
S mély alázattal porig hajolt,
Örömöt, mely Nap sugaraként
Tud gondfelhők között is szórni fényt,
Bátorságot, mely meg nem remeg,
S kész odaadni kincset, életet,
Szívet, mely a bűnöst szereti,
Gyengeségét, vétkét elfedi,
S hitet, mely mint a sasmadár,
Fölfelé tart és az égbe száll,
Melynek nincs nehéz, nincs „nem lehet”...
Ezt kívánom, s kell-e több neked?

Ismeretlen szerző

Vágyódás Isten után a Sionon

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 46; 84; 87; 122; 125;
Máté 28:18-20; Galata 3:28-29; Jelenések 21:3

„Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez” (Zsolt 84:3, RÚF).

Sion énekei örömteliek, magasztalják Sion szépségét és az Úr hatalmát, aki szent hegyéről uralkodik. Általában az Úr házáat dicsérik, kifejezik a szentély iránti szeretetüket, persze ez a gondolat másutt is előfordul. E zsoltárok közül többet is Kórah fiai szereztek, akik az Úr házának áldásaival kapcsolatban saját tapasztalatokra tettek szert templomi zenészekként (1Krón 6:31-38) és a templom kapuinak őreiként (1Krón 9:19).

Mi teszi Siont a reménység és az öröm forrásává? Sion jelképezte Isten élő jelenlétét a népe között. Izrael Isten kiválasztott népe (5Móz 7:5), Sion pedig a választott hegye (Zsolt 78:68; 87:2). Isten a Sionon uralkodik (Zsolt 99:1-2), temploma alapját is ott vetette meg (Zsolt 87:1), tehát ez az isteni áldás és menedék helye. Ezt a nevet gyakran párhuzamosan vagy váltakozva használják Jeruzsálemre és a templomra, Isten üdvözítő művének ókori központjára utalva.

Sionról az egész földre elhatnak az áldások, az Úr személye és kegyelme túlér minden szent hely határa felett. Sion az egész föld öröme (Zsolt 48:3), ez is megerősíti, hogy Istené a föld kerekége.

„JOB EGY NAP A TE UDVARAIDBAN, MINT MÁSUTT EZER”

Olvassuk el Zsolt 84:2-5 verseit! Miért vágyódik a zsoltáros arra, hogy Isten templomában lakjon?

A zsoltáros „kívánczik” (KAR), „sóvárog” (RÚF), „vágyódik” (ÚRK) arra, hogy állandóan az Úr hajlékában legyen, „emésztődik” (KAR), „eleped” (RÚF, ÚRK) ezért a lelke (Zsolt 84:2-3). A szentélyt Isten élő jelenléte teszi (Zsolt 84:3) egyedülállóvá. A hívők ott nézhetik „az Úrnak szépségét” (Zsolt 27:4; lásd még 63:3), „telhetnek be háza javaival” (Zsolt 65:5). A 84. zsoltár szerint máshoz nem fogható boldogságot ad az Istennel való kapcsolat, aminek része az Úr dicsérete (Zsolt 84:5), a megerősítés általa (Zsolt 84:6) és a benne való bizalom (Zsolt 84:13). Az istentiszteletben és a hittestvérekkel való közösségben itt ilyen kapcsolatot ápolnak a hívők, a dicsőség országának felvillanását és az örök élet előízét nyerik Isten élő jelenléte által a szentélyben.

Olvassuk el Zsolt 84:6-13 szakaszát! Ki talál még áldást a szentélyben?

A zsoltár szerint Isten áldása árad a szent helyről elsőként az ott szolgálókat teljesítőkre (Zsolt 84:5), majd azokra, akik elzarándokolnak oda (Zsolt 84:6-11), és végül elhat egészen a föld széléig. A templomban megerősíti a zarándokok hitét az Istennel való találkozás várása (Zsolt 84:8). Az utazók ereje általában megfogyatkozik az út fáradalmi során, ám a szent hely felé tartóké egyre csak nő, amint közelednek úticéljuk felé.

Isten népén akkor is látható szentélyének pecsétje, amikor fizikai értelemben onnan távol vannak, mert „feddhetetlenül élnek” (Zsolt 84:12, ÚRK), ez jellemzi az Úr templomába lépőket (Zsolt 15:1-2). A zsoltár „napnak” nevezi az Urat, arra utal, hogy áldásai, mint a napsugarak, az egész földre elhatnak (Zsolt 84:12). Tehát aki hit által Istennel marad, bárhol is legyen, részesül kegyelmében.

Olvassuk el Jel 21:3 versét! Ezek szerint minek a reménye tükröződik a földi szentélyben? Hogyan próbálhatjuk meg elképzelni, milyen is lesz az?

JERUZSÁLEM BÉKÉJÉÉRT IMÁDKOZNI

Olvassuk el Zsolt 122:1-5 szakaszát! Mi jellemzi a Jeruzsálembe érkező hívők érzéseit? Mit reméltek?

A 122. zsoltár a Jeruzsálembe érkező zarándokok örömét és lelkesedését fejezi ki. Isten népe évente három alkalommal ment fel oda, hogy megemlékezzenek az Úr jóságáról (5Móz 16:16). A város a nemzet életének központja volt, oda mentek „*az Úr nevének tiszteletére*” (Zsolt 122:4), „*mert ott állnak az ítélőszékek*” (Zsolt 122:5, ÚRK). A magyar fordításban a „*bizonyosságul Izráelnek*” (Zsolt 122:5) kifejezést az angol a szentélyre utalóan úgy fordítja, hogy „*Izrael bizonyága*”, mert „*a bizonyág hajlékának*” (4Móz 1:50) is nevezték. Abban volt „*a bizonyág ládája*” (2Móz 25:22). Az ítélőszékek a jeruzsálemi törvénykezés rendszerét jelenítik meg (2Sám 8:15). A nép a zarándoklat idején várhatta az igazságtételt. Az Isten iránti hűséget sosem választották külön az igazságszolgáltatástól.

Olvassuk el Zsolt 122:6-9 verseit! Miért könyörögjön legfőképpen Isten népe?

Az imádság Jeruzsálem békéjéért Isten áldását kéri a városra és lakóira, egységbe vonja a hívőket, így béke lehet közöttük (Zsolt 122:8). Jeruzsálem csak akkor a béke városa, ha béke van Isten és népe, illetve a nép tagjai között. Tehát a Jeruzsálem békességéért hangzó ima felhívás Isten népének, hogy éljenek békében az Úrral és egymással. Az emberek jólétben élnek, ha Jeruzsálemben béke van (Zsolt 147:12-14).

Ez a zsoltár arra tanítja Isten gyermekeit, hogy főként a hívők közösségének javáért imádkozzanak, mert csak erős, egységes nép képes a jó hírt és Isten békéjét, üdvözítését hirdetni a világnak (Jn 13:34-35).

A hívőknek most is kiváltsága, kötelessége Jeruzsálem békéjéért imádkozni, mert ez élteni a reménységet Isten végidei országát, a békesség országát illetően, ami nemcsak Jeruzsálem városára vonatkozik, hanem kiterjed az egész világra (Ézs 52:7; 66:12-13; Jelenések 21-22. fejezet).

Mi mindent tehetünk a gyakorlatban hívői közösségünk összhangjéért?

SION – MINDEN NÉP OTTHONA

Olvassuk el Zsolt 87:1-2 versét! Mi teszi Siont különlegesen értékessé?

A 87. zsoltár Isten különleges módon kiválasztott, szeretett városát, Siont magasztaló ének. Sion hegye az alapja Isten templomának (Zsolt 2:6; 15:1). Az idők végén minden más hegy fölé magasodik, ami az Úr fennhatóságát jelképezi az egész világ felett (Zsolt 99:2; Ézs 2:2; Mik 4:1). A 87. zsoltár „hegyekként” utal Sionra, hogy még jobban kiemelje fenséges voltát (lásd még Zsolt 133:3). „Szereti az Úr Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden hajlékát” (Zsolt 87:2), ez kifejezi, hogy minden más hely felett áll, ahol Izrael népe a múltban összegyűlt, például Siló és Bétel felett is. Ez a zsoltár tehát megerősíti, hogy Isten igaz tiszteletének az Úr által kiválasztott helyen és előírt módon kell történnie.

Olvassuk el Zsolt 87:3-7 verseit! Milyen különleges dolgokat mond ez a szakasz Sionról?

Sion dicsősége minden népet Istenhez vonz, országának határai kiterjednek, az egész világot felölelik. Figyeljük meg, hogy Isten nem másodrangú állampolgárokként kezeli a többi nép tagjait, noha Siont mutatja be minden nép szülőhazájaként, akik elfogadják Megváltójuknak az Urat. Az emberek összeírása a születési helyen történt (Neh 7:5; Lk 2:1-3). A zsoltár háromszor jelenti ki, hogy a népek Sionban születtek, ami azt jelenti: új identitást ad nekik, valamint biztosít minden előjogot is, ami megilleti Sion törvényesen született állampolgárait (Zsolt 87:4-6).

A 87. zsoltár a zsidók és pogányok üdvösségére mutat, akik Krisztus megváltó szolgálata által egy egyházba csatlakoznak (Róm 3:22; 10:12; Gal 3:28-29; Kol 3:11). Ahogy ez a zsoltár Sion virágzását ábrázolja, az Dániel látomására emlékeztet Isten országáról, ami az egész földet betöltő, hatalmas hegyé nő (Dán 2:34-35, 44-45), valamint Jézus példázatára, miszerint Isten országa óriási fává növekszik, az égi madarak fészkelnek rajta (Mt 13:32).

A nagy misszióparancsban (Mt 28:18-20) Isten arra szólítja egyházát, hogy minden népnek hirdesse az evangéliumot. Hogyan teljeseedik ez abban, hogy Sion kész minden népet befogadni?

SION BIZTONSÁGA ÉS BÉKESSÉGE

Olvassuk el Zsolt 46:2-8 szakaszát! Milyen költői képekkel érzékelteti ez a szakasz a világ állapotát?

A zsoltár életszerű képet fest a nyugtalan világról, példátlan intenzitású természeti katasztrófákat jelenít meg (Zsolt 46:3-4). A vizek zúgása gyakran a népek felkorbácsolt indulatait és a különféle problémákat jelképezi, amelyeket a gonoszság okoz a világban (Zsolt 93:3-4; 124:2-5). Így a 46. zsoltárban is a természeti csapások a háborúkat vívó nemzetek irányította világot ábrázolják (Zsolt 46:7).

Világos, hogy itt az Isten ismerete nélkül élő világról van szó, mert az Úr a népe között van, és ahol Ő lakozik, ott a békesség (Zsolt 46:5-6). A világ nem fogadja el Istent, Ő azonban nem hagyja magára a világot, jelen van benne, a népe között lakozik. Más szóval: ha mégoly rossznak tűnik is a helyzet, Isten itt van, ebben reményt és bátorítást találhatunk, ha ismerjük ezt az alapigazságot!

Biztos menedék az Úr, Ő a forrása Sion tartós békéjének és biztonságának. Zsolt 46:4 versében a „*ha*” (RÚF) szó emeli ki Sion biztonságát. Még ha nyugtalan is a világ, Isten népe biztonságban van. Ez azt mutatja, hogy a békesség nem a megpróbáltatások teljes hiánya, inkább Isten ajándéka benne bízó gyermekeinek. Az Istenbe vetett, fenntartások nélküli bizalom békét és biztonságot ad még a viharban is (Mt 8:23-27). Felvetődik a kérdés: vajon Isten örökre a pusztulást hozó döntései és tetteik között hagyja a világot?

Olvassuk el Zsolt 46:7-12 verseit! Mit tesz Isten, válaszul a világban megnyilvánuló erőszakra és pusztításra?

Isten olyan erővel nyilvánítja ki nemtetszését, hogy megolvad a föld szavának hatására, amellyel a világot is megteremtette (Zsolt 46:7, ÚRK), ez azonban nem pusztulással, hanem megújulással végződik. Figyeljük meg: Isten kiterjeszti békéjét az egész földre. Véget vet a háborúknak és megsemmisíti a pusztító fegyvereket, amelyekkel a kegyetlen népek elnyomták a világot (Zsolt 46:10). Ez a keresztények nagy reménysége, és Jézus második adventjekor következik be.

Hogyan tanulhatunk meg békében élni és Istenben bízni a forrongó világban?

MEGINGATHATATLAN, MINT SION HEGYE

Olvassuk el Zsolt 125:1-2 verseit! Hogyan mutatja be ez a szakasz azokat, akik Istenben bíznak?

Az Úrban bízókat a zsoltáros a Sion hegyéhez hasonlítja, ami az állandóság és az erő szimbóluma. A Jeruzsálem városát övező hegyek pompás látványa ihlette a zsoltárost, hogy megénekelje az isteni védelem biztos voltát (Zsolt 5:13; 32:7, 10). A gonoszok által uralt hegyektől eltérően, amelyek a tengerbe omlanak (Zsolt 46:3), erős bizalmat kelt annak a hegynek a szilárdsága, amelyre Jeruzsálem épült. Az Isten védelmében való bizalom még erősebbé válik a fájdalmas valósággal szembesülve, amikor látszólag oly gyakran győz a rossz, de Isten népe még a gonoszság közepette is reménységet találhat.

Olvassuk el Zsolt 125:3-5 szakaszát! Milyen kísértés éri az igazakat? Mi a tanulság ebből a számunkra?

Isten gyermekei elcsüggedhetnek a gonoszság sikere láttán, és talán megkísérti őket, hogy kövessék a példájukat (Zsolt 73:2-13; 94:3). Csakhogy Sion hegyének megingathatatlan szilárdsága sem védheti meg azokat, akik eltávolodnak az Úrtól. Az embereknek továbbra is szabadságában áll, hogy „*az igazak is a rosszra nyújsák ki kezüket*” (Zsolt 125:3, ÚRK) és „*görbe utakra*” tévedjenek (Zsolt 125:5). Az Úr igazságos, aki a megtérni nem hajlandó bűnösökkel együtt megítéli azokat is, akik kitartanak a lázadásban.

Felhívás szól Isten népének, hogy olyan rendíthetetlen hittel és bizalommal maradjanak meg az Úrban, mint amilyen megingathatatlan menedékük a Sion hegye. Vagyis akkor is bízhatunk Isten jóságában, amikor nem értünk bizonyos dolgokat.

„A bűn keletkezése, Krisztus testté létele, az újjászületés, a feltámadás és még sok más tárgykör, amit a Biblia feltár, olyan mély titok, amit az emberi elme nem képes helyesen megérteni vagy felfogni. De mert Isten gondviselésének titkait nem tudjuk megérteni, nincs okunk a szavában kételkedni... Mindenütt csodákat látunk, amik felülmúlják értelmünket. Csodálkozunk-e hát, ha a lelki világban is olyan titkokra akadunk, amelyeket nem foghatunk fel? A nehézség, az ok kizárólag az emberi elme gyengeségében és korlátoltságában rejlik. Isten elegendő bizonyítékát adta a Szentírás isteni eredetének, tehát ne kételkedjünk a szavában, ha nem is érthetjük meg gondviselésének és bölcsességének összes titkát” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 79. o.).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Gondolkodjunk el Ézsaiás 40. fejezetén és 51:1-16 szakaszán!

A Sionról szóló énekek maradéktalan elköteleződésre szólítanak, hogy figyeljünk Sionra és Isten mindenható uralmának élő reménységére, amit az jelképez. Az Isten szent helyéről érkező áldások sokaságát már ebben az életben is élvezzük, de a kiteljesedett élet és öröm reménye a jövőbe mutat. Isten sok gyermeke sírva vágyódik a mennyei Sion után (Zsolt 137:1). Sionra emlékezni nemcsak egy-egy tovaszálló gondolatot jelent, hanem határozott tudatosságot és döntést, hogy erre az élő emlékre figyelve éljük az életünket (2Móz 13:3; 20:8). Sion énekeinek éneklése eltökéltséget jelent, hogy életben tartjuk a reményt, mert Isten helyreállítja országát az új földön (Jel 21:1-5). „Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz elfelejtésére kísértő kegyetlen, ámitó ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elménket fárasztani és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatozok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 577. o.). Amikor az Úr zarándokai eltökélik magukban: nem feledik Siont, ebben benne értendő a fogadalmuk, hogy sosem tartják igazi otthonuknak ezt a világot, mert várják az új eget és új földet. Sion énekeit tehát minden nemzedék hívói egyaránt énekelhetik, akik vágyódnak az Új Jeruzsálem után (Jel 3:12). Bátorítanak, hogy reménnyel telve várjuk az eljövendő kort, viszont köteleznek is: legyünk Isten kegyelmének eszközei a világban!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan alkalmazzuk egyházunkra és világmisszióinkra azokat a lelki és teológiai elveket, amelyek Isten népére, Sionra, Jeruzsálem valóságos helyszínére mutatnak?
- 2) Hogyan maradhatnak meg a mai hívők Isten szent helyén (Jn 1:14-18; Zsid 12:22-24)?
- 3) Hogyan lesz Sion minden nép városa, amint azt a 87. zsoltár felvázolja (lásd Róm 5:10; Ef 2:11-16; Kol 1:19-23)?
- 4) Mit felelünk annak, aki azzal érvel, hogy a gonoszoknak jól megy a soruk a világban, miközben sok „jó” ember szenved? Miért fontos elismerni, hogy itt és most nem tudjuk mindenre a teljes választ?

BUTYKA FERENC:
VALAKI SZERET S VIGYÁZ REÁD

Tudd, hidd és érezd: sosem vagy egyedül!
Riasztó éjben, sűrű sötétben,
tikkasztó nyárban, elmúló őszben,
feszlő tavaszban, télben és fagyban... -
minden utadban - vigyáz reád.

Tudja járásod, jókedved, fájásod,
a tűznek lángját, tenger hullámát,
fájó szívednek kálváriáját,
bűneid átkát, hajszálad számát... -
Valaki mindig vigyáz reád.

Ismeri erőd s erőtlenséged,
vágyad, álmod és minden szükséged,
beszéded s hallgatásod útjait tudja jól.
Tehetetlenségedben hozzád lehajol...
Bűnbánó könnyed letörli s átkarol,
ismeri tegnapod, holnapod s a más.
Valaki mindig vigyáz reád.

Sebeid sajgását, a szemed látását,
könnyeid sósságát, örömöd zsongását,
átkaid súlyát, lelkednek búját,
tagadásaid, hited jövőjét s múltját... -
véreinek árán - tengerbe dobja, s
válladra teszi hófehér ruhád.
Valaki szeret s vigyáz reád.
Valaki szeret s
vigyáz reád!

Soha véget nem érő imádat

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 15; 96; 101:1-3; 134;
Ézsaiás 42:10-12; János 4:23-24; Jelenések 14:3, 6-12

„Éneklek az Úrnak egész életemben; zengedezek az én Istenemnek, amíg vagyok” (Zsolt 104:33)!

Amint egyre több tapasztalatot szerzünk Isten kegyelmével és hatalmával, a zsoltárossal együtt kérdezzük: „Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért” (Zsolt 116:12)? Erre csak azt a választ lehet adni, hogy elhatározzuk: hűségesek leszünk hozzá.

A zsoltárok könyvében Izrael nemcsak egy nemzet, hanem „a nagy gyülekezet” (Zsolt 22:23, 26; 35:18). Ebből kitűnik: elsődleges feladata, hogy dicsőítse Istent és tegyen róla bizonyosságot más nemzeteknek, mert az Úr az egész világot a népével közös istentiszteletben kívánja egyesíteni. Az Úr népére úgy utal, hogy „az igazak”, ők imádják Istent, belé, szeretetébe vetik reménységüket.

Ideális istentiszteletnek tekintették, amikor a gyülekezetben dicsérték az Urat. Ez nem azt jelenti, hogy Izraelben az emberek egyéni imája és dicsőítése másodlagos lett volna. Ellenkezőleg! Éppen az táplálja a közösségi áhitatot, új lendületet kap általa a dicsőítés (Zsolt 22:23, 26), ugyanakkor az istentisztelet a közösségben teljesedik ki a legjobban. Az Istent tisztelő közösséget úgy is nevezik a Zsoltárookban, hogy „igazak gyülekezete” (Zsolt 111:1). Az igazak ismerik Istent (Zsolt 36:11), Isten is ismeri őket (Zsolt 37:18), ami hat egész életükre.

FELEMELT KÉZZEL A SZENTHELYEN

Olvassuk el a 134. zsoltárt! Hol tartják az istentiszteletet a zsoltár szerint? Mi lesz ennek az eredménye?

A 134. zsoltár utalás az ároni áldásra (4Móz 6:24-26; lásd még Zsolt 67:2). Kiemeli, hogy az áldás Isten és Izrael kapcsolatából származik, az a mögötte meghúzódó elv. A nép áldja Istent a szenthelyen, Isten pedig megáldja népét a Sionról. Az áldások minden életre kihatnak, hiszen az Úr az ég és a föld Teremtője. Sion a székhelye a különleges isteni áldásoknak, és ez is az Úrnak a népéhez fűződő szövetségi kapcsolatát emeli ki. A kegyelem szövetségében gyakorolja Izrael azt a kiváltságát, hogy áldhatja az Urat és élvezheti áldásait.

Hogyan ábrázolják Zsolt 18:2, 36:2, 113:1, 134:1-2 és 135:1-2 versei az Istent tisztelőket?

A zsoltárok gyakran nevezik Istent tisztelőit az Úr szolgálóinak. Az „*akik az Úr házában álltok éjjelente*” (Zsolt 134:1) kifejezés valószínűleg a lévíták éjjeli őrségére utal (1Krn 9:23-27), vagy pedig arra, hogy éjjel és nappal dicsőítették Istent (1Krn 9:33).

Az izraeliták a láthatatlan Istent imádták, akit tilos bármilyen képpel, formában megjeleníteni, viszont a szentélyben tükröződött az Úr dicsősége, a bűnös emberek ott járulhattak biztonsággal szent Királyuk elé. A találkozást maga az Úr kezdeményezte, és rendelkezések, törvények szabályozták.

„*Járuljatok hozzá, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Isten előtt kiválasztott, becses köhöz, és ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által*” (1Pt 2:4-5, ÚRK). Péter szavaiban az újszövetségi megfogalmazását találjuk a Zsoltárokban kifejezett gondolatnak: Isten népe mint szent papság dicsőíti és ad hálát minden jótettéért az Úr Jézus Krisztusnak, a Teremtőnek és Megváltónak.

Újtestamentumi hívőkként nekünk is papi szerepünk van, gondolataink tárgya legyen a világnak szóló evangélium jó híre! Milyen módszerek a legeredményesebbek erre?

ÚJ ÉNEK AZ ÚRNAK

Olvassuk el Zsolt 33:3, 40:4, 96:1, 98:1, 144:9 és 149:1 verseit! Mi a közös motívum bennük?

Ezek a zsoltárok bátorítják a népet, hogy énekeljenek „új éneket”. Mit jelent itt „az új ének”? Azt, hogy újólag ismerjük el az Úr fenségét és a világ feletti hatalmát, adjanak hálát a Teremtőnek és a föld Birájának gondviseléséért és üdvözítéséért. Az új énekkel való dicsőítés személyesebb indítékai közé tartozik a hála az ellenségektől és a haláltól való szabadításáért, valamint az Izraelre árasztott áldásokért. Más énekek is dicsérik az Urat jóságáért és csodáiért, de az „új ének” különleges, mert benne van a megújuló öröm, megújított fogadalom Isten tiszteletére. Az isteni szabadítás új tapasztalata arra készíti a népet, hogy ismerjük el Teremtőjüknek és Királyuknak az Urat. Az „új énekről” szóló zsoltárok közös témája többek között a bizalom Istenben, dicsőítése csodatetteiért, a bajból való szabadításáért.

Mire következtethetünk Ézs 42:10-12, Jel 5:9 és 14:3 verseiből az „új énekről”?

Izraelt, Isten népét a zsoltáros gyengéden így nevezi: „*hozá közel álló nép*” (Zsolt 148:14, RÚF). Ebben benne van, hogy az egész teremtésben Izrael státusza a legkülönlegesebb, ezért a leginkább köteles dicsérni Istent, ami egyben a legnagyobb kiváltsága is. A Biblia tehát minden nemzedék hívőit arra bátorítja, hogy új énekkel dicsőítsék Megváltójukat, ami az ő sajátos bizonyágtételük a Bárány vére által nyert üdvösségről. Az „új ének” lehet olyan, amit még soha senki nem hallott ezelőtt, ami eleven emléket állít annak, ahogyan a hívő Isten kegyelmét tapasztalta. Kifejezhet reménységet is, ebben az esetben az ének újdonsága Isten páratlan, példa nélküli fenségének jövőbeli megnyilatkozását várja. Az igazi istentisztelethez több kell az áldozatoknál és a felajánlásoknál, élő kapcsolatot tükröz Istennel, ami mindig friss és dinamikus. Bizonyos értelemben egyszerűen azt mondhatjuk, hogy az „új ének” akár naponta megújuló kifejezése az Isten iránti szeretetünknek és értünk vállalt tettei miatti hálánknak.

**Gondolkozzunk el Istennek az életünkben megnyilvánuló áldásairól!
Ha új éneket énekelnél, mi lenne az?**

URAM, KI TARTÓZKODHAT SÁTRADBAN?

Olvassuk el a 15. zsoltárt? Kik méltók arra, hogy a színe előtt tisztelhesék Istent?

Ez a zsoltár az Isten törvényében és a prófétáknál is megtalálható kívánalmak összefoglalóját adja, tehát az méltó rá, akinek a tetteiben („igazságot cselekszik”) és a jellemében („szívében”) Isten tükröződik (lásd 5Móz 6:5; Mik 6:6-8). A templom szent hely volt, megszenteltek benne mindent, beleértve a papokat is. Így a szentség feltétlenül szükséges követelmény ahhoz, hogy valaki Isten színe elé lépjen. Izrael szentségének mindenre ki kellett terjednie, összekötve az istentisztelettel az etikát, az élet minden területén gyakorolva azt. Isten azért adta törvényét népének, hogy a lehető legmagasabbra érjenek fel, azaz papok nemzeteként éljenek. A királyi papság része az Isten színe előtti szent élet és az, hogy más népekhez is eljuttassák a szövegség áldásait.

Olvassuk el Zsolt 24:3-6 és 101:1-3 szakaszait? Mit jelent a szentség?

Isten szemében a „tökéletes szív” (Zsolt 101:2) a hívő legnagyobb értéke. A héber *támim* („tökéletes”) szó a teljességet, fogyatkozás nélkülséget fejezi ki. Az a szólóító „tökéletes”, amelyik ép, egészséges, semmi nem tett kárt benne (Ez 15:5). Az áldozatul vitt állatoknak hiba nélkül valóknak (*támim*) kellett lenniük (3Móz 22:21-24). A „tökéletes” beszéd igaz (Jób 36:4). Következésképpen a „tökéletes szív” „tiszt szív” (Zsolt 24:4; lásd még 15:2), Istent keresi (Zsolt 24:6), Isten bűnbocsánata helyreállítja (Zsolt 51:4-12). A feddhetetlen élet abból fakad, ha az ember elismeri Isten kegyelmét és igazságosságát. Az isteni kegyelem arra készíti és képessé is teszi Isten szolgáit, hogy az Úr félelmében éljenek. Ez azt jelenti, hogy töretlen közösségben legyenek vele és engedelmeskedjenek Igéjének. Az őszinte, istenfélő élet dicsőséget szerez Istennek, nem pedig magának az embernek. Figyeljük meg, hogy a 15. zsoltárban található kívánalmak közül a legtöbb negatív formában hangzik el (Zsolt 15:3-5). Nem Isten jóindulatának elnyeréséről van itt szó, hanem azoknak a dolgoknak a kerüléséről, amelyek elválasztanának bennünket Istentől.

Hogyan hozhatunk tudatos döntéseket, kerülve mindazt, ami eltávolítana bennünket Istentől? Nevezzünk meg néhány eltávolító dolgot! Miként kerülhetjük el, hogy olyasmit tegyünk?

HIRDETNI AZ ÚR DICSŐSÉGÉT A NÉPEK KÖZÖTT

Olvassuk el a 96. zsoltárt! Az istentiszteletnek mely elemeit említi ez a fejezet?

Az istentisztelet része, hogy éneklünk az Úrnak (Zsolt 96:1-2), áldjuk nevét (Zsolt 96:2), hirdetjük jóságát, hatalmas voltát (Zsolt 96:3-4) és ajándékokat viszünk templomába (Zsolt 96:8). E jól ismert jellemzőkön túl a 96. zsoltár megemlíti még egy nem annyira nyilvánvaló dolgot: evangelizációs dimenziója is van annak, ha az Úr országát hirdetjük a többi népnek (Zsolt 96:2-3, 10). Az éneklés, Isten dicsőítése, az ajándékok hozatala, valamint az evangélium hirdetése azonban nem különálló tevékenységek, hanem az istentisztelet többféle kifejezése, melyeknek tartalmát adja az isteni üdvösség hirdetése a népek között. Figyeljük meg, hogy mennyire egybeesik Isten tiszteletének indoka a többi népnek hirdetett üzenettel: „Mert nagy az Úr” (Zsolt 96:4), „Mert a népek minden istene csak bálvány, de az ÚR egetek alkotott” (Zsolt 96:5, ÚRK), „Az Úr uralkodik” (Zsolt 96:10) és „eljön, hogy megítélje a földet” (Zsolt 96:13). Az evangelizálás célja tehát az, hogy minden nemzet csatlakozzon Isten népéhez, majd pedig az egész teremtett világgal együtt imádják az Urat (Zsolt 96:11-13). Az istentisztelet abból fakad, ha az ember elismeri a szívében, hogy kicsoda az Úr, Ő a Teremtő, a Király, a Bíró (Zsolt 96:5, 10, 13). Ezért az istentisztelet részét képezi az is, hogy megemlékezünk múltbeli tetteiről (a teremtésről), a jelenben látható csodáiról (a világ fenntartásáról, uralkodásáról) és várjuk azt, amit majd a jövőben tesz (a végidei ítéletet és az új életet az új égen és új földön). *A zsoltárok könyvében* az ítélet az isteni béke, igazság és jólét uralmának a helyreállítását jelenti a világban, amit most igazságtalanság és szenvedés terhel. Ezért várja örömmel az egész föld Isten ítéletét (Zsolt 96:10-13; 98:4-9). Az Úr az igaz Bíró, és ennek még inkább motiválnia kell az embereket arra, hogy szentségben imádják Őt, „rettegjenek” (ÚRK), „reszkessenek” (RÚF), ne-hogy könnyelműen vegyék tiszteletét (Zsolt 96:9). Isten dicsőítésének része a hatalmas öröm és bizalom (Zsolt 96:1-2, 11-13), ugyanakkor a szent félelem és tisztelet is (Zsolt 96:4, 9). A 96. zsoltár a Teremtő és a Bíró imáadására hív mindenkit, ami a világnak szóló utolsó evangélium, Jel 14:6-12 hármasszólyos üzenetének hirdetésében is tükröződik. Ez a zsoltár többféleképpen is tartalmazza a végidőnek hangzó üzenetet, aminek része a teremtés, a megváltás („örökkévaló evangélium”), Isten tisztelete és az ítélet.

Hasonlítsuk össze ezt a zsoltárt a hármasszólyos üzenettel (Jel 14:6-12)! Milyen alapvető tanítást találunk meg mindkét igazszakaszban?

AMIKOR ISTEN NEM VESZI ÖRÖMMEL AZ ÁLDOZATOT

Olvassuk el Zsolt 40:7-9, 50:7-23, 51:18-21 szakaszait! Milyen fontos kérdéssel foglalkoznak ezek a részek? Mikor nem örül Isten az áldozatnak, amit pedig Igéjében Ő rendelt el (2Móz 20:24)?

A zsoltáros a prófétákhoz hasonlóan azt panaszoja, hogy a nép hányféleképpen rontja meg az istentiszteletet. A hangsúly nem arra kerül ezekben a versekben, hogy Isten rosszállóan tekint Izrael áldozataira és ünnepeire, inkább az elutasítás okát emeli ki: ami az istentisztelet formáságainak és a nép lelkeségének állapota közötti végzetes távolság.

Isten nem az ajándékok és az égő áldozatok miatt feddi népét, hanem a gonoszságukért és az elkövetett igazságtalanságokért (Zsolt 50:8, 17-21). A zsoltárok nem az áldozatbemutatás és az istentisztelet ellen emelnek szót, hanem a *hiábavaló* áldozatok és az *üres* istentisztelet ellen, amit az emberek igazságtalan tettei tükröznek.

Amikor úr tátong az istentisztelet külsőségessége és annak helyes belső motivációja között, a rituálét fontosabban tartják, mint a valós közeledést Istenhez. Vagyis a formáságok végcélá válnak, az emberek nem Istent tisztelik, akire a szertartásoknak a figyelmet terelniük kellene, akit be kellene mutatniuk.

Mit mond Jézus Jn 4:23-24 verseiben, ami pontosan egybevág a mai zsoltár figyelmeztetésével?

Az áldozatok önmagukban nem elegendőek. Mi lenne a hasznuk, ha nyoma sincs megtérésnek, hitnek és a bűn miatti szomorúságnak azok szívében, akik áldozatot visznek? Csak akkor lehet Isten előtt kedves, „*igaz áldozat*” (Zsolt 51:21, ÚRK; lásd még 50:14) a bikák feláldozása, ha bűnbánat és őszinte hálaadás kíséri. Ézsaiást idézve mondta Jézus: „*Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem*” (Mt 15:8). A zsoltáros által tapasztalt probléma ugyanaz volt, mint amivel Jézus találkozott földi szolgálata idején bizonyos emberek, különösen a vezetők esetében.

Adventistaként rengeteg világoosságot és ismeretet nyerhetünk. Mit tehetünk, nehogy azt gondoljuk, hogy elég pusztán az igazság ismerete és a helyes szertartások gyakorlása?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Az istentisztelethez szükséges a bűnbánat, az őszinte bűnbánat. „A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Életünkben akkor történhet csak valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől. Sok ember ma is félreérti a bűnbánat igazi lényegét. Szomorkodnak vétkeik miatt, külsőleg javulást mutatnak, mert félnek a bűn következményeitől. Azonban ez nem az Isten akaratának megfelelő bűnbánat. Ezek inkább a szenvedéseket fájlalják, nem magát a bűnt. Így panaszkodott és jajgatott Ézsau is, amikor látta, hogy elsőszülöttségi jogát örökre elvesztette. Bálám is beismerte bűnét, amikor Isten angyala kivont karddal állott az útjába, mert életéért reszketett. Mégsem láthatjuk nála az igazi bűnbánatot, a megtérést, az életelv megváltozását és a bűntől való elfordulást. Miután Júdás elárulta Krisztust, felkiáltott: *»Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért«* (Mt 27:4)” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 18. o.). „Isten nem lakik kézzel csinált tempomokban, de megtiszteli jelenlétével népének összegyűjtését. Megígérte, hogy amikor közösen keresik Őt, beismerik bűneiket és imádkoznak egymásért, Lelke által találkozik velük. De azoknak, akik istentisztelethez gyűlnek össze, minden gonoszsgot le kell rakniuk. Ha nem lélekben, igazságban és a szentség szépségében imádják Istent, semmi hasznuk nincs abból, ha összegyűlnek. Ilyenekről mondja az Úr: *»Ez a nép csak ajkával tisztel engem, a szíve azonban távol van tőlem«* (Mt 15:8-9). Akik imádják Istent, azoknak *»lélekben és igazságban«* kell imádniuk, *»mert az Atya is ilyen imádókat keres magának«* (Jn 4:23)” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 32. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mi a legnagyobb áldozat, amit a hívő Istennek adhat (Zsolt 40:7-11; Róm 12:1-2)?
- 2) Milyen kapcsolat van az egyéni és a közösségi istentisztelet között? Miért van valóban szükségünk mindkettőre? Hogyan erősíti egyik a másikat?
- 3) Sokan úgy gondolják, hogy az istentisztelet nem más, mint csak ima, ének, a Biblia és más vallásos irodalom olvasása. Mindez lényeges, de csupán ezekre korlátozódna az istentisztelet? Mondjunk példákat az istentisztelet más formáira!
- 4) „Ne gondoljunk szívszomorító, elkeserítő dologként a szolgálatára! Legyen a gyönyörűségünk, hogy az Urat imádjuk és részt veszünk a munkájában” (Ellen G. White: *Steps to Christ*. 103. o.)! Hogyan lesz gyönyörűség az Úr imádása?

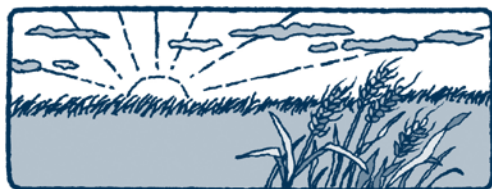
FAZEKAS PIROSKA: NEM AKAROM ELENGEDNI

A kétségbeesés a szívembe költözött,
mint ágyamba a fáradtság.
Ólomsúlyként nyom,
nem mozdul.
Erős karjával ölel,
hazugságokat suttog.

Lassan, mint kelő nap, kúszik be a remény.
Elengedem vállaim feszülését,
fogaim szorítását.
Gondolataim még ernyedten kapaszkodnak...
Aztán körülnézek, és már látok...
Hallom a madarak énekét, a szél susogását,
Ennek a szegény, fáradt földnek a zenéjét.
A pillanat harmóniája
kisimítja szívem redőit.
Isten szeret!
Mi takarta el kedves arcát,
miért nem néztem Őrá?
Lehunyam szemem,
nem akarom elengedni,
be akarom zárni a szemembe, a lelkembe.

Jó a béke,
jó a megnyugvás,
jó ez a szeretettség állapot,
nem engedem el.

Várjad az Urat!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 27:14; 92; 126; 131; Máté 18:3; Márk 16:1-8; Róma 8:18-25; 2Péter 1:19

„Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék a szived és várjad az Urat” (Zsolt 27:14).

Elérkeztünk *A zsoltárok könyvéről* szóló negyedévi tanulmány utolsó hetéhez. Lelki utazásunk során érintettük a fenséges Teremtő, Király és Bíró tiszteletét, az isteni szabadítás, bűnbocsánat és üdvösség örömét, de nagy fájdalom és szomorúság alkalmait, valamint Isten örök jelenlétének dicsőséges ígéreteit is, mint ahogyan az Úr véget nem érő imádatának várását. Az utunk azonban még folytatódik, az Úr eljövételének reményében élünk, ugyanis akkor teljeseedik be Isten utáni vágyakozásunk. *A zsoltárok könyvéből* kiemelt záró gondolat tehát legyen az, hogy „Várjad az Urat”!

Az Úr várása nem semmittevéssel, elkeseredve töltött idő, hanem hittel és bizalommal teljes cselekvés, amikor tettekben mutatkozik meg a hit és a bizalom. A ragyogó hajnal reményével űzi el az éjszaka sötétségét (Zsolt 30:6; 143:8). Szívünk megerősödik, ahogy megújul bennünk a remény és a béke. Arra sarkall, hogy keményebben dolgozzunk, a bőséges aratás kévéit gyűjtjük be az Úr misszióterületeiről (Zsolt 126:6; Mt 9:36-38). Nem fogunk megszegyenülni, ha az Úrra várunk, gazdag jutalmat nyerünk, mert hűséges az Úr minden ígéretéhez (Zsolt 37:7-11, 18, 34; 71:1; 119:137-138).

VÁRJ!

Olvassuk el Zsolt 27:14, 37:7, 9, 34, 39:8, 40:2, 69:7, Róm 8:18-25 és Gal 5:5 verseit! Mire kérük Isten népét ezek a szakaszok?

Az élet egyik legerősebb stresszhelyzete talán a várakozás. Mindegy, hogy kik vagyunk, hol élünk, milyen az élethelyzetünk éppen, időnként mindannyiunknak várni kell dolgokra. Várakozunk, akár sorban állunk egy üzletben, akár az orvostól várjuk a diagnózist, és általában nem szívesen tesszük. Viszont mi a helyzet azzal, amikor Istenre várunk? Nemcsak *A zsoltárok könyvében* találjuk meg az Úrra való várakozás gondolatát, hanem az egész Bibliában, még számos más helyen. A legfontosabb szó itt a *kitartás*. Azt jelenti, hogy a lehető leghatározottabban eltökéljük: nem adjuk át magunkat a félelemnek, hogy az Úr talán nem jön el értünk. Isten hívó gyermeke vár, annak megingathatatlan tudatában, hogy hűséges az Úr, és aki rá vár, biztos lehet benne: a javára fordítja a dolgokat, még ha az adott pillanatban nem is feltétlenül látja úgy. Az Úrra várás több görcsös kapaszkodásnál, mély vágódás Isten után, hasonló az erős szomjúsághoz, amit az ember száraz vidéken tapasztal (Zsolt 63:2). A zsoltáros sok áldást vár Istentől, de minden reményénél, sőt létszükségleténél erősebb az a vágya, hogy közel kerüljön Istenhez. Amint a Római levél megkapó szakaszában olvassuk, Isten és az egész teremtett világ várja az idők végén a föld megújulását, valamint Isten és népe boldog találkozását. Pál így ír: „Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését” (Róm 8:19).

Micsoda nagyszerű ígélet!

Szentlelke által az Úr addig is népével van, amíg a megváltást és az Istennel való találkozást várjuk, miközben „az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és vajúdik” (Róm 8:22, ÚRK).

Ez idő alatt bizonyosságot kell tennünk (ApCsel 1:4-8) a megváltási tervről, aminek a csúcspontja az új teremtés. Ez az, amire várunk, ez a reményeink végső beteljesülése. Adventistaként egyházunk neve is a reménységünkre utal. Várunk annak tudatában, hogy várakozásunk nem hiábavaló. Krisztus halála és feltámadása a második advent garanciája.

Nevezünk meg néhány dolgot, amire éppen most várunk Istentől! Hogyan tanulhatunk meg bízva, hittel várakozni, amíg nem jön el az, amiért imádkozunk?

AZ ANYJÁTÓL ELVÁLASZTOTT GYERMEK BÉKÉJE

Olvassuk el a 131. zsoltárt! Milyen tanítás rejlik ebben az Istennel való kapcsolatunkról?

Megszomorítja a hűségeseket, kísértésekkel és nehézségekkel bombáz szinte mindenkit a világ, amelyben Isten népe jelenleg él. A zsoltáros vigaszt talál, újból megerősödik abban, hogy ő Isten gyermeke, tőle függ az egész élete. Ezért mondja, hogy értelmetlen a felfuvalkodottság, megtévesztő, mert önzővé tesz, nem tudunk önmagunkon túllátni. A büszke ember vak, nem figyel fel Isten természetfeletti lényére. Az igazak viszont Isten felé emelik a szemüket (Zsolt 123:1-2). Hatalmas voltát elismerve alázatosak lesznek, megszabadulnak az önzéstől és az üres ambícióktól. A zsoltáros megvallja: *„Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem”* (Zsolt 131:1, RÚF). Istennek a világban végbevitt, az emberi felfogást meghaladó tetteire utal. A modern tudomány megmutatja, hogy még a „legegyszerűbb” dolgok is elképesztően bonyolultak lehetnek, számunkra felfoghatatlanok, legalábbis egyelőre. A helyzet iróniája, hogy minél többet tudunk meg a fizikai világról, annál nagyobb titkokra bukkanunk. Az anya és gyermeke szeretetteljes kapcsolatára utalva Zsolt 131:2 verse jól érzékelteti a *„mint az anyjától elválasztott gyermek”* (Zsolt 131:2, ÚRK) hasonlatával, hogy milyen nyugalmat talál az ember, mennyire lecsendesedik Isten ölelésében. Isten elválaszt bennünket az üres ambícióktól és a felfuvalkodottságtól, majd rávezet a szilárd táplálék fogyasztására, *„hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem”* (Jn 4:34; lásd még Zsid 5:12-14). A 131. zsoltárban bemutatott gyermeki bizalom valójában érett hit, ami kiállja az élet nehézségeinek próbáját, tapasztalja, hogy Isten hű és igaz Igéjéhez. A zsoltáros figyelme végül Isten népének jólétére terelődik. Végeredményben arra hívott el bennünket Isten, hogy vele szerzett tapasztalatainkkal erősítsük egyházát. Vagyis amit már személyesen megismertünk Isten hűségét és jóságát illetően, azt mondjuk el másoknak is, akik valamilyen oknál fogva még küzdenek a hittel. Szükség van Krisztusról szóló bizonyágtételünkre még az egyházon belül is, sokaknak kell saját tapasztalatot szerezniük!

„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába” (Mt 18:3). Mit mond itt Jézus? Mi minden tartozik bele ebbe a gondolatba?

KÉVÉK BEGYŰJTÉSE

Olvassuk el a 126. zsoltárt! Mi ad erőt és reményt Isten népének? Az ebben a zsoltárban foglaltak közül mit alkalmazhatunk ma a saját életükre?

Az Úr sokféle szabadítása Isten népe számára a bátorítás kimeríthetetlen forrását jelenti, ebből fakad reménységünk a jövőre nézve. Olyan hatalmas volt a múltbeli szabadítás, hogy valóra vált álomként beszélhetünk róla (Ézs 29:7-8). Figyeljük meg, hogy az Urat a múltban történt szabadításáért (Zsolt 126:1) dicsőítő nemzedék fogságban van a zsoltár megírásakor (Zsolt 126:4)! Az énekek segítségével újra átélhető és a jelenben is tapasztalható a régi idők öröme és felszabadulása. Az új nemzedékek úgy tartják életben a bibliai történelmet, hogy azonosítják magukat azokkal, akik saját szemükkel látták az eseményeket. Az élő hit ápolja a múltban végbevitt nagy isteni tettek emlékét, de úgy, mint amit az Úr *értünk*, nem pedig csak *értük* (azaz a hívők korábbi generációiért) tett. A múlt emléke megújítja a reményt a jelenben. A „*patakokat a déli földön*” (Zsolt 126:4) kifejezés remek szókép, azt érzékelteti, hogy Isten gyorsan és hatalmasan cselekszik népéért. A Júdától közvetlenül délre eső vidék száraz sivatagos terület, ahol az esős évszak heves áradásai következtében hirtelen alakultak ki a patakok, sebesen folyt a víz a medrükben. A korai és a késői esőnek fontos szerepe volt a mezőgazdasági év hozamában (5Móz 11:14; 28:12). A könnyek között végzett vetés és az örömteli aratás (Zsolt 126:5-6) képe szintén komoly ígéret arra, hogy a jelenlegi nehéz helyzetből Isten átvezet a boldog jövőbe. Az aratási időszak végén az ókori héber zarándokok felvitték az évszak terményeit Isten jeruzsálemi templomába (2Móz 34:22, 26). Az aratás motívuma komoly lelki tanulságot közvetített az akkori embereknek. A vetést és a földek, gyümölcsösök, szőlőskertek megművelésének kemény munkáját az örömteli, bőséges aratás, szüret jutalmazza, hasonlóképpen a jelenben elszenvedett megpróbáltatások után Isten népe az idők végén az üdvösség örömét élheti meg. A nagy aratás hasonlata előremutat arra, amikor Isten helyreállítja országát a földön Krisztus második adventjekor (Ám 9:13-15; Mt 9:37). Azonban itt is előkerül a várakozás témája. Várni kell az aratásra, hasonlóképpen arra is, hogy meglássuk munkánk gyümölcsét, eredményét.

Idézzünk fel olyan eseteket, amikor világosan, félreérthetetlenül láttuk az Úr munkáját a magunk vagy mások életében! Hogyan meríthetünk bátorságot ezekből a tapasztalatokból a mostani küzdelmeink között?

VÁRAKOZÁS ISTEN SZOMBATI NYUGALMÁBAN

Olvassuk el a 92. zsoltárt! A szombat melyik két szempontját emeli ki ez az ének?

Isten dicsőítése hatalmas tetteiért (Zsolt 92:5-6) és az igazak édeni bemutatása (Zsolt 126:13-15) világos utalás a teremtésre, ez az első eleme annak, amire a szombat emlékeztet. A zsoltár magasztalja még az Urat, az igaz Istent az ellenségek felett aratott győzelméért is (Zsolt 92:8-16), megerősítve ezzel a szombat második elemét, a gonosztól való szabadítást (5Móz 5:12-15). A 92. zsoltár tehát magasztalja Istent a múltban végbevitt teremtő munkájáért, továbbá azért, hogy a jelenben fenntartja a világot, valamint előre mutat a végidei reménységre, Isten országára, ahol örök béke és rend uralkodik. A nép azért élvezheti a szombati nyugalmat, mert az Isten „Felséges” (Zsolt 92:2), a magasságban lakozik, mindenek felett, ami legyőzhetetlen előnyt képez számára az ellenségekkel szemben. A Felséges Úr ugyanakkor kész lehajolni, hogy megszabadítsa azt, aki hozzá kiált. Az Úr teremtő és megváltó tetteinek Isten imádatára és szeretetére kell készítenie az embert. A megváltás reménye nélkül ugyanis nem lenne különösebb okunk az öröme a bűnbe esett világban - szeretünk, szenvedünk és meghalunk, még hozzá reménység nélkül. Dicsérjük hát az Urat, nemcsak mint Teremtőt, hanem mint Megváltót is! A „*friss olaj*” (Zsolt 92:11, ÚRK) jelzi a zsoltáros újbóli elhatározását, hogy szolgálni fogja Istent újból felszentelt szolgálaként. Olajjal kenték fel a kiválasztottakat, papokat és királyokat (2Móz 40:15; 1Sám 10:1). Azonban a zsoltáros egy ritkább héber szó, a *bálal* választásával él, amit jellemzően nem Isten szolgálainak a felkenésére használtak, hanem arra, amikor az olajat „összekeverték”, „vegyítették” az áldozat többi részével (2Móz 29:2; 3Móz 2:4-5). A *bálal* szó sajátos használatával a zsoltáros arra utal, hogy élő áldozatul szánja magát az Úrnak, egész valóját neki szenteli (Róm 12:1). Nem meglepő, hogy az odaszentelés gondolatával találkozunk a szombatnapra való zsoltárban, ugyanis a szombat a jele annak, hogy az Úr megszenteli népét (2Móz 31:13). A pálmafák és libanoni cédrusok képe úgy jeleníti meg Isten népét, mint akiknek a hite erősödik az Úr csodálatos céljaiban és szeretetében, mind jobban értékelik Őt. A szombat a jele az örök szövetségnek, amit népével kötött az Úr (Ez 20:20), tehát a szombati nyugalom elengedhetetlen Isten népe számára, mert megerősíti őket, hogy bizakodva várják, amíg minden szövetségi ígéretét beteljesíti az Úr (Zsid 4:1-10).

Olvassuk el újból a 92. zsoltárt! Milyen nagyszerű reménységet ígér ez a szakasz? Hogyan találunk vigasztalást általa itt és most?

REGGELRE ÖRÖM

Olvassuk el Zsolt 5:4, 30:6, 49:15, 59:17, 92:3, 119:147, 2Pt 1:19 és Jel 22:16 verseit! Melyik napszakot mutatják be ezek az igék az isteni szabadtítás szimbólumaként? Miért?

A Zsoltárookban jellemzően reggel várják Isten szabadtítását, akkor mutatkozik meg kegyelme, véget vetve a csüggedés és nyomorúság hosszú éjjelének (Zsolt 130:5-6). A 143. zsoltár szerint Isten szabadtítása visszafordítja majd a halál mostani sötétségét (Zsolt 143:3) az új nap hajnalán (Zsolt 143:8); azt, aki a sírban van (Zsolt 143:7) „egyenes földre” (Zsolt 143:10) viszi, hogy ott lakjon.

Olvassuk el Mk 16:1-8 szakaszát! Mi történt azon a reggelen, amiről ez a rész szól? Miért fontos ez számunkra?

Jézus Krisztus feltámadásának hajnala az üdvösség útját nyitotta meg minden hívő számára. Amikor Jézus tanítványai találkoztak a feltámadott Úrral, teljes mértékben tapasztalták Zsolt 30:6 ígéréteinek erejét: „*este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm.*” Csakis Isten kegyelmének és feltétel nélküli szeretetének köszönhető, hogy a sírásunk örömmre vált (Zsolt 30:6, 8). Amint a hajnalcsillag egy új nap érkezését hirdeti, Isten gyermekeinek a hite az örök élet új valóságát jelzi (2Pt 1:19). *A jelenések könyve* úgy nevezi Jézust, hogy „*a fényes hajnalcsillag*” (Jel 22:16, ÚRK). Őt várjuk, hogy megalapítsa országát, ahol nem lesz többé éjszaka, sem gonoszság, sem halál (Jel 21:1-8, 25). Végeredményben ez az, ami után mindennél jobban vágyakozunk, amikor az Úrra várunk, és erre valóban érdemes várni! „József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: *»Én vagyok a feltámadás és az élet«* (Jn 11:25). Ezeket a szavakat csak egy Istenség mondhatta el. Minden teremtett lény Isten akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráftól a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik meg étellel. Csak az, aki Istennel egy, mondhatja el: van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy szétörje a halál bilincseit” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 692. o.).

Azt mondják, hogy a születésünkkor a sejtjeinkbe vésődik a halál, és ez jelenleg igaz is a bűnbe süllyedt emberiségre nézve. Azonban mit ígér Jézus feltámadása a halállal kapcsolatban? Miért ne feledjük soha, hogy számunkra csak átmeneti állapot a halál?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Növekedés Krisztusban” c. fejezet, 50-56. o.

A zsoldárok újból és újból arra bátorítanak, hogy várjunk az Úrra. „*Csilapodjál le az Úrban és várjad őt*” (Zsolt 37:7). Amikor a várakozást terhesnek, bizonytalannak és magányosnak érezzük, gondoljunk csak a tanítványokra Jézus mennybemenetele napján (ApCsel 1:4-11)! Jézus a szemük láttára emelkedett a mennybe, ők pedig ottmaradtak, hogy várják, amíg visszatér, egy jövőbeli ismeretlen napon. Vajon ki érzett már annál erősebb vágyakozást, mint a tanítványok akkor, hogy megkaphassák Isten áldását? Biztosan így sóhajtottak: „Urunk, vigyél minket magaddal most!” Mégis azt az utasítást kapták, hogy várják az Atya ígését és Jézus visszatérését. Ha azt gondoljuk, hogy a tanítványok elcsüggedtek, elkeseredtek, akkor meg fogunk lepődni! Visszatértek Jeruzsálembe, és pontosan azt tették, amit Jézus mondott nekik – várták a Szentlélek ajándékát, majd erővel hirdették az evangéliumot a világnak (ApCsel 1:12-14; 2. fejezet). Elképzelhetetlennek tűnik az Úr parancsa, hogy várjunk rá, ha nem munkálkodik bennünk Szentlelke által. Emberi lelkesedés képtelen kiállni a várakozás nyomását, ami gyenge lényünkre nehezedik, ezt csak úgy bírhatjuk ki, ha Jézus Krisztusban maradunk, személyes kapcsolatban vagyunk vele. „Ha Krisztus a szívünkben lakozik, akkor munkálni is fogja bennünk »mind az akarást, mind a munkálást, jó kedvéből« (Fil 2:13). Úgy fogunk dolgozni, ahogy Ő dolgozott; ugyanaz a lelkület nyilatkozik meg bennünk, ami benne volt. Így Őt szeretve és benne maradva »mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban« (Ef 4:15)” (i. m. 56. o.). Miközben tovább várunk az Úrra, békét és megnyugvást találunk a Zsoldárokból. Imáink és énekeink által szívünk Isten szívéhez közeledhet.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A lelki életünk szempontjából mi a várakozás jelentősége? Beszéljünk bibliai hősökről, akik várakoztak! Hogyan tisztította és erősítette meg a hitüket ez a folyamat (Róm 4:19-22; Zsidókhoz 11. fejezet)?
- 2) Mi történik a várakozás idejének a végén (Zsolt 37:34-40)? Minek a reményét találjuk ezekben a szövegekben például a világból annyira hiányzó igazságtétellel kapcsolatban?
- 3) Miért mondhatjuk, hogy a halottak esetében már szinte vége a várakozásnak (Préd 9:7)? Milyen reményt találunk ebben?

SZABADULÁS

„Az Úr angyala tábort jár az öt félök körül és kiszabadítja őket” (Zsolt 34:8).

„Isten népe vágyakozva vár Királya közeledtének jeleire. A »*meddig tart még az éjszaka*« kérdésre az örök határozottan válaszolják: »*Közeleg a reggel, de még éjjel van*« (Ézs 21:11-12, RÚF). Fény ragyog a hegycsúcs felett vonuló felhőkön. Nemsokára látható lesz Királyunk dicsősége, és az Igazság Napja felragyog. A reggel és az éj küszöbén vagyunk - az igazak végtelen napjának és a gonoszok örök éjének kezdetén.

Miközben a küzdők Istent ostromolják könyörgésükkel, úgy tűnik, mintha a láthatatlan világot eltakaró függöny már-már felgördülne. Az égen az örök nappal hajnalpírja fénylik, és mint angyalok éneke zengenek e szavak: »Álljatok erősen, maradjatok hívek! Jön a segítség!« Krisztus, a mindenható Győző, a halhatatlan dicsőség koronáját nyújtja fáradt katonáinak. Hangja a félig nyitott kapukból hangzik: »Ímé, tiveletek vagyok. Ne féljete! Ismerem minden fájdalmatokat. Én is szenvedtem ugyanúgy, mint ti. Nem új ellenséggel hadakoztok. Én megvívtam a csatát értetek, és több lesz az, mint győzelem, amit az én nevemmel kivívtok.«

Drága Megváltónk akkor küld segítséget, amikor szükségünk van rá. Az utat, amely a mennybe visz, az Ő lába nyoma szentelte meg. Minden tövis, amely megsebzí lábunkat, az övét már megsebezte. Minden keresztünket Ő már előbb hordozta. Az Úr megengedi a harcot, hogy felkészítse lelkünket a békére. A nyomorúság ideje súlyos megpróbáltatást hoz Isten népének. De akkor üt az óra, amikor minden őszinte hívőnek felfelé kell tekintenie, hogy hitben megpillantsa maga körül az ígéret szivárványát...

Ezt mondja a zsolttáros: »*Bizony elrejt engem az Ő hajlékában a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében*« (Zsolt 27:5)... Dicső lesz azoknak szabadulása, akik türelmesen várták Krisztust, és akiknek a neve be van írva az élet könyvébe” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 540-541. o.).

„Keressétek az Urat, és éltek...” (Ám 5:6)

1.	H.	Zsolt 16:11	Benned bízom
2.	K.	Róm 6:23	Isten kegyelmi ajándéka
3.	Sz.	Jer 29:12	Válasz a segélyhívásra
4.	Cs.	Ézs 61:3	Gyász helyett öröm
5.	P.	Mk 10:27	Minden lehetséges
6.	Sz.	Jer 23:23-24	Az egész világ Istene az Úr
		Naplemente: 16:08	<i>Debrecen: 15:59</i>
7.	V.	Zsolt 113:5-9	Nincs az Úrhoz hasonló!
8.	H.	Jn 14:6	Út, igazság, élet
9.	K.	Jel 3:18	Jézus tanácsa
10.	Sz.	Fil 4:13-19	Erő Krisztusban
11.	Cs.	Zsolt 34:19	Isten közelsége
12.	P.	Zsolt 51:16	Szabadíts meg!
13.	Sz.	Péld 16:18	Veszélyes góg
		Naplemente: 16:17	<i>Debrecen: 16:07</i>
14.	V.	Ézs 43:19-21	Isten új tettei
15.	H.	Mt 11:28-30	Fáradt vagy?
16.	K.	Ez 18:20	Ki-ki magáért felel
17.	Sz.	Mt 25:40	Velem cselekedtetek meg
18.	Cs.	Préd 3:11	Isten hatalmas tettei
19.	P.	Jn 3:16	Isten hatalmas szeretete
20.	Sz.	Zsolt 42:12	Csüggedés helyett bizalom
		Naplemente: 16:26	<i>Debrecen: 16:17</i>
21.	V.	Ez 36:26-27	Új szívvel, új lélekkel
22.	H.	Ézs 1:18	Különös ítélet
23.	K.	Ef 4:14-15	Fejlődés Krisztusban
24.	Sz.	1Kor 10:12	Aki azt hiszi, hogy áll
25.	Cs.	Mt 13:45-46	Igazgyöngy
26.	P.	Ez 34:16	Megkeres, visszahoz, gyógyít
27.	Sz.	Fil 4:20	Dicsőség Istennek
		Naplemente: 16:36	<i>Debrecen: 16:27</i>
28.	V.	Ézs 43:1	Ne félj!
29.	H.	Zsolt 19:2	Isten dicsősége az égbolton
30.	K.	Zsid 12:1	Bizonyosságok fellegében
31.	Sz.	Zof 3:17	Megtartó Istenünk ereje

„Vigyázatok és imádkozatok...” (Mt 26:41)

1.	Cs.	Zsolt 27:14	Várakozás, bátorság
2.	P.	2Kor 3:18	Átváltozás
3.	Sz.	Gal 4:7	Isten örököse vagy
		■ Naplemente: 16:47	Debrecen: 16:38
4.	V.	Zsolt 100:4	Hálaadás, dicséret
5.	H.	Mt 25:34	Meghívás Isten országába
6.	K.	Zsolt 119:165	Békességben
7.	Sz.	Zsolt 86:15	Könyörülő és irgalmas Isten
8.	Cs.	Zsid 13:2	Vendégszeretet
9.	P.	Zsolt 91:4	Isten oltalmában
10.	Sz.	1Tim 5:1-2	Tisztelet, tisztaság
		■ Naplemente: 16:58	Debrecen: 16:49
11.	V.	Ézs 1:27	Jogosság, igazság
12.	H.	Préd 7:9	Harag és bolondság
13.	K.	Zsid 11:6	Hít nélkül lehetetlen
14.	Sz.	Jer 31:3	Örök szeretet
15.	Cs.	Zsolt 118:17	Az élet reménye
16.	P.	Zsolt 119:105	Az Ige világossága
17.	Sz.	Mt 6:28-30	Ne aggódj!
		■ Naplemente: 17:09	Debrecen: 17:00
18.	V.	Jn 16:33	Békesség Krisztusban
19.	H.	Péld 14:12	Nem minden út jó
20.	K.	Gal 5:22-23	A Lélek gyümölcse
21.	Sz.	Péld 15:1	Haragot csillapító szó
22.	Cs.	Jel 19:8	A szentek igazságos cselekedete
23.	P.	Lk 12:40	Készültségben
24.	Sz.	Ézs 41:13	Isten biztatása
		■ Naplemente: 17:20	Debrecen: 17:10
25.	V.	Ézs 65:24	Még mielőtt szólnánk
26.	H.	Mt 11:25	Kik értik meg Jézust?
27.	K.	1Kor 4:5	Az Úr ismeri a titkokat
28.	Sz.	1Jn 4:11	Szeretni egymást
29.	Cs.	Zsolt 31:6	Az Úr a Megváltó

„Mert példát adtam néktek...” (Jn 13:15)

1.	P.	Jer 32:39	Új szív, új út
2.	Sz.	Róm 6:22	Isten szolgálóiként
		Naplemente: 17:30	<i>Debrecen: 17:21</i>
3.	V.	Jn 10:30	Jézus és az Atya
4.	H.	Péld 17:22	A vidámság orvossága
5.	K.	Jób 11:18	Bizalom és reménység
6.	Sz.	Mt 18:2-4	A kisgyerekek példája
7.	Cs.	Zsolt 40:2-3	Az Úr szabadítása
8.	P.	4Móz 12:6-8	Mózes
9.	Sz.	Mt 6:20	Mennyei kincs gyűjtése
		Naplemente: 17:40	<i>Debrecen: 17:31</i>
10.	V.	Péld 16:9	Emberi gondolat, Isteni vezetés
11.	H.	Ézs 40:31	Megújuló erővel
12.	K.	Fil 4:7	Isten békessége megőriz
13.	Sz.	Mt 7:12	Amit magadnak szeretnél
14.	Cs.	Róm 12:19	Ne állj bosszút!
15.	P.	Zsolt 91:11	Angyalok védelmében
16.	Sz.	Jak 5:15	Hittel mondott ima
		Naplemente: 17:51	<i>Debrecen: 17:41</i>
17.	V.	Jn 6:44	A feltámadás ígérete
18.	H.	Mt 7:8	Aki kér, kap
19.	K.	Zsolt 21:3-6	Meghallgatott kérések
20.	Sz.	Jn 17:22	Egység Krisztusban
21.	Cs.	Mk 6:31	Megpihenés Jézussal
22.	P.	Zsolt 62:2	Megnyugvás Istenben
23.	Sz.	Zsolt 13:6	Bizalom Isten kegyelmében
		Naplemente: 18:00	<i>Debrecen: 17:51</i>
24.	V.	Lk 19:38	Jézus bevonulása Jeruzsálembe
25.	H.	Jób 10:12	Isten gondviselése
26.	K.	Ézs 55:8	Isten különb útjai
27.	Sz.	Ézs 57:18-19	Gyógyít és vigasztal az Úr
28.	Cs.	1Kor 11:23-25	Az utolsó vacsora
29.	P.	Mt 27:50-52	Jézus halála
30.	Sz.	Lk 23:50-57	Szombati nyugalom a sírban
		Naplemente: 18:10	<i>Debrecen: 18:01</i>
31.	V.	Mt 28:1-6	A feltámadás reggele